

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ,
БЕЗ ПРЕДРАЗЪДЪЦИ.

Джоана
Шун

Трасерите
Блудница

Книга втора от поредицата
Порочни лъжи

Уо
ЕГМОНТ

ДЖОАНА ШУП ГРАФИНЯТА БЛУДНИЦА

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

Лейди Маги Хокинс е скандален художник и модерна жена. Но може ли да бъде и двете едновременно?

След дебют, който иска да забрави, Маги губи доброто си име и е принудена да се омъжи набързо, без любов, за много по-възрастен от нея мъж. Десет години по-късно, вече вдовица, младата жена е свободна да прави каквото си пожелае. А желае много неща...

Всичко върви идеално, докато в живота ѝ не се появява някогашната ѝ голяма любов, мъжът, разбил сърцето ѝ — лорд Саймън Уинчестър. Все още съкрушена от предателството му, Маги няма никакво намерение да позволи на обществото да я пречупи. Всъщност карикатурите на Лемарк са превърнали Саймън в посмешище... Но може и да се окаже, че Маги е сбъркала за всичко, случило се преди години...

ПЪРВА ГЛАВА

Пролет, 1809 г.

Лондон

В момента, в който тя стъпи на най-горното стъпало, в балната зала се възцари тишина.

Преди лейди Маргарет Нийли да е имала възможността да коментира тази странна реакция, майка ѝ започна да я дърпа надолу по стълбите. Едва тогава ѝ стана ясна очакващата я съдба — начинът, по който всички избягваха погледа ѝ, шепотът, носещ се из залата, танцьорите, спрели танца си напред движението.

И тя веднага разбра, че те знаеха.

Те знаеха.

Някак си въпреки старателните ѝ усилия клюките за случилото се предишната нощ се бяха разнесли. На сутрешните визити, на езда в Хайд парк, на разходки по Ротън Роу — обществото бе разпространило мълвата навред.

Тъй като по-малката сестра на Маги бе болна днес, майка им не искаше да направи редовните си визити. Изпитала облекчение, Маги бе прекарала времето в рисуване, благодарна, че нямаха посетители. Сега осъзна защо.

Не съм направила нищо нередно, ѝ се искаше да изкреци. Всъщност бе положила огромни усилия по време на дебюта си да изглежда възпитано английско момиче. С черната коса и с огнения темперамент на ирландския си баща това бе постоянна борба. Тя нито изглеждаше, нито се държеше като останалите момичета и на обществото сякаш му харесваше да ѝ приписва ролята на натрапница, въпреки че бе прекарала по-голямата част от живота си в Лондон.

— Защо всички млъкнаха? — изсъска майка ѝ в ухото ѝ. — Какво си направила, Маргарет?

Разбира се, че майка ѝ ще долови безпокойството. Също така не бе изненадващо, че ще обвини нея за това. Но Маги не можеше да

отговори. В гърлото ѝ бе заседнала буца и дори да диша бе предизвикателство.

Бягай, крещеше ѝ разумът. Просто избягай и се преструвай, че цялата онази вечер никога не се е случвала. Но тя не бе сторила нищо нередно. Със сигурност все някой щеше да ѝ повярва. Трябваше само да обясни какво беше станало в градината на Локхийд.

Вирна брадичка и продължи да слиза към проблясващата светлина на свещите. Твърдоглавието отдавна беше недостатък на характера ѝ... или поне така казваха всички. Майка ѝ се оплакваше, че Маги продължава да спори дълго след като спорът вече е разрешен. Така че нямаше да подвие опашка и да избяга, макар че стомахът ѝ бе станал на възел. Не, щеше да се изправи лице в лице с тях, пък дори и само за да докаже, че може да го направи.

Когато стигнаха подножието на стъпалата, тишината бе оглушителна. Домакините им не се спуснаха да ги посрещнат. Нито един от малкото ѝ приятели не се втурна към нея, за да сподели някоя новина или да ѝ направи комплимент за роклята. Нито един младеж не дойде да предложи да ѝ кавалерства за някой от танците.

Не, тълпата се отдръпна назад, сякаш бе влязъл див звяр и всеки момент можеше да настъпи неразбория.

— Ела — заповяда ѝ майка ѝ и я хвана за лакътя. — Да се върнем у дома.

— Не — прошепна Маги категорично. Случилото се не бе по нейна вина и тя нямаше да позволи на никого да я тормози. Все някой щеше да ѝ повярва...

Размазано петно синя коприна доби очертанията на зачервената лейди Амелия.

— Не мога да повярвам, че си толкова глупава да покажеш лицето си — изсъска момичето.

Маги изправи рамене и погледът ѝ се съсредоточи върху приятелката ѝ.

— Каквото и да си чула...

— Той ми каза. Мислеше ли, че няма да ми каже? Годеникът ми ми каза за твоята... похотливост, Маргарет. Опитала си се да го откраднеш от мен, но не си успяла.

Цялата стая сега жадно наблюдаваше и слушаше разговора. Дори оркестърът не свиреше.

— Амелия, защo да...

— Винаги си завиждала. Имах три предложения този сезон, а ти — нито едно. Не е изненада, че си се опитала да откраднеш мистър Девънпорт за себе си. — Наследникът на виконт Кранфорд, мистър Девънпорт, бе смятан от всички за най-добрата партия в Лондон. Той бе предложил на Амелия преди повече от месец и Маги бе доволна заради нея.

И така, Маги не обърна внимание на възклицанието на майка си и не откъсна поглед от Амелия.

— Грeшиш.

— Амелия — появи се лейди Роклънд и дръпна дъщеря си за ръката, — веднага ела с мен. Ще съсипеш репутацията си дори само като говориш с тази... — Тя не довърши, не изрече омразната дума, преди да се отдалечи, обзета от очевидно отвращение. Но Маги можеше добре да си представи какво беше на езика на лейди Роклънд.

Курва. Блудница. Проститутка.

Такава ли бе в техните очи? Изглеждаше невероятно, особено след като мистър Девънпорт бе излъгал. Маги се бе съгласила да се срещне с него, за да обсъдят Амелия, както бе казал. Но като навлязоха в градините, стана очевидно, че младият мъж има нещо друго наум. Беше я сграбчил и бе опитал да я дръпне към себе си и да я целуне. Беше скъсал роклята ѝ. Маги му бе нанесла удар по единственото място, което имаше значение при мъжете, и той я бе пуснал. Беше забързала обратно към къщата, а двойката, пристигнала на терасата, очевидно си бе направила свои си заключения относно раздърпания ѝ външен вид.

Мистър Девънпорт я бе изиграл. Беше се опитал да я съблазни. След това бе утежнил греха си, като бе излъгал Амелия, едно от малкото момичета, с които Маги се бе сприятелила. Несправедливостта я разкъсваше. Нима никой не се интересуваше от истината?

Огледа всички в стаята и омразата, с която ѝ отвърнаха, ѝ даде да разбере, че истината няма никакво значение. Обществото вече я бе осъдило. Искаше ѝ се да крещи от тази несправедливост. Никой ли нямаше да ѝ помогне? Със сигурност някое от другите неомъжени млади момичета или мъжът, за когото мислеше...

Завладяна от съвсем нелеко отчаяние, обходи стаята с поглед. Този път търсеше висок русокос мъж. Той бе сигурният ѝ пристан през този сезон, единственият, който наистина я познаваше и който щеше да ѝ повярва, че никога не би направила нещо толкова безразсъдно. Вероятно вече бе чул какво се е случило. Защо тогава Саймън не бе излязъл напред да я защити?

Ето го в задната част на балната зала. Погледът ѝ срещна този на блестящите му сини очи, които познаваше толкова добре. Поглед, който бе искрял сведен към нея повече ноци, отколкото можеше да преброи. Сега обаче очите му не искряха, бяха унили и напълно лишени от каквото и да било чувство. Бузите ѝ бавно поруменяха, като че ли бе... ядосана или може би смутена, в което нямаше никакъв смисъл.

Стисна здраво облечените си в ръкавици ръце в мълчалива молба да излезе напред и да я спаси. Но той не пристъпи към стълбите. Без да извърне очи, вдигна чашата си с шампанско и я пресуши.

Когато Саймън се раздвижи, в нея разцъфна надежда, но само за да бъде потушена, когато осъзна какво става. Той ѝ бе обърнал гръб.

Саймън се бе отвърнал от нея.

Никой не помръдна. Никой не проговори. Като че ли всички чакаха да видят какво ще направи тя. В гърдите на Маги се надигна истерия и колосална тежест смачка дробовете ѝ.

Мили боже. Какво щеше да стане с нея?

ВТОРА ГЛАВА

Декември 1819 г.

Лондон

Миналото на мъжа лесно може да бъде забравено — освен ако не виси на витрина в най-оживената част на Сейнт Джеймс, разбира се.

В студения зимен въздух Саймън Барет, осми граф Уинчестър, стоеше като закован на място и втренчено гледаше поредното бляскаво доказателство за знаменитата си младост, когато бе едва ли не постоянно пиян.

Въпреки смразяващите температури по врата му плъзна червенината на смущението. По дяволите, не беше се изчервявал от детството си.

И все пак не можеше да откъсне очи от рисунката на витрината на студиото. На нея се виждаше мъж, който бе прекалено пиян, за да стои на краката си, докато една дама наблизо бе ограбена и лишена от бижутата си. Не можеше да има съмнение в личността на мъжа. Като че ли високият ръст, русата коса и ярките сини очи не бяха достатъчни, художникът бе дал и име на персонажа си: лорд Уайнджестър^[1].

По дяволите.

— Почти бях забравил тази твоя страна, бурната ти младост.

Саймън хвърли поглед на добрия си приятел Деймиън Бийчъм, виконт Куинт.

— По-скоро такава е гледната точка на художника, мисля.

Саймън отново се запита защо този художник, Лемарк, концентрира усилията си върху него. Дали авторът на карикатурите не бе някой от опонентите му? Човек не се издига току-така в парламента, без да настъпи някого по мазолите.

— Коя поред е тази? Бих казал, че е четвъртата или петата твоя карикатура за последната година. Лорд Уайнджестър стана доста популярен. Може би ще получиш възпоменателна лъжичка или чиния като доктор Синтаксис на Роулъндсън — каза Куинт, имайки предвид популярния измислен персонаж на художника.

— О, мога само да мечтая — провлече думите Саймън.

Куинт се засмя и го побутна по рамото.

— Хайде. Смя се на останалите. Защо си толкова сериозен сега?

Което не бе абсолютно вярно. Саймън може и да се бе смял пред другите, но всъщност тези карикатури го тревожеха. Беше работил прекалено упорито, за да си изгради репутация, и не можеше да си позволи тя да бъде опетнена. Влиянието и престижът му сред благородниците щяха да пострадат, ако продължаваше да бъде изобразяван като клоун. Май беше време да предложи на един определен художник да упражнява уменията си другаде.

И ако устното предложение бъдеше прието като заплаха, е, тогава така да бъде.

— Ще влезем ли?

Звънчето над вратата се обади, когато Саймън влезе с Куинт по петите си. Просторното помещение имаше редица високи прозорци, които стигаха до тавана и позволяваха на светлината да се отразява от всяка свободна повърхност дори в сив зимен ден като този. По стените нямаше свободно място от поставените в рамки картини — пейзажи, портрети, модерни илюстрации и сцени, изобразяващи живот с всякакъв размер и форма. В далечния край бяха подредени платна без рамки. Саймън с широки крачки се запъти към дългия тезгях в дъното, където възрастна жена търпеливо чакаше. Очите ѝ зад малките кръгли стъкла на очилата се ококориха широко, стрелнаха се към витрината и после се спряха на лицето му. Е, поне няма да се наложи да се представям.

Тя направи реверанс.

— Добър ден, милорд.

Саймън свали шапката си и я остави на тезгяха.

— Добър ден. Искам да говоря със собственика.

— Аз съм мисис Макгинис, собственичката. Ще иска ли нещо Ваше благородие — гравюра или репродукция?

— Днес не. Интересувам се повече от определена информация.
— Посочи витрината. — Бихте ли ми казали как мога да открия художника Лемарк? Намирам работата му за... интересна. — Куинт се изсмя, но Саймън не му обърна внимание.

— Страхувам се, че художникът иска да остане анонимен, милорд.

Отговорът не бе изненада, но не го разколеба ни най-малко. През последните няколко седмици бе направил някои неофициални запитвания относно този художник и бе научил, че Лемарк е псевдоним.

— А ако предложи да ви платя за информацията? Да кажем, десет лири.

Устните ѝ трепнаха и у него се породиха впечатленията, че мисис Макгинис потисна усмивката си.

— Милорд, правили са ми предложение за петдесет лири.

— Какво ще кажете за сто?

— Трябва да се извиня, милорд, но оставам вярна на художника. Няма да е правилно, ако пренебрегна желанията му.

Той мълчаливо прокле ината на жената, макар че човек можеше да се възхити на предаността ѝ към Лемарк.

— В такъв случай искам да купя карикатурата, която е на витрината.

Мисис Макгинис поклати глава.

— Отново трябва да се извиня на Ваше благородие. Точно тази рисунка не се продава.

Челюстта му едва не увисна.

— Не се продава? Без значение какво е предложението?

— Без значение какво ще предложи Ваше благородие. Художникът предпочита да запази произведението за частната си колекция.

Проклятие. Саймън забарабани с пръсти по тезгяха, а умът му трескаво препускаше. Не можеше дори да купи карикатурите, та да се отърве от тях.

Куинт се наведе напред.

— Има ли други работи на Лемарк, които се продават?

— Ами да, милорд — отговори бързо собственичката. — Има колекция от акварелни рисунки на птици на този художник, ако бихте искали да ги видите.

— Той ще купи всичките. — Куинт посочи Саймън с палец. — Каквото имате.

— Птици? — Саймън изгледа строго Куинт. — Птици, Куинт?

— Купи ги, Уинчестър. Имай ми доверие.

Саймън отново се обърна към собственичката.

— Колко са?

— Почти дваисет, милорд. Много са хубави и всичките са рисувани през последните няколко години. Искате ли Ваше благородие да ги види?

Отговори Куинт:

— Не, това няма да бъде...

Саймън стисна приятеля си за рамото и започна да го дърпа към вратата.

— Извинете ни за миг, мисис Макгинис.

— Разбира се. Колкото време ви е необходимо. Аз ще бъда отзад.

— И тя се скри в задните помещения на магазина, оставяйки ги сами.

Саймън изгледа Куинт със смръщени вежди.

— Защо, за Бога, да купя почти дваисет рисунки на птици? Мразя птиците.

— Защото някои от тях са характерни за определен регион, глупако — прошепна приятелят му. — Може би ще успеем да открием общи характеристики в определени видове и да стесним кръга до графството, където Лемарк живее. Така поне ще знаеш къде да започнеш търсенето си.

Саймън премигна.

— Куинт, това е...

— Знаем. А сега купи проклетите картини и да отиваме в клуба. Умирам от глад.

За миг беше забравил любовта на Куинт към загадките.

— Чудесно. В такъв случай смятай това за свой проект. Дай ми визитката си. — Куинт извади една и Саймън повика мисис Макгинис. — Ще купя всички рисунки на птици — каза той на собственичката, когато тя се върна зад тезгяха. — Изпратете ми сметката, но рисунките доставете на този адрес. — И ѝ подаде визитката на Куинт.

— С удоволствие, милорд. Ще иска ли Ваше благородие да ги поставим в рамки?

Той си помисли, че сигурно така щеше да бъде по-добре. Поне щеше да може да ги използва. Да стреля по тях може би.

— Наистина. Прекланям се пред вашия опит, мисис Макгинис. Изберете каквито рамки са подходящи според вас. Колко време ще е необходимо да ги приготвите?

— Ще накарам момчето веднага да се заеме с това. Ще ги изпратя на Ваше благородие вдругиден.

В този момент звънчето над вратата звънна, той се обърна и видя дребна фигура да влиза в магазина. Дама, ако се съдеше по модерното ѝ боне и черното палто. Тя замръзна за миг, като ги видя, но после склони глава. Имаше нещо странно познато...

— Лорд Куинт — чу я той да казва.

Куинт се поклони.

— Лейди Хокинс. Колко е хубаво да ви видя отново.

Сякаш всичият въздух в стаята изведнъж свърши. Или може би дробовете на Саймън отказаха да работят, защото гърдите му горяха и нещо ги натискаше, като че ли таванът се бе стоварил отгоре му. Господи, не бе очаквал да я види тук. Всъщност не бе очаквал да я види където и да било. Десет години. Бяха минали десет години, откакто за последен път бяха стояли лице в лице. Беше чул много неща за нея, разбира се. По думите на всички тя живееше заради театралните представления и славата, което му се струваше странно, защото я помнеше като сериозна и, е, срамежлива.

Но той всъщност никога не я бе познавал добре, нали? Скандалът, когато тя бе все още само лейди Маргарет, и поведението, което демонстрираше след края на траура, със сигурност бяха доказали това.

Шокът го накара да замръзне на място и единственото, което можеше, бе да я гледа втренчено. Ако се съдеше по външността, годините със сигурност се бяха отнесли добре с лейди Хокинс. Изпод бонето се подаваха кичури черна коса, деликатните черти на лицето ѝ блестяха от студа. Имаше млечнобяла кожа без никакви следи от несъвършенство и зелени очи, които нашепваха за ирландските ливади на прадедите ѝ. Докато той я гледаше, устата ѝ се изви в лека усмивка. Той помнеше красотата на тази усмивка и колко далеч бе готов да отиде, за да я види.

Имаше време, когато бе готов на всичко, за да я направи щастлива. Какъв глупак беше тогава. Обзе го гняв заради неверността ѝ, гняв, който той с усилие на волята прогони, защото бе абсурден. Бяха минали десет години все пак.

— Лорд Уинчестър, мина доста време — чу я да казва тихо и хладно.

Поклони се сковано.

— Лейди Хокинс. Прекрасно е, че ви виждам. — Думите му прозвучаха глупаво дори в собствените му уши.

Тя не отговори и се възцари неловко мълчание. Дяволите да го вземат, но наистина нямаше никаква представа какво да й каже. Сякаш и краката, и езикът му бяха приковани за пода.

Накрая Куинт запита:

— Дошли сте да купите нещо?

Тя пристъпи към тезгяха. Главата ѝ едва достигаше до рамото на Саймън.

— Миналата седмица купих рисунка. Вече е поставена в рамка и дойдох да я взема. А вие?

— Уинчестър е този, който купува днес — отвърна Куинт.

Лейди Хокинс се обърна и въпросителният ѝ поглед срещна този на Уинчестър. Трудно бе да не се забележи интелигентността — едновременно позната и загадъчна, — която очите ѝ излъчваха. Той се прокашля.

— Купувам колекция рисунки на птици.

— Така ли?

— Наистина, милейди — потвърди собственичката. — Всичките деветнайсет рисунки на Лемарк. Негово благородие ги купи всичките.

— А! Да не би да сте открили у себе си интерес към орнитологията, сър?

Уникалният ѝ дрезгав глас му въздействаше по особен начин и сега накара кожата му да настръхне. Не бе имал намерение да реагира така на закачката ѝ, но не можеше да го предотврати. Тя го беше подкачала много пъти през месеците, когато бяха заедно. Беше го карала да се смее по-често, отколкото мислеше за възможно. И всичко това не бе останало незабелязано, особено когато бе приключило.

Дали бе карала и покойния лорд Хокинс да се смее? А другите мъже от миналото ѝ?

— Това означава птици — каза тя и върна вниманието му към предмета на разговора. — Попитах дали се интересувате от птици.

— По-скоро от женски птици — измърмори Куинт и лейди Хокинс се засмя.

— Да, знам какво е орнитология — отговори Саймън. — Макар и да не твърдя, че съм експерт по птиците, изведнъж откривам, че съм

очарован от тях. А вие, мадам?

Тя се извърна, за да разгледа някакви джунджурии във витрината.

— О, не. Страхувам се, че не бих могла да различа яребица от горска зидарка.

— Посетихте ли някоя от другите скорошни изложби? — запита Куинт.

Други изложби? — замисли се Саймън над думите му. Куинт със сигурност не му бе споменавал, че я е срещал. Странно, тъй като Куинт добре знаеше каква е историята му с лейди Хокинс. Не че това засягаше Саймън, разбира се, че не. Той определено не се интересуваше от нея.

— Нямах време — отговори тя. — А вие купихте ли картината, на която се възхищавахте на изложбата в Уотърфийлд?

— Не. Нямах намерение да я купувам — призна Куинт. — Опитвах се да се досетя как художникът е постигнал точно този нюанс на жълтия цвят. Не бях виждал толкова ярък жълт цвят дотогава.

— Произвежда се от метала кадмий. Четох за тази техника преди изложбата.

— Необикновено. Трябва да са използвали киселинен разтвор...

Като си мърмореше под носа, Куинт извади малък бележник и молив от джоба си и започна усилено да пише, докато крачеше към вратата.

— Хубаво е да видя, че някои неща никога не се променят — каза лейди Хокинс. — Лорд Куинт изглежда напълно погълнат от онова, което прави.

— Нямах представа, че двамата с Куинт сте в приятелски отношения.

Погледът ѝ се спря на лицето му.

— Да. Е, предполагам, че не всички ми обърнаха гръб.

Произнесени тихо, изпод нос, думите ѝ се сториха странни на Саймън. Тя бе направила своя избор преди всичките тези години — а именно Девънпорт, който сега бе лорд Кранфорд. Това, че не се бе получило с Кранфорд, със сигурност бе нещастие за нея и репутацията ѝ бе понесла тежък удар. Но когато бе рискувала да флиртува с Кранфорд, потенциалните последствия трябваше да са ѝ били известни. Така че как бе възможно случилото се да е изненада?

— Искате ли Ваше благородие разписка?

Стреснат, Саймън се обърна към мисис Макгинис, за чието присъствие напълно бе забравил. Възрастната жена търпеливо чакаше отговора му, но вниманието му бе привлечено от лейди Хокинс, която отиде до далечната стена, за да разгледа една от картините. Той не би трябвало да иска да остане, би трябвало да се възползва от възможността да увеличи колкото се може повече разстоянието между тях двамата... но не можеше да го направи. Трябваше да я последва, да говори с нея.

И с каква цел? — запита се. Да води учтив разговор? Господи, беше истински глупак.

— Да, бих искал — чу се да казва на собственичката.

Мисис Макгинис забърза към задната част на магазина, а Саймън отиде при лейди Хокинс.

— Като че ли знаете доста за изкуството.

— Малко. Понаучих това-онова през последните няколко години. — Тя сви рамене, после смело го измери с поглед. Хладните ѝ зелени очи го обходиха от главата до петите. — Изглеждате добре. Не че съм очаквала друго.

Нещо в тона ѝ го накара да смръщи вежди.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че мина много време и вие изглеждате по... Не знам, повече приличате на граф, отколкото си спомням.

— Приличам на граф? — Засмя се въпреки волята си. — Аз съм граф, лейди Хокинс. Бях граф и когато...

Не може да довърши, думите сякаш залепнаха за гърлото му. Знаеше ли тя? Имаше ли някаква представа какво изпитваше той към нея? По дяволите, имаше време, когато бе достатъчно само да зърне извивката на шията ѝ, за да се възбуди.

Беше мечтал да я съблазни, но имаше намерение да чака, докато сключат брак. Беше глупак да мисли, че тя изпитва същото.

— Как е майка ви? Имам такива прекрасни спомени за нея — каза лейди Хокинс.

Саймън премести тежестта на тялото си от единия крак на другия, обзе го някакво безпокойство. Искаше му се едновременно да побегне и да не помръдне от мястото си.

— Доста добре, благодаря. А вашата?

— Със съжаление трябва да кажа, че здравето ѝ е твърде крехко. Но се справяме.

— Съжалявам, Маги. — Познатото име се изплъзна от езика му, преди да е успял да се опомни.

Тя преглътна, но изражението ѝ не издаде нищо. Погледът ѝ все още бе прикован в картината.

— Не са необходими извинения, Саймън — каза, връщайки фамилиарността. — През всичките тези години научих едно и то е, че се справям доста добре.

— Да, и аз така чух.

Тя обърна глава и го погледна.

— Нима?

— Всички говорят единствено за теб напоследък.

Тя повдигна вежди.

— А аз непрекъснато слушам за подвизите ти в парламента, лорд Уайнджестър.

Раменете му се сковаха в инстинктивна реакция на името на персонажа. Разбира се, беше видяла карикатурата на витрината. Той устоя на изкушението да излезе отвън и да я скъса и процеди през зъби:

— Страхувам се, че преувеличават.

— Да, обществото е доста добро в това.

Не можеше да оспори думите ѝ.

— Мисля, че досега трябваше да си посетил някоя от моите забави — продължи тя.

— Не си спомням да съм бил поканен — парира той.

— Хмм. Това ли те държи настрана? Покана?

Той осъзна, че тя му се присмива. Но нещо друго... Скованите ѝ рамене и твърдо стиснатите ѝ устни говореха за гняв. Саймън се опита да осмисли това.

— Извинете ме, милорд, ето разписката ви — извика мисис Макгинис от тезгяха си.

Маги отиде в другата част на магазина, като така сложи край на разговора. И Саймън нямаше избор, освен да вземе разписката от собственичката. Прибра късчето хартия в джоба си.

— Желая ти приятен следобед, Маги — каза той на гърба ѝ.

Тя не се обърна, само махна с ръка.

— Приятен следобед и на теб, Саймън.

Той излезе навън и завари Куинт все още да пише. Докато чакаше приятеля си, Саймън не устоя и се обърна към магазина, като си повтаряше, че има за цел само да разгледа отново смущаващата рисунка... но вместо това очите му се приковаха в лейди Хокинс.

— Видял си я и не си ми казал — подхвърли той колкото се можеше по-небрежно.

Куинт вдигна рязко глава.

— Не мислех, че те интересува.

— Не ме интересува, просто бях изненадан.

— Как не! — провлече Куинт и отново посвети вниманието си на бележника. — А хората говорят, че аз съм ужасен лъжец.

— Може ли да спра да се усмихвам? — Маги се чувстваше глупаво, докато стоеше до тезгяха с тази фалшива усмивка.

— Не още, милейди. Господата са все още пред витрината и гледат насам.

— Някакви предположения? Чувствам се като идиотка, като стоя тук и си говоря с вас.

— Защо не се разходите наоколо, а аз ще отида отзад, за да донеса картината ви, както се предполага. — Мисис Макгинис ѝ се извини с поглед и потъна в дълбините на магазина. Маги последва съвета ѝ и отиде да разгледа подпрените на стената платна, като се опитваше да ги разглежда спокойно, макар сърцето ѝ да биеше по-бързо от движенията на крилцата на врабче. Саймън беше тук и се взираше в карикатурата. Какво бе изпитал, като я бе видял? Унижение? Гняв?

Обзе я задоволство.

Той не знаеше, разбира се. Как бе възможно да разбере кой рисува карикатурите? Само трима души знаеха за скрития ѝ талант — сестра ѝ, учителят ѝ Люсиен и мисис Макгинис. Нито един от тримата нямаше да разкрие тайната ѝ.

Господи, когато Саймън се бе обърнал към нея с онази интимна момчешка усмивка, я бе заляла топлина, която бе стигнала чак до пръстите на краката ѝ. Сигурно всяка жена в Лондон бе в краката му, точно като нея някога.

Никога вече.

Да, бе достатъчно глупава да му се довери. И дори да го обикне. Но вече не беше нито глупава, нито наивна. Сега бе по-умна. По-силна. Съвсем различен човек.

Опитът на Саймън да я ввлече в приятелски разговор, сякаш няма за какво да се извинява, бе по-лош и от флиртуването. Като че ли не ѝ бе обърнал гръб точно когато тя бе имала най-голяма нужда от него.

Предателството на Саймън ѝ причиняваше най-голяма болка от всичко, случило се от скандала насам. Затова и публичното му унижение ѝ носеше такава голяма наслада. Тя знаеше каква е репутацията му — на уважаван и влиятелен млад лидер в парламента. Никога на губещата страна. Беше смятан за справедлив и интелигентен човек и отдавна бе забравено, че на млади години бе женкар.

Но Маги не бе забравила. И как би могла, когато шепотът за нейното падение я следваше където и да отиде?

Ирландската блудница.

Тревожеше я това нейно прозвище, особено когато дамите не си правеха труда да снишат гласове. Но през годините се бе научила да го приема и дори да го обръща в своя полза. Падналата жена може да стане или да продължи да лежи на земята — и Маги нямаше намерение да позволи на обществото да я смачка. Не, по-скоро обратното.

Е, може би нямаше да го смачка, но определено щеше да го накара да страда. За щастие, популярността на Лемарк ѝ даваше възможност да излага на показ лицемерието и абсурдността на лондонското общество. Приятелят ѝ Люсиен често казваше, че художниците трябва да използват изкуството, за да прогонят болката и страданието, а тя прекалено дълго бе подвластна на гнева.

— Тръгнаха си, милейди. — Мисис Макгинис се върна до тезгяха с кафяв пакет в ръце.

— Слава богу. — Маги сложи ръка на сърцето си, за малко да се срине от облекчение.

— Едва не умрях, като влязох и го заварих тук. Какво искаше?

— Карикатурата, разбира се. Опитва се да ме подкупи, за да научи истинското име на Лемарк. Като не успя, предложи да купи карикатурата независимо на каква цена.

— Независимо на каква цена? Е, съжалявам, че предотвратих продажбата. Помислете само какви пари ще направите, ако можехме да разкрием самоличността на Лемарк.

Мисис Макгинис поклати глава.

— Ако го направим, със сигурност ще загубя в дългосрочен план, милейди. Загадката ги кара да спират пред вратата ми, ако нямате нищо против да го кажа, а талантът ви ги кара да купуват рисунките ви веднага щом се появят на пазара. Тези акварели на птици бяха последното, което ми бе останало. — Потупа Маги по ръката. — И няма нищо, което не бих направила за Ваше благородие. Наистина никой не може да ми предложи достатъчно пари, та да издам нашата тайна.

Маги стисна пръстите на другата жена.

— Благодаря ви. Вашата преданост е всичко за мен.

— Аз съм тази, която трябва да благодари. Ако не беше Ваше благородие, щях все още да живея в Литъл Уолсингъм и да понасям побоя на дявола, за когото се омъжих. На вас дължа всичко, вие ми дадохте малко пари и картини, с които да отворя магазина си. И няма да го забравя.

— Значи всяка от нас е спасила другата. Нямахме да оцелея без вашето приятелство. — Другите жени от селото само се присмиваха на скандалната жена, омъжила се за техния стар и богат барон. Бе й трудно да си намери приятели.

Мисис Макгинис се подсмихна и се отдръпна назад, за да избърше очите си.

— Добри партньори сме, нали? Е, онези дни вече са зад нас. И погледнете се, всички в Лондон говорят за вас!

Чу отново думите на Саймън. *Всички говорят единствено за теб напоследък.* Запита се какво ли е чул. Без съмнение, каквото и да му бяха казали, то само бе потвърдило разумността на действията му отпреди десет години.

— Е, гордея се с работата си. И като говорим за нея, защо лорд Уинчестър купи птиците, как предполагате?

Собственичката сви рамене.

— Не мога да кажа, милейди. Приятелят на Негово благородие, лорд Куинт, го убеди. Отидоха в ъгъла, за да си поговорят, без никой да ги чува. След това лорд Уинчестър се съгласи да купи картините, без

дори да ги е видял, и пожела да бъдат изпратени на адреса на лорд Куинт.

Маги се намръщи. Бе ги купил, без да ги е видял? Бе ги изпратил в дома на лорд Куинт? Всичко това ѝ се струваше странно, а на нея никак не ѝ харесваше да не знае защо някой е направил нещо. Дразнещо качество, но благодарение на него тя бе добър наблюдател на човешката природа, което на свой ред правеше рисунките ѝ по-проницателни и провокативни. Сестра ѝ непрекъснато ѝ повтаряше да остави нещата просто да се случват и да спре с упоритостта си винаги да търси причините. Но Маги просто не можеше.

— Имате ли нещо против да ми кажете какво е направил графът, че е предмет на толкова много от рисунките ви?

Маги махна с ръка.

— Не на чак толкова много. Регент Прини е предмет на много повече от тях, а аз дори не съм го срещала.

— Не можете да ме заблудите. Познавам Ваше благородие прекалено добре. Вие се подигравате с лорд Уинчестър и имате основателна причина за това.

О, да. Тя имаше основателна причина.

Мисис Макгинис я изучаваше внимателно с поглед, затова Маги каза:

— Помня го от дебюта си, а това са дни, които предпочитам да забравя. Вярвам, че сте взели от него добра сума за акварелите.

— Разбира се. Ваше благородие ще получи едно малко състояние от лорд Уинчестър. А сега на какво дължа честта да ме посетите днес?

— Исках да знаете, че приключих с градските пейзажи и имам нова карикатура за витрината. Ще използвам обичайните методи за доставка. Какво ще кажете за вдругиден?

— Отлично! — Собственичката плесна с ръце. — Туристите ще ги харесат. Но трябва да обсъдим и още нещо. Получих писмо от Акерман. Той съставя пътеводител за Шотландия и Уелс и иска да наеме Ваше благородие — тоест Лемарк — за илюстрациите.

Рудолф Акерман, собственик на Съкровищницата на изкуствата, издаваше книги за пътувания, архитектура и градинарство, които имаха огромен успех. Мисис Макгинис от месеци му показваше работите на Маги и го молеше да позволи на Лемарк да илюстрира някоя от бъдещите му книги. Работата щеше да бъде еднообразна, но

парите щяха да са добри, а и името ѝ щеше да придобие по-голяма популярност. И което беше по-важно, одобрението на Акерман щеше да ѝ донесе още поръчки — той никога не си сътрудничеса с ненадеждни и авангардни художници. Работата за него щеше да направи творбите ѝ толкова известни, колкото тези на съвременни художници като Роулъндсън и Гилрей.

— Той иска почти сто акватинти^[2] — продължи мисис Макгинис, а Маги мълчеше изумена. — Да му кажа ли, че сте съгласна?

— Да! На всяка цена. Каква прекрасна новина — възкликна радостно тя и пристъпи напред, за да стисне ръцете на мисис Макгинис.

— Сделката ще донесе добро и на двете ни, милейди. Благодарение на работата при Акерман и на вашия приятел от Париж скоро цял Лондон ще говори само за вас. И може би през лятото ще можем да си позволим по-голям магазин на „Странд“.

— О, отлично. Имате новини от Люсиен.

Люсиен Баро бе един от най-скъпите приятели на Маги. Беше го срещнала, докато учеше в Париж няколко години преди смъртта на Хокинс. Бе неин учител в рисуването и ѝ помагаше да развие дарбата си. Неговият талант не знаеше граници, обаче той отказваше да излага работите си в Париж, защото се страхуваше от отхвърляне, а това му пречеше да получи и признание. След дълга борба Маги го бе убедила да продава творбите си в Лондон, в магазина на мисис Макгинис.

— О, да. Писа ми по-рано през седмицата с новината, че ще ни изпрати двеста офорта^[3]. Образците, които вече получих, са забележителни. Искате ли Ваше благородие да ги види?

— Няма нужда. Познавам добре работата му. Публиката ще погълне жадно елегантния му рисунок, сякаш е сладка сметана.

— Надявам се да е така. Да обявя ли веднага карикатурата за продажба, или да я задържа по-дълго на витрината?

— Нека постои седмица. Няма защо да създаваме у лорд Уинчестър впечатлението, че посещението му е причина да бъде свалена. Не, нека остане още няколко дни.

Звънчето над вратата издрънча и в магазина влязоха три млади дами. Бяха англичанки с червени като ябълки бузи, дрехите им говореха за богатство, а камериерките им послушно останаха да ги

чакат отвън. Хванали се за ръце, момичетата се смееха весело. Само като ги гледаше, Маги се почувства с хиляди години по-стара. Беше ли тя някога така безгрижна, та дори и преди скандала?

— Извинете ме, милейди — каза мисис Макгинис, преди да отиде да обслужи новодошлите.

Маги отиде да разгледа няколко рисунки на близката стена. Тя окуражаваше мисис Макгинис да приема творбите на всички au courant художници, все пак Лемарк не можеше сам да издържа магазина. Освен че увеличаваше продажбите, тази практика даваше на Маги възможност да поддържа съревнованието. Тези рисунки бяха ирландски пейзажи на художника Мълреди. И всъщност бяха доста добри.

— Знаете ли коя е тази? — чу да шепне едно от момичетата зад нея няколко минути по-късно. Забележката бе нарочно прошепната достатъчно високо, та да стигне до ушите на Маги. Тя потисна въздишката си и остана с гръб към тях.

— Шшш — прошепна другото момиче.

— Не. Коя е тя? — запита третото.

Маги устоя на желанието си да се обърне и да им изсъска като Горгоната със змиите на главата. Макар че това щеше да ѝ донесе огромно задоволство, мисис Макгинис нямаше да се зарадва, че ѝ плаши клиентите, да не говорим, че осуетената продажба щеше да лиши собственичката от средствата ѝ за препитание. Маги остана на мястото си. В никакъв случай нямаше да достави на момичетата удоволствието да станат причина тя да излезе от магазина. Да говорят каквото си искат. И бездруго бе чувала вече всичко.

— ... ирландска курва.

Възклицание.

— Сигурна ли си?

— Съвсем. Видях я на изложбата на Рейнолдс преди няколко месеца. Мама не ми позволи дори да я погледна.

За да не се превърнеш в камък, помисли си Маги.

— Чакай, нямам представа за кого говориш. Коя е тя?

Шепот и после:

— Чувала съм за нея от лейди Мери, която е приятелка с лейди Кранфорд.

Амелия. Маги трябваше да се досети.

Момичето продължи по-тихо, така че Маги чуваше само откъслечи от разговора.

— ... на дебюта си тя... половината мъже от обществото. Лейди Кранфорд я заловила... нейният годеник по онова време... скандал... омъжила се за лорд Хокинс.

Маги можеше да се досети за останалото. Беше изненада, че след всичките тези години думите все още ѝ причиняваха болка. Изкривяването на фактите, огромната несправедливост на лъжите, разпространявани за нея. Бе вярна само последната част за скандала и последвалата ѝ женитба с Чарлс. Преглътна буцата на негодувание, заседнала в гърлото ѝ.

— И си сигурна, че...

Маги усещаше втрещените в гърба си погледи.

— Съвсем сигурна.

— Мама ми каза да не се отклонявам от правия път и да не флиртувам на забавите, защото хората могат да помислят, че съм като нея.

— Никой няма да си помисли нищо такова, глупачке. Кълна се, това е в кръвта. Какво друго може да очаква човек от мръсна ирландка...

Маги се завъртя рязко на пети и се обърна с лице към тях. Те се свиха и отстъпиха назад, а тя се погрижи да срещне погледа на всяка една. Никой не проговори, а момичетата не издържаха на погледа ѝ, което не я изненада. И трите се обърнаха към тезгяха, мълчаливи като картини. Точно в този момент мисис Макгинис излезе от задната стаичка с платно в ръка. Видя лицето на Маги и повдигна вежда.

Маги поклати глава и пристъпи към тезгяха.

— Мисис Макгинис, благодаря ви за помощта днес. Мисля, че ще се върна по-късно, когато магазинът ви не е така... претъпкан.

Тревогата на мисис Макгинис бе видима в очите зад стъклата на очилата ѝ.

— Много добре, милейди. За мен бе удоволствие. Винаги се радвам да помогна на Ваше благородие.

Маги излезе от магазина с високо вирната брадичка. Студеният въздух ощипа кожата ѝ, макар че едва го усети заради гнева, който течеше във вените ѝ. Нямахше да избяга като подплашено насекомо, затова пристъпи да разгледа витрината. Мисис Макгинис бе гений в

подреждането на картините и гравюрите и витрината бе аранжирана така, че да привлече окото на клиента. Докато бе живяла в Литъл Уолсингъм, тя не бе знаела много за изкуството, но някои хора имат дарбата да виждат красотата. Мисис Макгинис харесваше определени неща и — както изглеждаше — клиентите бяха съгласни с нея.

Маги въздъхна. Наистина бе абсурдно да позволи на тези три бъдещи пепелянки да я ядосат. Клюките имаха за цел да провокират реакция и тя се опитваше да не им доставя това удоволствие, което бе нещо като своенравно отмъщение. Днес не успя — вероятно в резултат от неочакваната среща със Саймън. Не бе и помисляла, че може да го види там, за Бога. Може би на някоя от нейните забави или на някоя изложба — на място, където ще може да се подготви психически.

Погледът ѝ бе привлечен от карикатурата, изобразяваща Уайнджестър. Тя заемаше централно място на витрината. Видът ѝ накара Маги да се усмихне — първата ѝ истинска усмивка за деня.

Може би бе време за поредната забава.

[1] В превод: Винения шегаджия. — Б.пр. ↑

[2] Акватинта — способ на гравирание, при който металната плоча се поръсва с колофон, след което се разяжда с киселина. — Б.пр. ↑

[3] Офорт — 1) вид графична техника, при която се рисува с писец върху цинкова или медна плоча. На принципа на дълбокия печат с помощта на преса от матрицата се вадят отпечатъци върху влажна хартия. 2) Картина, отпечатана от такава плоча. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Саймън почука на вратата на голяма градска къща на Чарлс Стрийт.

— Може и да ни отпратят.

Херцог Колтън изсумтя.

— Никога през живота ми не са ми отказвали достъп до някоя развратна забава.

Веселбата и шумът отвътре стигаха чак до входната врата. Чуваха се гласове и музика на струнен квартет. Саймън можеше само да гадае какво ли мислят съседите.

— Въпреки прословутата ти репутация — отбеляза сухо херцогиня Колтън — ние също получихме покана. Затова бих казала, че има много малък шанс да ни отпратят.

— Покана? — погледна я Саймън. — Не си споменавала.

Джулия сви рамене.

— Ние получаваме покани за почти всичко, Саймън, независимо какво е събитието. Както и ти, сигурна съм. Разбира се, никога досега не съм имала причина да присъствам на някоя от забавите на лейди Хокинс.

— Като че ли бих ти позволил да дойдеш без мен — каза Колт.

— Като че ли би могъл да ме спреш — изстреля тя в отговор. — Освен това тази вечер сме тук заради Саймън.

Саймън потисна напирания в гърлото му стон. Не бе искал компания, но след като бе научила какви са плановете му, Джулия бе настояла. Всичко това можеше да се окаже и чиста загуба на време, ако Маги откажеше да разговаря с него. Беше ѝ изпратил четири бележки през изминалата седмица и я бе помолил да го приеме, а тя всеки път му отказваше. Следователно, когато новината за организираната от нея веселба стигна до ушите му, той реши да отиде в дома ѝ. Тогава тя нямаше да може лесно да го избегне.

Трябваше само да я помоли за услуга, макар дори и той да би имал проблем да приеме толкова прозрачно извинение. Откакто се

бяха срещнали в магазина на мисис Макгинис, желанието да види Маги отново, да разговаря с нея бе като неприятен сърбеж под кожата му. Любопитство, беше си казал, нищо повече. Щеше да задоволи тази своя странна нужда сега и щеше да приключи с това. Разбира се, имаше вероятност, макар и много малка, Маги да му помогне, което щеше да бъде допълнителен бонус от начинанието.

Дървената врата се отвори със замах и на прага застана възрастна пълна жена. Тя ги огледа набързо и отвори по-широко, за да влязат. След като си състави мнение за тях, тя ги поведе по мраморното стълбище. Саймън я последва, без да изостава. Интериорът бе далеч от показността и всичко бе подредено с вкус. Картините по стените бяха изискани. Плюшени килими. Акценти от злато. Нищо дразнещо окото. Не знаеше какво да очаква, но се бе надявал да успее да разпознае в сегашната жена някогашното момиче. И макар да не си бе представял дома ѝ като бордей, посредственият декор също не ѝ отиваше.

— Господарката ми не обича церемониалностите — подхвърли икономката през рамо. — Не иска идването на гостите ѝ да бъде обявявано. Веселбата е ето тук.

Тя разтвори широко две двойни врати, Саймън влезе в балната зала и се закова на място.

Това, което зърна, не приличаше на нищо, което бе виждал досега. Залата бе украсена като пищен пристан на морския живот и зеленина. Гирлянди от цветя, окачени на златно въже, висяха от тавана и колоните, в ъглите бяха наредени дебели дървени бъчви, а върху някои от тях имаше празни чаши. Мрежи от коноп покриваха едната стена, в тях бяха преплетени точни копия на различни морски същества. Дансингът заемаше по-голямата част от пространството и тя го бе украсила подходящо. Сложни, изработени с креда рисунки на голи русалки и похотливи моряци се преплитаха в искрящи нюанси и образуваха доста неприлично изображение.

Част от гостите разговаряха и отпиваха от шампанското си, подредили се до стените, но повечето се бяха събрали в задната част. Саймън не можеше да каже какво гледат.

— Впечатлен съм — прошепна Колт. — Спомням си подобна забава по време на венецианския карнавал една година. В малките часове на нощта всички се озовахме в лагуната.

— Не може да е по-лошо от онзи случай, когато ни заловиха във фонтана в Кеймбридж — отбеляза Саймън.

— Какви приходи бяхме — каза Колт с обич в гласа и закри с увисналата на ръката му Джулия към една от масите, върху която бяха подредени множество чаши с шампанско.

Траурът на Маги бе приключил преди осем месеца и оттогава в града се носеха слухове за необичайните веселби в градската къща на Хокинс. Те бяха редки и неголеми, но доста популярни сред мъжката част на аристокрацията. По дяволите, в „Уайтс“ доста хихикаха в дните след всяко такова събитие. Уважаваните матрони и неомъжените дами никога не присъстваха, разбира се, но все пак оставаха вдовиците и съпругите.

Саймън винаги настръхваше, докато слушаше мъжете да говорят за разврата в дома на Маги. Беше ли тя твърдо решена да се превърне в зрелище? Беше се омъжила бързо и тихо за Хокинс — което не бе изненада, като се имаше предвид скандалът — и просто бе изчезнала до смъртта му, а след това, без да губи време, се бе върнала в Лондон като същинска жена дявол и бе предизвикала сензация.

Саймън разгледа лицата на застаналите наблизко мъже — познаваше почти всички. С тези мъже пиеше и играеше хазарт. Мъже, с които спореше в Камарата на лордовете. Кой от тях бе любовникът ѝ? Изгълта наведнъж шампанското си и протегна ръка към втората чаша. Може би идването му тук тази вечер бе огромна грешка.

— Какво, предполагаш, става там? — запита Колт и посочи тълпата в ъгъла.

— Нямам представа, но бих искал да намеря домакинята ни. — С втората чаша шампанско в ръка закри към събралите се в далечния край на стаята, но скоро бе издебнат от няколко млади представители на вигите. Минаха дващест минути, преди да успее да се откъсне от разговора, който се въртеше около смутовете след Петерлу^[1] и размишления дали регентът ще успее да се разведе с уелската принцеса.

Саймън видя Джулия и Колтън в тълпата и отиде да види какво предизвикваше възторга на гостите. Три млади дами, облечени като русалки, седяха върху скали в малък басейн. Всяка от тях носеше дълга боядисана перука, в тон с нюанса на опашката ѝ — син, червен или жълт, — и перли около врата. Ръцете, раменете и коремите им бяха

покрити с плътно прилепнала прозрачна материя със сребристи нишки, като само гърдите им оставаха скрити под малко парче непрозрачен плат. Първата мисъл на Саймън бе, че сигурно мръзнат.

Наведе се и запита:

— Какво е това?

— Някакво представление, така ми казаха — прошепна Джулия.
— Чакаме да започне.

Жена с гарвановочерна коса и синя маска от пера пристъпи напред и плесна с ръце, за да привлече вниманието. През тялото на Саймън премина неочаквано усещане и се съсредоточи в слабините му. Би я познал навсякъде. Роклята ѝ бе от пластове тънка синя коприна, полата се спускаше на вълни до пода. Материята се опъваше на малките гърди, за да ги повдигне. По-изкусителни бяха ослепителната усмивка и лъчезарността, която се излъчваше от жената така естествено като дишането.

Не че той щеше да си позволи да се впусне по познатата пътека, но човек не можеше да не забележи.

По команда на Маги оркестърът засвири весела мелодия. Появиха се трима мъже, облечени в груби моряшки дрехи, и запяха популярна морска приказка. Думите бяха леко променени и понецензурни, възпяващи гърдите и лекия морал на русалките.

Гостите викаха одобрително, а песента достигна края си и моряците се скриха, отхвърлени от русалките. Всички ръкопляскаха ентузиазирано, а актьорите се поклониха — поне дотолкова, доколкото може да се поклони здраво пристегнат от дрехите човек. Щом хвалебствията затихнаха, един от моряците се втурна към лейди Хокинс, вдигна я и тръгна към басейна. Тя се смееше и стискаше раменете му, а той се преструваше, че ще я пусне във водата. Всички в стаята ахнаха — с изключение на Саймън, който бе прекалено зает да стиска зъби.

Накрая морякът я остави на земята, а тя събу обувките си и стъпи в плиткия басейн. Тълпата започна да вика и да я окуражава, а тя театрално направи няколко танцови стъпки — игрива водна нимфа с маска, забавляваща тълпата. Глупостта да дойде тук тази вечер удари Саймън по главата с финеса на дървен чук. Защо, по дяволите, го бе сторил?

— Харесвам я — прошепна Джулия, която стоеше до него.

— Типично за теб.

— Ти също я харесваше някога — продължи тя, без да откъсва поглед от Маги. — Или трябва да ти напомня?

Не. Помнеше съвсем ясно. Но онези дни отдавна бяха отминали.

— Забравих, че двете никога не сте се срещали. Дебютът ѝ бе в годината, в която ти се омъжи за Колтън.

Маги се покатери върху скалата, която току-що бе освободена от русалката, и се поклони. В залата избухнаха бурни аплодисменти. Саймън също заръкопляска, макар че показваше повече ентузиазъм по време на политическите речи на опонентите си.

Като че ли никой не забеляза обаче. Всички в залата бяха очаровани от Маги, така дяволски красива, че никой не смееше да отвърне поглед. Тя вдигна ръце, за да вдвори тишина, и извика:

— Прекалено сте мили. Моите благодарности на нашите русалки и моряци. Сега ще танцуваме!

Тълпата се разпръсна. Повечето от гостите се насочиха към шампанското, а оркестърът засвири валс. Няколко души кръжаха около Маги, но Саймън остана близо до нея. Колтън донесе нови чаши шампанско и заприказва със съпругата си, докато Саймън чакаше.

След, както му се стори, цяла вечност видя своята възможност. Групата около Маги оредя, той се приближи и застана до лакътя ѝ. Тя вдигна зелените си очи, погледът ѝ стана остър и той видя как раменете ѝ се сковаха. Сините паунови пера се размърдаха и затрептяха, когато тя се обърна, за да се извини. Гостите ѝ се отдалечиха и тя каза:

— Лорд Уинчестър. Каква изненада.

— Добър вечер, Маги. — Той бързо представи Ник и Джулия и въпреки очевидното си неудоволствие от присъствието на Саймън, Маги се засуети около легендарните херцог и херцогиня Колтън.

— Толкова се радвам, че вие двамата дойдохте — каза с изискан реверанс. — От цяла вечност копнея да се запозная с вас.

— Ние също — отвърна Джулия. — Представлението беше вдъхновяващо, а и обожавам костюма ви. Амфитрита^[2] ли играехте?

— Не. Скромната нимфа Дафне.

— А, но тя преследва Аполон — отбеляза Колтън. — Най-страховитата от всички жени.

— Всички жени са страховити, Ваше благородие. Нима все още не сте го разбрали?

— Този факт му е много добре известен. Учила съм го никога да не подценява която и да било жена. — Джулия вдигна вежди към Колтън, сякаш го предизвикваше да ѝ противоречи.

— Напълно вярно, херцогиньо — отговори той със самодоволна усмивка.

— Кой е авторът на рисунките с креда? — Джулия посочи пода за танци. — Удивителни са.

— Благодаря. Направи ги познат художник.

Групата се обърна да разгледа рисунките, върху които танцьорите сега стъпваха.

— Великолепни са — каза Джулия. — Почти е жалко, че ще бъдат съсипани.

Саймън изгледа Колтън над главата на Джулия. Тъй като се познаваха от детските години, не им бяха необходими думи и Колтън веднага предложи ръката си на съпругата си.

— Е, прекрасни или не, ще танцуваме ли?

След като двамата се отдалечиха, Маги сви устни.

— Добре планирано, Саймън. Херцог и херцогиня на твоите заповеди. Парламентът в краката ти. Очаквам с нетърпение следващия ти триумф. Да извикам ли обратно тълпата?

— Не много изтънчено от моя страна, но наистина исках да говоря с теб. Ако не бе отказала да ме видиш тази седмица...

— Да. Не се съмнявам, че това е последното място, където би желал да бъдеш тази вечер.

Абсолютно вярно, макар никога да нямаше да го признае.

— Грещиш. Всъщност доста се забавлявах.

— В такъв случай трябва да смятам вечерта за успех.

— Ако съдя по онова, което са ми казвали, всичките ти забави са успех. Вярно ли е, че веднъж имало истински тигри?

Зелените ѝ ириси блестяха като смарагди.

— Малко преувеличено. Имаше един тигър и той бе доста кротък. Мисля, че повечето от гостите бяха разочаровани.

Както винаги, уникалната ѝ красота го порази. Гарвановочерна, лъскава коса. Млечнобяла кожа без нито един недостатък, нито дори петънце. Пълни розови устни. На тази земя нямаше друга като Маги.

Беше го разбрал веднага щом я бе видял — както и много други мъже, ако клюките за многобройните ѝ връзки бяха истина.

— Херцогинята бе права. Много си красива тази вечер. — Тонът му бе по-остър от необходимото за комплимент и той едва не трепна.

Тя го измери с поглед.

— Благодаря, макар че мога да се простудя и да умра, ако не сменя мокрите си дрехи. — Повдигна полите на роклята си и му показа мократа материя. Той веднага бе поразен от вида на съвършено оформения ѝ крак, покрит от влажна и прозрачна коприна. Кръвта му закипя. Искаше да я почувства, да я прегърне... да прокара език по гладката кожа на коляното ѝ. Щеше да бъде огромна грешка, но желанието рядко е логично.

Думите, които излязоха от устата му, изненадаха дори него:

— Това ми напомня за времето, когато те учих да се пързеляш с кънки. Помниш ли, в „Серпентина“? Подгъвът на роклята ти се намокри и ти едва не измръзна.

Тя премигна.

— Отдавна не се бях сецала за това. Беше... прекрасен ден.

— Да. — Желанието да я докосне стана по-силно, а споменът му донесе странна болка. — Ще танцуваш ли с мен?

— О, никога не танцувам.

— Защо? Ти обичаш да танцуваш. Поне обичаше.

Тя вдигна рамене.

— Танците ме отегчават до смърт. Освен това те са част от порядъчните веселби.

— О, ужас — провлече думите Саймън.

Тя стисна устни.

— Присмивай се, щом трябва, но аз вече не съм девойката, която ти познаваше някога, и нямам никакво желание отново да се превръщам в нея.

Моментът се проточи и Маги осъзна с унизителна яснота, че бе казала далеч повече, отколкото имаше намерение. Благородното чело, осмо поколение, на Саймън се сбърчи, докато той се опитваше да осмисли казаното. По дяволите. Е, бе прекалено късно да си вземе думите обратно. За нещастие, притежаваше темперамента на баща си, както и творческия му талант, а Саймън я бе ядосал с думите си за танците. Честно казано, на кого му пукаше дали тя танцува, или не?

Беше разкрила прекалено много. Можеше да обвини за това красотата му — той бе толкова рус и аристократичен, че би могъл да е издялан от чист римски мрамор. Високият му ръст, елегантното тъмносиньо палто и бричовете в същия тон привличаха погледите на всички жени в помещението. Пулсът ѝ се ускоряваше само като го погледнеше, което я ядосваше извънредно, защото именно тя трябваше да е по-наясно как седят нещата.

Защо бе споменал следобеда, в който се бяха пързали с кънки? Предпочиташе да не си спомня Саймън от дебюта си — очарователният мъж, който, изглежда, не можеше да доведе нищо докрай. Бе толкова нежен в онзи ден, толкова изпълнен с желание, бе ѝ посветил цялото си внимание. Бяха се смели почти непрекъснато и той неведнъж ѝ бе казал колко се възхищава на остроумието ѝ.

Но прекалено много се бе променило между тях. Толкова много, че не можеха да се върнат назад.

Той отвори уста — очевидно, за да зададе въпрос или да направи забележка, която тя не искаше да чуе, — затова изтърси:

— Искал си да говориш с мен?

Той затвори рязко уста. След миг каза:

— Не тук, мисля. Не, ще дойда да те видя утре.

— Така ли?

— Да. Отговорите, които изисквам, е по-добре да бъдат обсъдени насаме.

О, наистина? В такъв случай нямаше съмнение какви ще бъдат въпросите му. Господ ѝ бе свидетел, бе чувала всеки от тях стотици пъти през последните десет години.

В гърдите ѝ заседна малка буца разочарование. Не беше очаквала това, макар че би трябвало. Саймън не бе различен от останалите. Нима не бе научила този урок, когато я бе игнорирал, след като мистър Девънпорт — сега виконт Кранфорд — бе разпространил онези мръсни лъжи? Някога бе безумно влюбена в Саймън, а той се бе оказал недостоен за такива силни и великодушни чувства.

Но ако чуеше думите от устата му, щеше да се отвори рана, която тя упорито бе лекувала. Трябваше да намери начин да го разубеди. Игнорирането му не ѝ бе донесло успех. Нито отказът. Трябваше да опита нещо друго.

— Предполагаш, че ще си бъда у дома и ще приемам посетители. Може би имам планове — или може би ще бъда заета с друг гост. Нощта далеч не е свършила все пак.

Изражението на лицето му се промени, стана по-твърдо, както тя се бе надявала. Но задоволството ѝ бе кратко, защото той отвърна:

— Ако е така, може би той ще бъде така добър да ти позволи да отделиш няколко минутки на приятел.

Тя едва не се засмя.

— Приятел? Саймън, нямам какво да ти предложа, нито какво да ти кажа. Идеята за приятелство между нас е смешна поради толкова много причини, най-незначителната от които е достойната ти за възхвала политическа кариера. Какво ще си помислят хората? Известният лорд Уинчестър и Ирландската...

— Не го казвай — срязва я той, с което я изненада.

— Какво да не казвам? Блудница? — От устните ѝ се отрони сух, накъсан смях. — Хайде, знаеш как ме наричат всички. Страхувам се, че думата няма как да се заобиколи. През годините научих, че е по-добре да приемеш съдбата си, отколкото да се опитваш да я промениш. А сега, ако ме извиниш, трябва да се преоблека.

Маги отвори вратата на спалнята си с повече сила, отколкото възнамеряваше. Сестра ѝ Ребека, която седеше на леглото ѝ и четеше, вдигна поглед.

— Господи. Какво има?

Маги отиде до шнура за звънеца и го дръпна. Щеше да има нужда от помощта на Тилда, за да облече нова рокля.

— Стъпих в басейна и намокрих подгъва на роклята си.

— Така ли? О, иска ми се да го бях видяла.

Маги се усмихна на сестра си. Това бе стара битка, която Бека никога нямаше да спечели.

— Знаеш, че забавите ми не са за уважаваните дами от обществото. Ако слезеш долу, ще съсипеш репутацията си, която може би и бездруго е пострадала заради това, че сме роднини. Достатъчно лошо е и че настоя да изпратиш съпруга си.

Бека вирна брадичка.

— Някой трябва да те наглежда. Маркъс никога няма да позволи да ти се случи нещо.

— Какво точно те тревожи? Че ще ми свърши шампанското или гостите ще започнат бой с юмруци? — Макар желанието на Бека да я закриля да бе непрекъснат източник на забавление, то тайно стопляше измъченото сърце на Маги.

— Шегувай се, щом искаш, но няма да им позволя отново да те наранят. А сега ми кажи какво те ядоса.

Пред очите ѝ изникна образът на разочаровано стиснатите пълни устни на Саймън, когато тя произнесе думата блудница. По-добре бе да приключи с това, защото Бека щеше съвсем скоро да го научи от съпруга си.

— Уинчестър е тук.

Устните на Бека оформиха съвършено кръглото „о“ на удивлението.

— Небеса. Защо след всичкото това време е дошъл тази вечер?

Маги вдигна рамене.

— Срегнахме се онзи ден в магазина на Макгинис.

— Ти... така ли? — възкликна Бека. — И не ми каза?

На вратата се почука силно и в стаята влезе Тилда. Тя се засмя сподавено при вида на роклята на Маги.

— Така става, като се плува в басейн, милейди. Елате с мен.

Повечето дами не биха търпели укорите на слугиня, но Маги не бе като повечето дами. А и Тилда определено не бе като повечето слуги. Някога, в Литъл Уолсингъм, бе съпруга на месаря и бе ръководила магазина с железен юмрук. Съпругът ѝ бе прахосник и пияница и повечето работа оставаше за Тилда. Тя се трудеше дълги часове, а физическата работа бе изтощителна. Затова, когато съпругът ѝ умря, Маги помоли бездетната жена да работи за нея.

Не бе съжалила нито веднъж. Тилда бе дар от небето. Тя се грижеше за всичко и оставяше на Маги да се занимава с онова, което обичаше най-много — изкуството.

Маги я последва в стаята за преобличане, като остави вратата откритата, за да продължи разговора си с Бека.

— Не си струваше да го споменавам. Поговорихме си любезно няколко минути, докато той купуваше картини.

— Купувал картини! Кои? Не...

— Купи няколко от акварелите с птици на Лемарк — прекъсна Маги сестра си. Тилда вероятно знаеше за псевдонима ѝ, но човек

никога не знаеше кой още слуша. На Тилда можеше да се има доверие, но на много други слуги — не.

Роклята се плъзна от раменете ѝ на пода.

— Хайде, пристъпете извън кръга ѝ — заповяда Тилда.

Фустата бе следващата. После Маги събу мокрите си чорапи.

— Единствената причина да дойде тук тази вечер е, че иска да говори с мен, а аз не реагирам на бележките му.

Маги чу Бека да вика възмутено в другата стая:

— И за какво иска да говорите този път? Колко е досаден. Надявам се, че си му казала да върви по дяволите.

Маги не можеше да не се засмее.

— По-учтиво, но да. Казах му почти същото.

— Знаеш, че не се интересувам от политика, но Уинчестър се слави с добро име в парламента. Не че някога ще се принизя дотам да го забележа, не и след онова, което ти причини. А и всички знаят, че има любовница на „Кързън стрийт“.

Маги се намръщи. Разбира се, че ще има. Тя преднамерено избягваше всякакъв разговор за личния живот на Уинчестър, обаче любовниците бяха задължителни за лордовете и политиците. Естествено, благовъзпитаните съпруги и дами трябваше да си седят у дома и да пият чай... сами. И как по-точно успяваха да не полудеят?

Ограниченията, наложени на жените, бяха несправедливи и вбесяващи. Слава на Бога, че псевдонимът Лемарк ѝ позволяваше да намери отдушник и да насочва вниманието върху подобни несправедливости. Това бе единствената причина за подобни празненства — те ѝ осигуряваха достъп до обществото. Повечето от поканите към нея бяха пресъхнали много отдавна. Дори бракът не я бе направил уважавана, не ѝ бе простено за предполагаемите ѝ грехове, затова тя организираше тези пищни тържества и така обществото идваше в дома ѝ. Обществото обожаваше скандалите и шампанското — Маги вече им бе дала първото и продължаваше да ги снабдява с второто. Нищо чудно, че забавите ѝ бяха станали модни.

И вечерите се бяха оказали доста плодотворни, ако се съдеше по популярността на карикатурите на Лемарк. Всъщност ръцете на Маги я сърбяха да се захване с моливите си, в главата ѝ вече се пораждаше идеята за нова карикатура.

— Чуваш ли ме, Маги?

— Да, чух те — извика тя, а Тилда се появи с нови чорапи и чиста фуста. Щом ги навлече, слугинята ѝ помогна да облече нова рокля. Тази не бе така прекрасна като съсипания костюм, но зелената коприна щеше да подчертае цвета на очите ѝ.

Маги нахлузи роклята с напъхани в ръкавите ръце, а Тилда се зае с връзките на гърба ѝ.

— Готово. И никакво плуване повече, нали, милейди.

— Ще се опитам, Тилда, но не обещавам. — Маги прекрачи в спалнята си. — Бека, трябва да се върна в балната зала.

— Това не ми харесва — каза сестра ѝ, така смръщила се, че красивото ѝ лице се бе променило.

— Кое, роклята?

— Знаеш, че не говоря за нея. — Бека скръсти ръце пред гърдите си. — Не ми харесва, че той е тук и те тревожи. Ще успееш ли да не му обръщаш внимание?

Маги се усмихна на сладката си, макар и прекалено загрижена по-малка сестра. Бека винаги я бе подкрепяла, дори когато целият свят мислеше най-лошото.

— Разбира се. Все пак успях да го игнорирам цели десет години. Колко трудно може да бъде да го правя още няколко часа?

[1] Клането в Петерлу през 1819 г. е следствие на желанието на масите за парламентарна реформа и за въвеждане на всеобщо изборително право. — Б.пр. ↑

[2] Амфитрита (от древногръцката митология) е nereида, станала съпруга на Посейдон. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— По-добре е да не са прекалено много, Уайнджестър!

Тримата млади мъже избухнаха в смях и Саймън се насили да се усмихне и да вдигне чашата си. Познаваше ги всичките, тези глупаци.

— Оценявам предупреждението, Прайс.

Колтън издаде неопределен звук.

— Причината, поради която трябва да угаждаш на тези задници, е неразбираема за мен. Сякаш топките ти са се свили или са изпаднали, откакто си в парламента.

— Бащата на Прайс е граф Стратъм, един от най-важните ми съюзници. Да унищожа сина му заради пиянска шега — не, играта не се играе така, Колт.

— Точно затова не заех мястото си в Камарата на лордовете. Прекалено много услуги и потупвания по рамото. Никой не казва каквото мисли. Не знам как понасяш всичко това.

Саймън въздъхна. Колтън го познаваше по-добре от всеки друг, но дори той, приятелят му от детинство, не можеше да го разбере. Бащата на Колтън бе копеле със студено сърце и не го харесваха особено нито в парламента, нито в обществото. Но Саймън можеше да забележи влиянието на семейството си, накъдето и да се обърнеше. Някои мъже произхождаха от поколения месари или ковачи, а мъжете от семейство Барет бяха потомствени държавници, помагаха да се оформят политиката и бъдещето на кралството още от времето на Хенри VI. Петият граф Уинчестър някога бе служил като председател на Министерския съвет. И самият Фокс при определени случаи бе приемал съвет от бащата на Саймън.

Баща му бе починал на четиридесет и пет. Рядка сърдечна болест, така бяха казали. Саймън нямаше представа дали неговото здраве ще поеме по тази пътека — ако щеше да се катурне и да умре, мили боже, нека това бъде изненада, — но имаше намерение да извърши нещо значимо за оставащото му време.

И така, преди шест години бе заел мястото си в Камарата на лордовете. Оказа се, че притежава таланта на семейството си за политика и бързо си спечели репутацията, че винаги е на печелившата страна. Харесваше му духът на съревнование в парламента. Вълнението от успеха. Предизвикателството да използваш слабостите на опонентите си, за да получиш каквото искаш.

— Доста ми харесват карикатурите, изобразяващи Уайнджестър — продължи Колтън. — Те поне винаги ще ми напомнят за пианските ни лудории.

Саймън рязко се обърна.

— Купи ли някоя?

Колтън изкриви устни.

— Опитах. Два пъти. Проклетата собственичка не пожела да ми продаде.

— Е, иска ми се да престанат да се появяват. Със сигурност има по-интересни обекти за сатира.

— Съмнявам се. — Колтън проследи погледа на Саймън до кръга мъже в другия край на залата. И двамата знаеха кой е в центъра на тази глутница чакали.

— Цяла нощ ли имаш намерение да я гледаш втречено, приятелю? Взираш се неодобрително като нейна възрастна придружителка, готова всеки момент да скочи.

Саймън отпи щедра глътка от шампанското, но му се искаше да има по-силно питие.

— Опитвам се да открия срамежливото и сладко момиче, което познавах, в тази уверена и безсрамна...

— Хората се променят — прошепна Колтън. — Или може би въобще не си я познавал истински, а само си мислел, че я познаваш.

Да, тя със сигурност го бе измамил. Колко ли мъже бе приела в леглото си, преди Кранфорд да разкрие истинската ѝ природа? И като се замислеше, че дори бе помолил майка си за рубините на Уинчестър и се канеше да ѝ ги даде като годежен подарък...

Като я гледаше да флиртува и да забавлява кръга си от почитатели, изпадаше в отвратително настроение. И то вероятно се бе изписало на лицето му, защото Колтън се обади:

— Питаш се кого ли ще избере тази вечер?

— Някое щастливо копеле — изръмжа Саймън.

— Кой казва, че ще бъде само един? Имаше много нощи, в които аз...

— Господи, не го казвай. Знаеш колко много мразя, когато се опитваш да бъдеш проникателен. — Саймън гаврътна останалата част от питието си. — Тръгвам. Предай на Джулия моите извинения и ще се видим утре сутрин, ако си станал.

— Позволи ми да отгатна — провлече думите Колтън. — Кързън Стрийт.

Нямаше нужда да отговаря. Колтън беше прав и двамата го знаеха. Бутна празната си чаша в ръката на приятеля си и тръгна към вратата.

Щом излезе навън, Саймън закрачи бързо към малката къща, в която живееше сегашната му любовница Адриана. Кързън Стрийт не беше далеч, затова той каза на кочияша, че предпочита да походи. Ако не нещо друго, имаше нужда от студения въздух, който да прочисти ума му. Като си представяше Маги, заобиколена от тълпите почитатели, получаваше жестоко главоболие. Болката се загнездваше точно зад очите му.

Той знаеше какво виждат тези мъже, защото също го бе видял някога. Маги можеше да привлече вниманието на всички в помещението само като вдигнеше изящното си пръстче. Красотата ѝ спираше сърцето, тя бе уникална и съчетана с увереността ѝ, можеше да накара всеки мъж да падне в краката ѝ. На него му бяха необходими години, за да я забрави.

Затова Адриана бе точно онова, от което имаше нужда в края на тази вечер. Меко, топло и покорно тяло, готово да отвлече мислите му от всичко друго. Беше я срещнал в „Дръри Лейн“, където тя играеше Кийн в пиесата „Брут“. Бяха необходими известни усилия, за да я отнеме от предишния ѝ покровител, но я бе обсаждал с чара си, докато накрая не бе отстъпила. Вярно, в добавка към чара ѝ бе предложил по-добро жилище и повече пари.

Разбираха се добре, тя бе ентузиасирана и смела любовница. Не планираше да я види тази вечер, затова нямаше представа дали си е у дома. Като наближи малката тухлена къща, забеляза, че лампите светят. Това бе добър знак. Изкачи бързо входните стъпала и почука на вратата.

Отвори камериерката на Адриана, Луси. Тя потвърди, че господарката ѝ си е у дома, взе нещата му и го помоли да почака в малката дневна в предната част на къщата. Странно, тъй като обикновено отиваше направо в спалнята на Адриана. Вместо да се опита да разбере как работи умът на любовницата му, Саймън използва възможността да си налее силно питие. Сипа си доста щедро количество от любимото си уиски. Внесено от незаконна фабрика за спиртни напитки в Хебридските острови, то никак не бе евтино. Но си струва всеки шилинг, помисли си той, отпи и седна да чака на малкия диван.

Защо Маги вече не танцува? Преди толкова много години обожаваше танците. Той добре знаеше това, защото танцуваше с нея поне по веднъж на всяка забава. И всеки път, когато отидеше при нея, за да я покани за запазения танц, очите ѝ блестяха — тайна шега между тях двамата...

Чу се шумът от резето и Адриана се втурна в стаята. Дългата ѝ кестенява коса се спускаше на вълни по гърба ѝ, черна коприна рокля покриваше дребното ѝ, но с красиви извивки тяло. Гърдите ѝ се полюшваха и подскачаха и бе ясно, че е гола под роклята. Отлично. Така нещата щяха да станат по-бързо.

— Мили! Нямах представа, че ще дойдеш тази вечер. — Отиде до дивана и седна, наведе се и го целуна. — Станало ли е нещо? Знаеш колко много се тревожа, когато нарушиш навика си.

Той се намръщи. Беше ли толкова ограничен? Толкова предсказуем и скучен?

— Всичко е наред. Бях наблизил и реших да проверя дали си у дома. Канеше се да излезеш ли?

— Имам късна вечеря с приятели, но съм повече от щастлива да я отменя.

— Не, не е честно от моя страна да дойда неочаквано. Просто бях в настроение.

Тя повдигна вежди и му се усмихна топло.

— Така ли? Какво настроение? Онова настроение, при което съм отгоре и...

Той се засмя.

— Ти си непоправима, сочна моя прасковке. Ще остана само за питието. — Допи уискито и се наведе напред, за да постави чашата на

масата. — Ще се видим тази седмица. Вторник, както винаги.

Адриана праметна крак през кръста му, повдигна роклята си и го възседна.

— Тогава може би е по-добре да ти осигуря причина да се върнеш. — Обви врата му с ръце и го целуна дълбоко и страстно. Меките и изкушаващи пищни гърди почиваха върху неговите. Той усети, че тялото му започва да отговаря, затова нежно я отблъсна.

— Вторник? — запита. — Ще довършим това във вторник.

— Нямам търпение — каза тя и се отпусна върху нарастващия му пенис. — Защо да не те поема в устата си сега? Знаеш, че обожаваш устата ми. Сигурна съм, че няма да продължи дълго.

Той се замисли. Адриана бе необикновено опитна. Но всеки път, когато затвореше очи, виждаше тъмна като нощта коса и святкащи зелени очи. Представяше си, че на коленете му седи Маги и поема члена му между чувствените си...

— Виждам, че идеята ти харесва — измърка Адриана и сръчните ѝ пръсти се заеха с копчетата на бричовете му.

Той хвана ръката ѝ.

— Не тази вечер. Не и ако се каниш да излизаш. — И определено не, когато можеше да мисли единствено за Маги.

Какво му ставаше, за бога? Никога досега не бяха го разсейвали мисли за други жени, докато се наслаждаваше на чара на Адриана. Никога. Обаче Маги продължаваше да нахлува в ума му, дори в най-неподходящите моменти. Той не желаше Адриана, желаше друга жена. Жадуваше я с всяка частица на тялото си.

Без съмнение, в Лондон имаше и други мъже, които изпитваха същото.

— Чудесно. — Адриана нацупи устни, с което привлече вниманието му. — Ще се видим във вторник тогава. — Целуна го и се изправи. Не че той очакваше от нея да започне да спори, но бързото ѝ съгласие го накара да смръщи вежди. Нима бе толкова нетърпелива той да си тръгне? Когато я настани в тази малка къща, се бяха наслаждавали на много вечери заедно, но през последните шест месеца той бе наложил рутината на две срещи седмично. И не се замисляше какво прави тя в останалите пет нощи.

Тя приглади роклята си и добави:

— По-добре да се захвана с обличането си. Ще ми отнеме известно време.

На входната врата се почука. Саймън чу Луси, камериерката, да бърза по коридора. През стените до тях достигна мъжки глас. Погледът на Адриана се стрелна към лицето му и Саймън видя вина в него.

— Не излизаш, нали?

Пръстите ѝ си играеха с връзките на роклята ѝ, тя преглътна.

— Не — каза тихо.

Той въздъхна.

— По дяволите.

Слънцето надникна иззад един огромен облак точно когато Маги влезе в парка. Много пъти бе предлагала тези срещи да стават в собствената ѝ къща, но приятелката ѝ твърдо отказваше. Като че ли на нея ѝ пукаше за благоприличието. А и дали някой наистина се интересуваше с кого общува блудницата?

Без никакъв проблем видя каретата. Макар и обикновена и без отличителни знаци, бе единствената със спуснати завеси в този прекрасен зимен ден. Тя накара кобилата да намали ход, слезе и хвърли юздите на коняря.

При приближаването ѝ кочияшът скочи на земята.

— Добро утро, милейди.

— Добро утро, Бигинс. Как е настроението ѝ днес?

— Раздразнителна е, милейди — отговори той с усмивка и отвори вратата. — Но аз съм свикнал.

Когато Маги се качи вътре, се чу прошумоляването на пурпурна коприна.

— Престани да се оплакваш, човече. Имаш най-лесната работа в цял Лондон — сряза го жената, а после гласът ѝ стана по-нежен. — Влезте, милейди. Седнете, моля.

Лампите в каретата излъчваха топъл блясък и разкриваха деликатното лице на Пърл Кели, в момента най-известната куртизанка в Лондон. Облечена в разкошна виолетова утринна рокля и обсипана със скъпи бижута, Пърл лесно би могла да мине за благородница, ако човек не знаеше какъв е произходът ѝ. Родена в бордеите на Лондон, тя

бе използвала бързия си ум и несравнимото си чувство за хумор, за да си извоюва знаменита репутация.

Двете бяха станали нещо като приятелки. Когато Хокинс умря, Маги се премести в Лондон и стана различна жена. Тя вече не бе закриляната от всички невинна девойка, сега разбираше трудностите, пред които бяха изправени жените в този мъжки свят — особено онези, които нямаха пари и семейни връзки. Беше решила да помогне на други пропаднали жени, та дори и да си бяха заслужили това прозвище. Жените имаха толкова малък избор в този свят — факт, който тя разбираше по-добре от мнозина други. Тогава защо да не опита и да не помогне на онези, които бяха имали по-малко късмет?

Маги бе научила от Тилда за окаяното детство на Пърл. Като малка Пърл бе малтретирана и бе напуснала дома си още на единайсет. Никой не знаеше какво се бе случило с нея в периода между заминаването ѝ и намирането на първия покровител. Никога не говореше за това, но човек можеше да се досети, че не е било най-щастливото време за нея. След като научи за борбата на Пърл с живота, Маги бе решила, че куртизанката е най-добрият избор за плана ѝ. Беше ѝ направила предложение: тя щеше да даде парите, а Пърл щеше да помогне на лондонските момичета и жени, които продаваха телата си.

Пърл се бе зарадвала на тази възможност. Куртизанката познаваше бордеите и знаеше как най-добре да помогне на работещите там момичета. Познаваше и собствениците, бе наясно кой ще прегърне новите идеи и кой ще използва допълнителни пари по предназначение. И когато веднъж момичетата бяха изгонени от една собственица, Пърл бе изпратила няколко едри мъжаги да ѝ дадат урок.

Маги се надяваше, че усилията им ще донесат поне малки промени. Човек не можеше да лиши момичетата от парите, които изкарваха по гръб, но Пърл и Маги се грижеха те да са здрави и в безопасност.

— Добър ден, Пърл. Изглеждаш зашеметяващо, както винаги.

Пърл махна с ръка, но Маги знаеше, че комплиментът ѝ е доставил удоволствие.

— Чувствам се уморена, милейди. Срецам се с млад мъж, а той е много по... по-енергичен, отколкото съм свикнала. Макар да трябва да кажа, че на моята възраст човек се научава да цени бликащия темперамент. Той далеч превъзхожда опита.

Маги се засмя.

— Като се има предвид, че Хокинс беше почти трийсет години по-стар от мен, надявам се в следващия си живот да бъда благословена с млад мъж.

Пърл издаде звук на недоверие.

— В следващия живот? Ако Ваше благородие няма нищо против да кажа, вие сте млада, красива, богата... какво, за Бога, чакате?

Ако трябваше да бъде откровена, Маги не знаеше. На двайсет и осем, тя бе имала двама любовници — съпругът ѝ и един французин, когото бе срещнала, докато учеше в Париж. И двете преживявания бяха пълна катастрофа.

— Виждам, че извиках нещастни спомени, така че приемоте извиненията ми — каза Пърл. — А и не уредих тази среща, за да обсъждаме настоящите си любовници, макар че ако Ваше благородие има нужда от съвет, трябва само да каже. Онова, което не знам за мъжете, може да се събере на върха на топлийка.

— Благодаря. Тези дни може да се възползвам от предложението ти.

— Наистина се надявам да го направите. Любимото ми занимание е да говоря за мъжете. — Усмихна се самодоволно. — Е, второто ми любимо.

И двете се засмяха, после Маги попита:

— Е, след като няма да обсъждаме мъжете, какво ще обсъждаме?

Пърл приглади полите на роклята си.

— Няколко неща. Първо, милейди, говорих със собственицата на „Гъската и гъсока“. Тя прие условията ни в замяна на парите.

— Отлично. По-късно днес ще изпратя банков ордер.

— Много мило от страна на Ваше благородие.

— Щастлива съм да помогна, както добре знаеш. Какво друго?

Пърл си играеше с ветрилото.

— Чух клюките да твърдят, че Ваше благородие се познава с лорд Уинчестър. Вярно ли е?

Маги премигна.

— Да. Майките ни бяха приятелки и двамата бяхме близки по време на дебюта ми. Защо?

— Но сте го видели? Наскоро имам предвид.

Да, за нещастие, Маги се бе видяла с него. Отговорите, които изисквам, е по-добре да бъдат обсъдени насаме. Думите му от предишната вечер още звучаха в главата ѝ. Дали Саймън наистина щеше да ѝ направи неприлично предложение? Не бе решила дали да го допусне в къщата, ако се представеше днес. Той заслужаваше да бъде оставен да чака в преддверието.

Пърл я гледаше втренчено и Маги отговори:

— Наистина, и то снощи. Защо?

— Информирана ли е Ваше благородие за предложението, което той се кани да направи?

Маги поклати глава. Тя не се интересуваше от политика. Обаче що се касаеше до клюките в обществото и политическите кръгове, Пърл бе по-добре информирана от повечето хора. Веднъж бе казала на Маги, че подобна информация има почти същата сила и власт като парите.

— Предложението касае изнасилването. Простете ми, че говоря така откровено по тези неделикатни въпроси, но...

— Не, моля те, говори. Няма смисъл от превземки с мен. Моля те, продължавай.

— Както знаете, понякога е трудно да се докажат фактите пред съдия. В много случаи жената може да обвинява в изнасилване, а мъжът да твърди, че и двамата са искали акта. Законът на лорд Уинчестър ще изисква в такива случаи мъжът да компенсира жената. Сума, изплащана всяка година. Нещо като пожизнена рента.

Челюстта на Маги увисна.

— Годишна сума? Нито една жена няма да пожелае да е свързана по този начин с мъж, който я е изнасилвал. Годишно напомняне за стореното, а и нападателят ѝ ще знае къде живее... Ужасно е.

— Точно така, милейди.

— Защо, за бога, тази идея ще се стори добра на някого?

— Не мога да кажа. Но може би Ваше благородие ще може да изясни нещата на Негово благородие?

Последното, което Маги искаше, бе да въвлече Саймън в политическа дискусия. Обаче може би имаше друг начин. Много членове на парламента присъстваха на забавите и те щяха да ѝ предоставят възможността да подкопае усилията на Уинчестър.

— Ще видя какво мога да направя.

— В такъв случай ще оставя въпроса в способните ръце на Ваше благородие. И със сигурност ще използвам влиянието си, колкото и незадоволителни да са моите връзки.

Маги подозираше, че влиянието на Пърл е значително, макар в момента тя да нямаше покровител.

— Отлично. Имам една последна молба. В една от нашите къщи, в Лонг Акър, процъфтява бродирането — и то до такава степен, че няколко от момичетата биха искали да чиракуват при шивач. Може би Ваше благородие познава шивачка, която би искала да помогне.

— Колко момичета?

— Три.

Маги прехапа долната си устна и се замисли. Може би щеше да успее да убеди собствената си шивачка да вземе едно момиче, обаче тя не харчеше много за дрехи и дрънкулки. А и общественото ѝ положение, макар да имаше титла, не бе така стабилно като това на жена без скандално минало. Така не ѝ оставаше кой знае какво влияние.

— Страхувам се, че положението ми не е достатъчно за извършването на такъв подвиг. Ще е необходим огромен престиж, за да бъде убедена някоя шивачка да вземе момичетата.

— Познавам дама с такива качества — отвърна Пърл. — И тя случайно ми е длъжница. Някога ѝ направих услуга и тя ми бе извънредно благодарна.

— Чудесно. Да я помолим.

Пърл поклати глава.

— Не мога. Не трябва да се обръщам директно към нея по много причини. Но Ваше благородие може...

Саймън остави визитната си картичка, несигурен как ще бъде приет. Дали Маги щеше да откаже да го приеме? Предната вечер, след като се бе преоблякла, тя бе учтива и хладна. А съществуваше и вероятността да има гост.

Ръката му стисна здраво топката на бастуна.

Един поглед към визитката му, и слугинята го въведе вътре. Той забеляза, че е същата, която му бе отворила и предната вечер. В такъв

случай Маги нямаше иконом? Бързо ѝ подаде нещата си и я последва в удобната дневна, където бе оставен да чака.

Като се изключеха разточителните забави, които даваше, изглежда, че лейди Хокинс живееше разумно, дори пестеливо. Подът бе застлан с изделия от обикновена вълна, а не с модерните обюсонски килими. Вярно, въглените в камината бяха значително количество и излъчваха приятна топлина, но дневната бе удобна, без никакви претенции или изкуственост. Той си помисли, че ѝ подхожда. Със сигурност бе освежителна промяна след екстравагантността на другите жени, с които бе имал връзки през последните няколко години — макар че да бъдем честни, любовниците всъщност не са известни с това, че пестят всяко пени.

След известно време погледът му бе привлечен от малък пейзаж на далечната стена.

Приближи се, за да го разгледа по-добре. Крайбрежна сцена, акварел. Всъщност бе доста добра. Вълните се разбиваха в брега, а птиците бяха накацали по пясъка, напълно изразили спокойствието на мястото, което бе изпълнено с живот. Картината предаваше съвършено и хаоса на океана. Художникът имаше талант. Странно, липсваше подпис в ъгъла. На него му приличаше на творба на Гейнзбъроу^[1] или Сендби^[2].

Изкуството обикновено го отегчаваше до смърт, но това... това го успокояваше. Можеше да гледа тази картина ден след ден, без да я намрази. Но в нея, в образите, имаше нещо познато. Не можеше да каже какво точно. Определено не и мястото...

Вратата се отвори и го стресна.

— Добър ден.

Там стоеше лейди Хокинс, така жизнена и прекрасна като картината, която току-що бе разглеждал. Съчетанието от черна коса, блестящи зелени очи и бяла като порцелан кожа спираше дъха му — точно както и преди толкова много години. Само че тя вече не бе момиче, а жена с великолепни форми. Осъзна, че му се иска да бе станал свидетел на промените в тялото ѝ.

Тя бързо направи реверанс.

— Моите извинения, че те накарах да чакаш.

Той се поклони.

— Не чаках дълго. Възхищавах се на тази картина. — Посочи акварела. — Опитвах се да видя името на художника, но не е подписана. Знаеш ли от кого е рисувана?

Тя приглади полите на тъмносинята си рокля и се приближи с очи, приковани в картината.

— Харесва ли ти?

Колебанието и вниманието към роклята ѝ създаде у него впечатление, че въпросът я разстройва. Първата му мисъл беше, че е рисувана от близък до нея човек. Любовник може би?

— Много. Не съм специалист, когато става въпрос за изкуство, но тази е добра.

В извивката на устните ѝ се долавяше задоволство.

— Отлично.

Определено е любовник. Тъмна и противоречаща на разума ревност сви стомаха му. Нима непрекъснато щеше да му бъде напомняно колко мъже са удостоили леглото ѝ?

— Ще седнем ли? — изтърси.

— Аз я нарисувах.

— Ти? — Той не успя да скрие изненадата си, а на лицето ѝ се изписа странно изражение, което обаче изчезна след миг.

— Шокиран си, че жена може да има талант, знам.

— Не исках да кажа нещо толкова абсурдно. Ти си доста талантлива.

— Прекалено си мил — прошепна тя, макар че в гласа ѝ се долавяше нотка на... обида?

— Имаш ли нещо против да седнем? — запита той отново.

Тя наклони глава на една страна и го загледа със загадъчно изражение.

— Предпочитам да остана права. Предполагам, че е въпрос на учтивост да ти предложи освежаваща напитка. Да позвъня ли за чай?

Той отказа и Маги тръгна към креслото до огъня. Но вместо да седне, прокара пръсти по високата облегалка. Галеше материята и го гледаше замислено.

— Дошъл си да видиш дали заслужавам репутацията си?

— Какво? — запита той рязко. Не можеше да има предвид...

— И двамата знаем как ме наричат, Саймън. През последните десет години чувам думата почти навсякъде, където отида. Човек не би

помислил, че жителите на Литъл Уолсингъм са в крак с последните клюки, но... — сви рамене тя — е така. Та, решил си да откриеш дали заслужавам да ме наричат по този начин?

Жив образ изпълни съзнанието му — Маги по гръб, с вдигнати до кръста поли, разкрачила подканващо крака — и похотта изпълни слабините му.

— Мислиш, че съм дошъл да те чукам. — Беше преднамерено груб.

Тя не трепна.

— Да. Защо иначе би дошъл? Или може би за да видиш дали не съм украсила къщата си с фрески на голи хора. Или дали държа млади мъже завързани в спалнята си, за да се впускам в дяволски забавления с тях, когато пожелаая.

Удивлението го разтърси и той едва не изгуби равновесие. Трудно бе да се каже кое намираше за по-отвратително — това, че бе произнесла думите, или че изобщо имаше такова мнение за него.

— И все пак ти изглеждаш твърдо решена да подхранваш клюките. С тези екстравагантни забави и танцуването в басейна чудно ли е, че говорят за теб?

— Ако им дам нещо, за което да говорят, поне няма да измислят истории просто от скука. Но всичко това наистина няма значение. Може би трябва да кажеш защо си дошъл.

Враждебността и горчивината не й подходяха. Ако някой бе виновен за чувствата й, то това бе Саймън.

— Какво се е случило с теб? Какво предизвиква тази злоба?

— Животът ми се случи, Саймън. Всичко, на което вероятно си се надявал, че и по-лошо.

— Аз? Да съм се надявал? — премигна той. — Никога не съм ти желаел злото.

— Нима? — запита тя спокойно.

— Маги, в думите ти няма смисъл. Сякаш ме обвиняваш за връзката си с Кранфорд. И за другите.

— Други? — Тя се засмя сухо. — Разбира се. Другите. Как е възможно да ги забравя? Мъже, жени, добитък... толкова са много, че ми е трудно да ги запомня.

Саймън стисна челюсти. Едва не бе разбила сърцето му и това трябваше да е шега?

— Имаш ли намерение да хвърлиш светлина по въпроса?

— Истината рядко е така смешна като измислицата — каза тя и поизправи рамене.

Тези приказки бяха много далеч от онова, за което възнамеряваше да говори с нея. Разтри врата си, за да намали напрежението, което се бе съсредоточило там.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш. — Тя повдигна полите на роклята си и тръгна към шнура за звънеца, който бе зад него.

Саймън стрелна ръка и хвана китката ѝ, с което изненада дори самия себе си.

— Чакай. — Сведе поглед към малката ѝ, облечена в ръкавица ръка. За един кратък безумен миг му се прииска да почувства мекотата на голата ѝ кожа и деликатните ѝ пръсти да го докоснат и помилват в отговор. Веднъж, преди толкова много години, тя бе свалила ръкавиците си, за да проследи ръбовете на картина на една изложба и двайсет и три годишното му тяло едва не бе полудяло от желание.

И защо този незначителен спомен изплува сега?

Отпусна ръка до тялото си.

— Чакай, имам нужда от помощта ти.

Тя направи крачка назад и едната ѝ вежда се стрелна нагоре.

— Сигурна съм, че имаш любовница за тази цел.

Обзе го раздражение. Защо Маги предполагаше, че всичко бе свързано със секса?

— Случайно — процеди той през зъби — молбата ми е съвсем невинна.

Тя увеличи разстоянието помежду им, но не посегна към шнура на звънеца. Той скръсти ръце пред гърдите си, за да не я докосне отново, и пристъпи към целта.

— Помниш ли карикатурата на витрината на магазина? Онази, на която е изобразен Уайнджестър?

— Да — отвърна тя след секунда.

— Всички карикатури са рисувани от един и същи художник, онзи Лемарк. Бих искал да ми помогнеш да го откроя.

[1] Томас Гейнзбъроу (1727–1788) — английски художник, един от основоположниците на английската национална школа. — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) Пол Сендби (1725–1809) — английски художник акварелист.
— Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Добре, че не пиеха чай, защото Маги със сигурност щеше да се задави. А сега едва успяваше да си поеме дъх. Да открият Лемарк ли бе казал?

Боже мили.

Той чакаше отговора ѝ, приковал я с небесносините си очи, а на нея ѝ се прииска да се разсмее заради абсурдността на всичко това. О, каква заплетена паяжина сме оплели...

С усилие на волята успя да скрие шока си зад маската на безразличието.

— Искаш да откриеш Лемарк? За какво?

Саймън пристъпи от един крак на друг.

— Намирам карикатурите, изобразяващи Уайнджестър, за досадни. По ред причини искам да им бъде сложен край.

— И мислиш, че можеш да убедиш Лемарк да спре да ги рисува?

— Да.

Арогантността на тази единствена дума я порази. Нима Саймън мислеше, че Лемарк ще се преклони пред капризите на един граф само заради положението му? Беше добре известно, че художниците са темпераментни същества — включително и тя самата.

Идеята, че той може да диктува на Лемарк какво да рисува и какво — не, беше смешна. И я вбесяваше.

— Защо той трябва да престане да изобразява толкова популярен персонаж? Уайнджестър е една от причините Лемарк да бъде така обсъждан през последната година.

— Имам намерение да го убедя.

Тя потисна изсумтяването си. Господ да я пази от мъжката суета.

— Не се съмнявам, но никой не знае кой е Лемарк. Той е добре пазена тайна. Какво те кара да мислиш, че ще успее да ти помогна да го откриеш?

Той сви широките си рамене.

— Всъщност едно подозрение. Познанията ти за изкуството и техниките може да доведе до откритие. Имам на свое разположение определен брой рисунки на Лемарк. Навярно можеш да ги разгледаш и да видиш дали нещо няма да ти направи впечатление. Нещо, което си чула на лекция или си видяла на изложба. Вероятно ще е загуба на време, но ще ти бъде благодарен за помощта.

Наистина загуба на време. Никой не би могъл да открие Лемарк, като само разгледа птиците му — и особено тази поредица. Бяха рисувани преди четири или пет години близо до брега и в тях можеха да се видят само птици и вода — нито хора, нито сгради. Ако рисунките ѝ имаха отличителен белег, тя щеше отдавна да е разкрита.

А и последното, което искаше, бе да му помогне. Достатъчно лошо беше, че е дошъл на забавата ѝ и я е притиснал по този начин.

— Страхувам се, че няма как да го направя.

— Мога ли да попитам защо?

Не беше очаквала да продължи да я притиска. Какво извинение би могла да даде? Защото знае, че усилията ще бъдат безполезни? Защото той заслужаваше хилядократно неудобството, което карикатурите на Лемарк му причиняваха? Или защото след всичко, което бе направил, все още караше сърцето ѝ да препуска?

Тя мълчеше и той каза:

— Един следобед, само за това те моля. Ако не видиш нищо, ще забравим за цялата тази работа.

— Ще престанеш да търсиш Лемарк, ако не открия нищо?

Саймън поклати глава.

— Абсолютно не. Смятам да го намеря, като упражня всички средства, които имам на разположение.

Думите му я накараха да се замисли. Той изглеждаше твърде... решителен. Хмм. Подобна упоритост не предвещаваше нищо добро. Макар да вярваше, че тайната ѝ е добре замаскирана, у нея се надигна паника, че той може да я разобличи. Саймън имаше репутацията на човек, който с упоритостта на куче подкопава съпротивата на противника, докато получи каквото иска. Че използва всички средства, за да спечели. Идеята кариерата ѝ като Лемарк да бъде разкрита... съсипана...

По гръбнака ѝ полазиха тръпките на ужаса.

Разбира се, ако участваше в търсенето на Саймън, винаги можеше да го отклони от следата, като му подхвърли грешна информация и го накара да гадае. Колкото повече мислеше за това, толкова повече идеята ѝ харесваше.

— Чудесно — съгласи се. — С радост ще ти помогна в издирването. Ако бъдем откровени, има много хора, които са по-квалифицирани от мен. Може би трябва да помислиш дали да не помолиш някой друг...

— Това съвсем не е необходимо — прекъсна я той спокойно и се усмихна победоносно. — Мисля, че ти си повече от способна да изпълниш задачата.

Странно, вратата му в нея я поласка. Но той не знаеше, че тя планира да подкопае усилията му, да подсигури провала му. Да му попречи да я открие. Трябваше да прехапе устни, за да спре истеричния смях, който напираше да излезе от гърлото ѝ.

— Много мило от твоя страна, Саймън. Кога ще започнем разследването?

— Възможно най-скоро. Ще ти изпратя бележка, ако това е приемливо.

— Да. — Маги се опита да не мисли за това колко невъзможно красив е той. Разбира се, светлосиньото сако и бричовите подчертаваха русата коса и правеха очите му още по-блестящи. Раменете му...

Проклетата да е женската ѝ същност. Определено не бе справедливо да си жена.

Вместо да мисли за красотата му, тя се съсредоточи върху самодоволната му усмивка. Да, днес бе получил точно каквото искаше. О, как копнееше да изтрие това изражение от лицето му.

— Отказва ли въобще някой на граф Уинчестър?

— Рядко. Мога да бъда много убедителен.

— И аз така чух. В Камарата на лордовете имаш репутацията, че винаги става твоето. Подозирам, че ако искаш, можеш да убедиш монахиня да захвърли расото и да свърже съдбата си с цигански оркестър.

Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре.

— Толкова съм очарователен, нали?

Трябваше да прехапе езика си.

— По-скоро си изпълнен с безполезна суета.

Той отметна глава назад и избухна в дълбок гърлен смях, който тя обожаваше. Беше звук, който жената усеща дълбоко в корема си, звук, който стопля вътрешностите ѝ. Сега знаеше какво представляват подобни усещания, разпалването на желанието. Съпругът ѝ никога не бе предизвиквал страст у Маги, бяха се любили няколко пъти, но набързо и съвсем механично. После Чарлс се бе разболял и не можеше да изпълнява съпружеските си задължения. Което бе облекчение и за двамата.

Но имаше друг мъж, когато Маги отиде да учи в Париж. Тя бе привлечена от красавеца с богат житейски опит Жан-Луи и, господ да спаси суетната ѝ душа, вниманието му ѝ бе доста приятно. Приятелят ѝ Люсиен я окуражаваше да си намери любовник, някой, който да е близо до нейната възраст, а тя харесваше Жан-Луи и какво лошо имаше в такъв случай? Но връзката се оказа ужасна катастрофа. Тежкото дишане, потта, смущението... всичко това я убеди в нещо, което бе голяма ирония.

Ирландската блудница беше фригидна.

Прие го за факт, особено защото на забавите ѝ бяха отправяни всякакъв вид неприлични предложения, а тя не чувстваше абсолютно нищо. Нито трепети или тръпки, нито ускоряване на пулса, въобще нищо, възпявано от поетите.

Знаеше, че трябва да чувства нещо. Всъщност преди толкова много години Саймън бе успял да предизвика у нея намек за онова, което жената трябва да изпитва към мъжа. През розовите очила на младостта бе забелязала някои неща у него — уникалния цвят на очите му, бързо появяващата се усмивка, начина, по който косата му падаше над челото. Всичко това я оставяше без дъх.

Обаче тя не беше вече момиче и от гледната точка на жена можеше твърде добре да си представи какво се крие зад прекрасните му дрехи. Широки рамене над изваяни гърди, стройни бедра и дълги, мускулести крака, член, който се изправя горд и твърд...

Топлина заля цялото ѝ тяло, кръвта забушува във вените ѝ, влагата се събра между бедрата ѝ. Тя преглътна и затвори очи. Господи, желаше го. Всъщност копнееше за него.

Абсолютно непоносимо. Нямахте да го позволи. Не можеше да го позволи.

В стаята бе необичайно тихо. Откри, че той я изучава, погледът му бе прикован в ръцете ѝ. Маги сведе очи. Пръстите ѝ стискаха облегалката на креслото толкова силно, че кокалчетата им бяха побелели. Нямаше да се изненада, ако откриеше нишки от материята под ноктите си. Застави ръцете си да се отпуснат.

Той повдигна високомерно едната си вежда, на устните му бе цъфнала познатата ѝ самодоволна усмивка. И в гърдите ѝ пламна обида. Той знаеше или поне подозираше за какво си мисли тя.

Изправи рамене и попита:

— Това ли е всичко?

— Изглеждаш... — посочи лицето и шията ѝ — зачервена. Прекалено топло ли е тук? Не ми се иска да мисля, че си слязла долу с някакъв вид треска.

Нахалството му бе невероятно.

— Един джентълмен не би коментирал цвета на кожата на една дама.

— Да отворя ли прозорец, Маги? Не искам да...

— Всичко, от което имам нужда — изстреля думите тя, — е да си тръгнеш.

Той се усмихна и се поклони.

— Както кажеш, милейди.

Значи привличането бе споделено. Интересно.

Саймън познаваше признаците на женското желание — руменина, натежали клепачи, бързо дишане, стегнати и напъпили зърна, видими през плата, — а у Маги имаше всичко това, че и повече. Реакцията на собственото му тяло от нейната страст едва не го бе накарала да падне на колене. Господи, искаше му се да я вземе там, на малкия диван. Беше разгонен като животно и искаше да се изгуби в нея.

Но тя го бе отхвърлила преди. Каква умна актриса беше преди десет години с нейните срамежливи усмивки и продължителни погледи. Не се беше съмнявал в чувствата ѝ, докато не бе видял неоспоримото доказателство за измяната ѝ. Нямаше да ѝ позволи да го унижи още веднъж — нито щеше да позволи на съмнителната ѝ постоянност да навреди на репутацията му в парламента. Ако беше свързан с най-скандалната жена в обществото щеше да е трудно да настоява да се запази моралът за следващите поколения. Като граф —

беше му казал баща му — хората ще очакват от теб достойни дела. Определено щеше да е достойно да стои на разстояние от лейди Хокинс.

Следователно, като се върна в кабинета си в Барет Хаус, твърдо изхвърли от ума си идеята да си легне с Маги. Днес трябваше да се погрижи за други неща.

Първо бе срещата с групата от Ливърпул — с тях трябваше да нахвърлят предложението, което Саймън се канеше да внесе в парламента, а именно: осъденият за изнасилване да изплаща финансово обезщетение на жертвата. После седна със секретаря си, за да се оправи с кореспонденцията, преди да дойде адвокатът му, с когото трябваше да нахвърлят проект за договор за парцел земя в Шотландия. Когато късният следобед запълзя над града, Саймън умираше от глад.

Икономката му мисис Тимънс влезе с един слуга, който носеше храната.

— Милорд — каза тя, — мистър Холистър е дошъл да ви види. Но може ли да ми отделите минутка преди срещата с него?

— Разбира се, мисис Тимънс. Благодаря, Майкъл — каза на слугата, отправяйки го.

— Милорд, снощи на задната врата дойде момиче, братовчедка на една от камериерките ни. Приех я, което означава, че трябва да намеря друго място за някоя от по-възрастните. Изпратих бележка на икономката на виконта, но мисля, че тя е нова и не е запозната с начина ни на действие с персонала.

Саймън въздъхна.

— Ще говоря с Куинт. Както ви е добре известно, икономките не се задържат при него.

— Благодаря, милорд. Ще помогнете много. Икономката на херцогинята обаче прие Ани с голяма радост. В момента си приготвя нещата. Да й дам ли обичайните препоръки и обезщетение?

— Да, моля ви, мисис Тимънс. И ви благодаря за усърдието.

— За мен е удоволствие, милорд. Тъжно е да видиш дванайсетгодишно момиче със синини по цялото лице и тяло.

— Момичето от снощи? — Мисис Тимънс кимна и Саймън нареди: — В такъв случай кажете на персонала да му даде време да се излекува, преди да се включи в работата.

— Ще го направя, милорд.

— Благодаря ви, мисис Тимънс. Въведете Холистър, ако обичате.

Тя се върна след няколко минути, а зад нея вървеше дебел и съвсем обикновен на вид човек. Като влезе, той учтиво се поклони.

— За мен е чест, милорд.

Предприетото от Саймън търсене на Лемарк беше многопосочно. Куинт щеше да проучи рисунките на птици, за да стесни кръга до възможното местонахождение на художника, а Маги щеше да разгледа работите му, за да потърси в техниката му нещо, което да ги насочи към самия него. Но най-добри резултати можеха да се очакват от частен детектив.

Холистър му бе горещо препоръчан. Той от години се стремеше към Боу Стрийт и напоследък изпълняваше дискретни поръчки за членове на висшето общество. Външният му вид бе предпоставка за успеха, защото бе незабележим навсякъде.

— Благодаря, че дойдохте, мистър Холистър. Седнете. — Саймън посочи един от столовете срещу бюрото.

Холистър пристъпи напред с леко накуцване и се отпусна на стола.

— Ще мина направо на въпроса — подхвана Саймън. — Искам да намерите някого. Чували ли сте за художника Лемарк?

Маги дойде със закъснение, както бе модерно.

Чудовищната каменна сграда, която минаваше за жилище на херцог Колтън, се издигаше като декор на мрачен готически роман. Лампите и факлите горяха в мрака и осветяваха заострените арки. Господи, това водоливници ли бяха? Тя често скицираше сгради и църкви и докато чакаше в преддверието, пръстите я сърбяха да грабне въглена.

Беше ѝ трудно да повярва, че е поканена. Бе минало известно време, откакто бе удостоявана с покана за вечеря от такава величина. Разбира се, първо се бе обърнала към херцогиня Колтън с молба да я приеме. И ето го отговорът.

Можеше само да се надява, че вечерята ще е в интимен кръг и че гостите ще са предупредени за присъствието ѝ. Тогава може би шепотът и хихикането щяха да бъдат сведени до минимум.

Вратата се отвори и тя бе въведена през нея. На пръв поглед вътрешността на сградата бе съвсем различна от фасадата. Беше топло и удобно, имаше свежи цветя, а свещите осигуряваха ярка светлина. Докато изкачваше стълбите, Маги забеляза на стената картина на Грьоз^[1]. Впечатляващо. Херцогът и съпругата му имаха отличен вкус.

Като влезе в салона, погледът ѝ попадна първо на Саймън. Стоеше в другия край на помещението, висок и строен. И много красив. Шокът от присъствието му бе като ритник в стомаха — и тя му се зарадва също толкова.

По дяволите. Трябваше да очаква, че той ще е тук, като се имаха предвид отношенията му с херцога. Ако знаеше обаче, със сигурност щеше да откаже поканата. Споменът за последния им разговор все още я преследваше. Защо от всички мъже на света точно той извикваше такова желание и страст у нея?

Русокоса красавица в бледорозова рокля се спусна към нея и взе ръцете ѝ в своите, с което отвлече вниманието ѝ от Саймън.

— Лейди Хокинс! — възкликна херцогинята. — Наистина съм благодарна, че сте решили да присъствате на нашето събиране.

— За мен е чест — отвърна Маги с искрена усмивка и реверанс.

— Оставете това — каза херцогинята. — Тук сме сред приятели. Е, повечето от нас са приятели.

— Лейди Хокинс. — Херцог Колтън застана до съпругата си. Бе мургав и красив мъж и човек лесно можеше да си представи как си бе заслужил репутацията на Покварения херцог. — Прекрасно е, че се виждаме. Съпругата ми говори за вас вече цяла седмица.

— Добър вечер, Ваше благородие. Радвам се, че бях поканена. — Не спомена, че бе изненадана.

— Елате — каза херцогинята, — ще ви представя на събралите се тук тази вечер. — Хвана Маги под ръка и, слава богу, я поведе в обратната посока от мястото, където стоеше Саймън.

Представянето продължи няколко минути. Повечето от лицата ѝ бяха познати — поне мъжете. Когато херцогинята се извини, че трябва да се погрижи и за останалите гости, Маги откри, че стои пред лорд Куинт. Той грациозно ѝ се поклони, а после отметна от лицето си дълъг кичур кестенява коса.

— Лейди Хокинс, очаквам с нетърпение още разговори на тема картини. Планирате ли да присъствате на изложбата на Батмор след

две седмици?

— Всъщност да. Любопитна съм да видя как е решен въпросът с перспективата в тази нова поредица картини.

Куинт се засмя.

— Вие сте суров критик.

— Предполагам, че е така. Интересувам се много повече от техниката и от избора, който художникът прави, отколкото от крайния резултат.

— Съгласен съм. Откривам, че и при мен е така.

Тих и с остър като бръснач ум, Куинт притежаваше ненатрапчива красота, прикривана от небрежната му външност. Защо тогава неговото присъствие не я вълнуваше като това на Саймън? Куинт щеше да ѝ подхожда повече с наблюдателността и възприемчивостта си, а и изглеждаше прекалено разумен, за да се тревожи от опетнената ѝ репутация.

Не че това имаше значение, защото тя възнамеряваше да избягва мъжете.

Към тях се присъедини друго познато лице. Лорд Маркъм бе малко по-възрастен от останалите и присъствието му тук тази вечер бе неприятна изненада. Беше идвал на няколко от последните забави на Маги и всеки път ѝ беше отправял не особено прикрити предложения. Тя никога не го окуражаваше, но някои мъже просто са по-упорити от други.

— Лейди Хокинс. — Маркъм се поклони, усмивката му бе прекалено широка, а погледът му я обхождаше от главата до петите. — Може ли да кажа колко съм щастлив, че ви виждам тук тази вечер? Не знаех, че сте толкова интимни с Колтън.

Блясъкът в очите му подсказваше съвсем точно какво има предвид под „интимни“. Маги бе чувала, че бракът на херцога и херцогинята е щастлив, не се говореше за Колтън и друга жена, откак се бе върнал от континента. Но дори той да имаше дискретни връзки, Маркъм наистина ли мислеше, че херцогинята е жена, която щеше да търпи присъствието на завоеванията му край масата си за вечеря?

— Нейно благородие ми изпрати покана, след като присъства на една от моите забави миналата седмица — каза му тя.

— Разбира се — отвърна Маркъм и ѝ намигна безочливо, от което ѝ се повдигна.

Да, защо иначе Ирландската блудница ще бъде поканена? Другите, с изключение на Колтън и херцогинята, вероятно бяха направили същите предположения. Тя изправи гръб, за да изглежда малко по-висока. Нека мислят каквото искат — винаги беше така.

— Извинете ме — прошепна Куинт и се отдалечи. Маги се замисли дали да не го сграбчи за ръката, за да му попречи да избяга, обаче той се оказа прекалено бърз.

Маркъм прие това като покана да се приближи още повече. Отчаяна да получи помощ, Маги огледа трескаво всички в стаята. Погледът ѝ се насочи към Саймън, после се закова на място. Взираше се в нея с яркосините си очи, ирисите му блестяха от студена ярост. Никога не го бе виждала така бесен. Какво ставаше, за Бога?

— Лейди Хокинс — прошепна Маркъм и смело протегна ръка, за да докосне нейната.

Саймън също бе забелязал наглостта му. Един мускул на челюстта му се стегна, преди да се извърне. Хрумна ѝ идея. Може би ако държеше Маркъм близо до себе си тази вечер, Саймън щеше да стои на разстояние. Идеята не бе толкова добра, защото вечерта щеше да бъде тягостна — но жената все пак трябва да прави онова, което се налага.

Дари Маркъм с ослепителна усмивка.

— Да, милорд?

Виконтът премигна.

— О, да. Е, надявах се да ви придружа до масата за вечеря. Вие никога...

— Да — изтърси тя. — Исках да кажа, че за мен ще бъде чест.

— Отлично — изпуфтя Маркъм и руменото му лице се зачерви още повече. — Последната ви забава много ми хареса. Карикатурата на русалките на Роулъндсън е много интересна.

— Лемарк — поправи го тя.

Бръчката между веждите на Маркъм стана по-дълбока.

— Моля?

— Карикатурата е на Лемарк, не на Роулъндсън.

— О, да, Лемарк. Умни хора са тези карикатуристи. Питам се как се добират до обектите на своите карикатури.

Ако са умни, организират забави.

— Кой знае? Може би са по-находчиви, отколкото им признаваме.

Той се наведе към нея, сякаш щеше да ѝ сподели съкровена тайна.

— Трябва само да пхнеш малко пари в нечия ръка, мила моя. Всяка информация може да бъде купена.

Тази забележка я стресна. Маркъм бе активен член на парламента, така че сигурно говореше от личен опит? И още повече, вероятно щеше да използва възможността да подкопае предложението на Уинчестър. Да, вечерта започваше да става интересна.

В този момент херцогинята обяви, че вечерята е сервирана. Маркъм ѝ подаде ръка.

— Ще вървим ли?

[1] Жан-Батист Грьоз (1725–1805) — знаменит френски живописец и гравьор. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Наистина, Саймън, трябва да престанеш да я гледаш втренчено — каза Джулия.

Двамата отиваха към масата за вечеря и бяха последни в редицата гости. Той стисна челюсти и се застави да откъсне поглед от Маги и Маркъм. Обаче гневът продължаваше да гори в него. Маркъм се бе залепил като пиявица за лейди Хокинс от момента на влизането ѝ. Нямах ли срам този човек?

— А и ти настоя да го покана — продължи Джулия.

— Благодаря, че ми напомни — измърмори той.

— Не мисля, че някога съм те виждала да ревнуваш. Това е доста интересно.

Стигнаха стълбите и той изсумтя презрително.

— Едва ли ревнувам от Маркъм. Има причина съпругата му да си стои в Корнуол и никоя любовница да не го търпи повече от няколко седмици. Той няма да знае какво да прави, дори в скута му да падне гола жена.

— Добре, че сме приятели от дълго време, иначе съпругът ми можеше да се обиди заради посоката, в която пое разговорът.

— Не ме е страх от Колтън. Все пак аз съм причината вие двамата да сте заедно. Трябва да ми благодари при всяка възможност.

— О, помирихме се благодарение на теб, нали?

Той я погледна, широко усмихнат.

— Никога нямаше да стигнеш до Венеция без моята помощ.

— Вярно е, но най-трудната част се падна на мен.

— Моля те. — Той вдигна свободната си ръка. — Да не обсъждаме мъжествеността на Колтън, преди да съм сложил нещо в стомаха си.

Джулия се засмя.

— Непоправим си. Истинско чудо, че те приемат сериозно в парламента.

— Това е, защото не ме познават толкова добре като теб.

— Правилно. Иначе нямаше така лесно да се впечатляват от знатния държавник, в когото си се превърнал.

Влязоха в огромната трапезария. Колтън бе заел мястото си начело на претрупаната маса, от дясната му страна седеше лелята на Джулия. Саймън забеляза, че Маркъм, разбира се, бе заел мястото до Маги. Проклет глупак.

— Отпусни се, Саймън — прошепна Джулия. — Ще ми счупиш ръката.

— Моите извинения.

— Знаеш ли, заслужаваш всичко, което тя ти причинява, и дори повече — прошепна отново херцогинята, като седнаха.

— Ще запомня какво си ми казала — отвърна той, — особено когато Колтън ме попита дали някога си ходила в игрална...

Тя го плесна по ръката.

— Саймън! Да не си казал нито дума по този въпрос на съпруга ми.

— Нещо не е наред ли, херцогиньо? — запита Колтън, като погледна първо съпругата си, после него.

Джулия доби невинно изражение.

— Не, Колтън. Просто умираме от глад. — Направи знак на слугата да започне да сервира.

По време на вечерята Саймън преднамерено не поглеждаше към Маги и Маркъм. Окуражителните усмивки, с които Маги даряваше виконта, извикваха у Саймън желание да промуши някого с вилицата. И пиеше повече, отколкото ядеше. Но едва когато сервираха шестото блюдо, осъзна, че е на път бързо да се напие.

Това, че проклетата вещица бе дяволски красива, не му помагаше особено. Искаше му се да престане да забелязва, но можеше дори със затворени очи ясно да си представи всяка подробност от нея, всяка нейна извивка. Преди всичките тези години бе прекарвал часове в мисли за деликатността на китката ѝ. Или за формата на ухото ѝ. И като си представеше голите ѝ меки гърди, ставаше твърд като камък.

Гърдите ѝ бяха повдигнати абсурдно високо. Бяха пълни и млечнобели и привличаха вниманието му, както вероятно и на всеки здрав мъж в стаята.

И защо бе дошла тази вечер? Не бе очаквал да я види тук. Най-малкото Джулия трябваше да го предупреди, че Маги ще присъства.

Тогава той щеше да ѝ отговори, че съжالياва, но не може да дойде.

— Имаш ли нещо против да отидеш да си полегнеш? — запита го тихо Джулия. — Привличаш погледите.

Той изправи гръб и отхапа от печеното агнешко.

— Не ставай смешна.

— Ще ми кажеш ли въобще какво се е случило?

Всичко, на което вероятно си се надявал, че и по-лошо. Думите на Маги не му излизаха от ума дни наред. Какво бе искала да каже?

Забеляза, че Джулия го изучава с поглед, и се опита да си спомни какво го бе питала. Проклето вино.

— Какво?

— Попитах те дали ще ми кажеш какво се е случило между вас двамата.

— Няма.

Джулия обмисляше отговора му, докато дъвчеше.

— В такъв случай може би лейди Хокинс ще ми каже.

— Питай я, щом искаш, но знаеш онова, което и всички останали. Няма какво друго да се научи. — Беше го направила на глупак. Край. Какво повече трябва да се обсъжда?

— О, във всяка история обикновено има повече, отколкото е в клюките. Погледни Колтън, обществото му бе лепнало етикета на негодник и убиец, преди истината да излезе наяве.

— Колтън е негодник — отбеляза Саймън.

Джулия се усмихна.

— Да, но сега е моят негодник. Както и да е, не съм толкова сигурна, че лейди Хокинс е искала да разбие сърцето ти.

Саймън вдигна чашата с вино и го изпи на един дъх. Направи знак на слугата за още.

— Сърцата на мъжете не биват разбивани, Джулия. Разбитите сърца са за младите момичета и поетите, които нямат нищо друго, освен свободно време.

Джулия забарабани с пръсти по масата.

— Така ли?

— Да. Предполагам, че тя ми направи услуга.

— В такъв случай на всяка цена изпий още една чаша за благодарност преди края на вечерята.

Присъстваха шест жени, така че да успее да седне до херцогинята се оказа предизвикателство. И все пак Маги успя. Всички жени се бяха разположили в салона, оставяйки мъжете в трапезарията. Херцогинята започна да налива чая.

Маги пое чашата си и добави две бучки захар. Отпусна се и с благодарност отпи глътка. Вечерята се бе оказала истинска мъка. Не само ѝ се бе наложило да изтърпи вниманието на Маркъм, а и Саймън през цялото време или ѝ се мръщеше, или се преструваше, че тя не съществува. Трудно бе да се каже кое я притесняваше повече.

Истината бе, че Маги завиждаше на лекотата, с която Саймън разговаряше с херцогинята. Бе очевидно, че двамата са близки приятели. Някога Маги се бе наслаждавала на същата интимност с него. Бяха си споделяли шеги и се бяха смели заедно и той бе първият, за когото помисляше, когато влезеше в залата. Разбира се, тя глупаво бе предположила, че вниманието му означава нещо повече — че е проява на дълбоки чувства от негова страна. Беше сгрешила — той се бе отнесъл с нея пренебрежително като всички останали.

— Виждам, че обичате чая си сладък — отбеляза херцогинята, като седна. — Аз също, но не мога да устоя и на малко сметана.

— Имам ужасна склонност към сладкото — призна Маги. — Известна съм с това, че закусвам с парче торта.

Херцогинята повдигна вежди.

— Колко възхитително декадентско. Вие сте жена, която лесно може да превземе сърцето ми.

— Надявам се. — Маги се наведе по-близо към нея и сниши глас: — Може би ще бъдете така мила да помогнете на моя приятелка.

— О?

— Да, на Пърл Кели. — Херцогинята се ококори и Маги продължи: — Двете сме заедно в едно начинание и тя ми отправи странна молба. — И Маги ѝ разказа за трите момичета, които искаха да чиракуват при шивачки.

— Това е предизвикателство — призна херцогинята. — Но аз обожавам предизвикателствата. А заради бебето си за две години поръчах три напълно нови гардероба. Модистките ми се канят да ме издигнат до светица. Кажете ми, какво се надявате да постигнете двете с Пърл?

— В повечето случаи предлагаме на собственичките допълнителни пари за по-добри грижи. За болести и други деликатни... проблеми. Също така се опитваме да помогнем на момичетата да учат, независимо дали става въпрос за четене, писане, шиене или свирене на инструмент.

— Достойна кауза. Наистина малко ревнувам, че не е помолила мен за помощ.

— Първоначално аз се обърнах към нея. Обаче ако двете с вас се познавахме, щях да ви помоля да се присъедините.

— Е, сега ще трябва да положите доста усилия, за да ме задържите настрана. Утре ще направя няколко посещения и ще ви информирам. Казахте ли на Саймън за това?

Маги смръщи вежди.

— Не. Защо да го правя?

Джулия изкриви устни, като че ли потисна усмивката си.

— Няма причина. Удивително е колко малко знаем един за друг, нали?

Маги сви рамене.

— Често онова, което показваме на света, не е истинското ни „аз“.

— Наистина. — Погледът на херцогинята бе прекалено преценяващ, та Маги да се чувства удобно. Тогава друга гостенка привлече вниманието на домакинята и Маги се възползва от възможността да се извини. Имаше нужда да остане сама за миг или може би да подиша малко чист въздух.

Дългият коридор приличаше на лабиринт, вратите бяха навсякъде. Тя избра посока и затърси някой слуга. Може би той щеше да успее да я упъти към някоя тераса.

От сянката на една ниша изникна фигура и застана на пътя ѝ.

— Лейди Хокинс.

Саймън. Тя се стресна и притисна ръка към гърдите си.

— Изплаши ме до смърт. Какво правиш тук?

Той скръсти ръце и прекрасният вълнен плат, от който бе ушито палтото му, се опъна по широките му рамене.

— Мога да ти задам същия въпрос, само че подозирам какъв ще бъде отговорът. Къде си го планирала?

— Саймън, мисля, че е по-добре да се върнеш в трапезарията...

— В музикалната стая? В оранжерията? — продължи той, като пристъпваше спокойно към нея. — Случайно знам, че в тази къща има стотици скришни местенца, където някой — или може би двама — може да се скрие задълго.

Тя се опита да схване думите му въпреки бясно биещото си сърце. Да не би да намекваше...? О, за бога. Винаги ли мислеше най-лошото за нея? Тя се закова на място и вирна брадичка.

— Да не би да си останал с впечатлението, че имам уговорена среща? Посред вечерята? — Беше толкова абсурдно, че едва успя да произнесе думите.

Самодоволната му усмивка ги потвърди.

— Двамата с Маркъм удобно се извинихте почти по едно и също време, не би ли казала? Позволи ми да ти дам съвет за следващия път: ще привлечеш по-малко внимание, ако се измъкнеш, щом господата се присъединят...

Тя пристъпи към него и изсъска:

— Ти, лицемерен конски задник такъв! Излязох, за да подишам чист въздух. Сама.

Той имаше нахалството да изсумти.

— Да, сигурен съм, че Маркъм ще предложи същата история, ако го попитаме.

Гневът изпълни вените ѝ и се загнезди в гърдите ѝ като огромна буца глина. Саймън се извисяваше над нея, озъбил се яростно, и тя откри, че гърбът ѝ опира в стената. И в този миг разбра, че той няма да ѝ повярва, колкото и да отрича — бе оформил мнението си за нея преди десет години и нямаше да го промени.

Чудесно, можеше да играе блудницата за него. Сигурно тогава щеше да я остави на мира, макар тя всъщност да копнееше да забие юмрук в гладко избръснатата му челюст.

Издиша, застави се да се отпусне и облиза устни. Както можеше да се предположи, погледът му остана прикован в тях, затова тя ухапа долната си устна. Гърдите му продължиха да се повдигат и спускат, шумът от острото му издишане изпълни коридора, а очите му потъмняха и сега имаха цвета на сапфири. О, да, отмъщението може да бъде сладко. Бавно, тя прокара пръст по голата си ключица.

— Изпречи се на пътя ми с надеждата да заемеш мястото му? — запита, а гласът ѝ прозвуча гърлено и интимно.

Саймън се приближи към нея и мъжката му мускусна миризма изпълни ноздрите ѝ. Харесваше ѝ как мирише той, на портокали и сандалово дърво с лек примес на тютюн. Близостта на тялото му я подлудяваше. Вечерните му дрехи нямаха подпльнки и подплата, бяха добре ушити и прилягаха плътно по него. Тя виждаше очертанията на...

— Ако избира да заема мястото на Маркъм — каза той и постави ръце на стената, от двете страни на главата ѝ, с което я хвана като в капан. Наведе се към нея и за един ужасяващ и спиращ сърцето миг тя си помисли, че ще я целуне, обаче той се отмести точно когато устните им щяха да се срещнат. Върхът на носа му се плъзна по бузата ѝ, дъхът му стопли кожата ѝ, той се притискаше в нея. Гърдите на Маги се издуха, клепачите ѝ натежаха от удоволствие, което предизвика тръпки по дължината на цялото ѝ тяло. — Ако избира да заема мястото му, няма да бъде тук — прошепна той близо до ухото ѝ. — Ще те заведа в леглото си в Барет Хаус и ще ти покажа неща, които Маркъм дори не си представя. Но не затова съм те заклешил тук.

Близо. Беше прекалено близо. Въпреки желанието си да остане безчувствена, коремът ѝ започна да пулсира, а между краката ѝ се породиха топлина. Защо, за бога, само този омразен мъж извикваше такива чувства у нея? Преглътна.

— Защо тогава?

Той близна ухото ѝ с език, после леко захапа месестата му част.

— Каква игра играеш, Маги?

— Аз... — Гласът ѝ я предаде и заглъхна, затова тя прочисти гърлото си. — Не играя никаква игра, Саймън.

Самоконтролът ѝ започна да се топи. Искаше ѝ се да направи всички неприлични неща на света с него и да го окуражи да ѝ отвърне със същото. Странно, защото никога досега не ѝ бе харесвало да бъде с мъж. Всъщност беше мразила такива неща. Този път обаче бе различно.

Защо бе започнала това? О, да, искаше да му даде урок, да го направи на глупак. Да го накара да се задъхва от страст и да моли. Обаче тази игра започваше да се превръща в нещо съвсем друго.

— Обичам игрите — продължи той и устните му погалиха изкусително шията ѝ. — Но също така обичам да печеля. Питам се, готова ли си да платиш цената, когато изгубиш?

Тя потрепери. В проклетата стая нямаше достатъчно въздух.

— Никога не губя — подразни го. — А и ти имаш повече за губене.

— Така ли? — Носът му се плъзна по чувствителната кожа на брадичката ѝ. — Мисля, че мога да те взема, подпряна на тази стена. Веднага. Тук. — Бедрата му се притиснаха в нейните, членът му бе твърд и безмилостен и тя си пое рязко дъх. Преди да е осъзнала какво прави, ръцете ѝ го стиснаха през кръста, за да не се отдръпне.

— Но трябва да знаеш — продължи той, а устните му кръжаха над нейните, — че играя игри само когато няма други играчи. Не желая да бъда един от многото.

Трябваше да минат няколко секунди, та думите му да стигнат до съзнанието ѝ. Когато това стана, болката и гневът се надигнаха и засенчиха всичките ѝ други чувства. Каква невероятна дебелоглава свиня.

Всичките ѝ мускули се свиха и тя избута рамото му. Той отстъпи назад, тя го отблъсна и тръгна към вратата. Идеята да избяга, изглежда, си имаше своите достойнства, обаче тя не можа да се сдържи да не подхвърли през рамо, та последната реплика да бъде нейна:

— Може би така е по-добре, защото никога няма да узнаем доколко си способен да се сравниш с тях.

Саймън имаше нужда от няколко минути, за да се съвземе. Пенисът му бе твърд като диамант и нямаше как да се върне веднага при другите гости. Затова, а също и за да отвлече вниманието си от срещата с Маги, започна да упражнява речта, която съчиняваше за парламента. Не искаше да мисли за тялото ѝ, притиснато в неговото. За сладкия ѝ аромат. За мекотата на кожата ѝ.

Изстена и протегна ръка, за да го намести в бричовете си. Господи, ако това продължеше никога нямаше да може да отиде при останалите. И с какъв ум я бе притиснал така? Нямаше намерение да се забърква с нея, независимо колко бе изкусителна. Защо бе пил толкова много вино на вечеря?

Поне бе попречил на срещата ѝ с Маркъм.

Това по много причини му донесе силно задоволство и извика широка усмивка на устните му. Маркъм беше поканен просто защото

Саймън се нуждаеше от подкрепата му за предложението, което се канеше да внесе. А старият глупак бе прекарал цялата вечер, като се бе облизвал по Маги, но и тя не бе направила нищо, за да го отблъсне.

Докато беше жив, Саймън нямаше да разбере какво намира Маги в другите мъже. Можеше да живее с отхвърлянето, но тя със сигурност заслужаваше някой по-добър от Кранфорд или Маркъм. Нямаше ли си стандарти?

Когато влезе в главната зала, Маги стоеше на прага, закопчаваше палтото си и разговаряше високо с Джулия. Херцогинята кимна, после двете жени се прегърнаха. Значи Маги бе решила да си тръгне. Чувствайки се малко като воайор, той се върна в салона и завари Маркъм да седи на дивана и да бърби с друг гост. Толкова лесно ли се бе отказал от Маги, или щеше да я последва до дома ѝ по-късно вечерта? Призля му от тази идея.

Колтън и Куинт се бяха подпрели близо до бюфета и Саймън тръгна към тях.

— Щях да те питам къде си бил — обади се Колтън, — но като видях как лейди Хокинс влетя тук и дръпна съпругата ми навън, мисля, че въпросът е излишен.

Саймън протегна ръка към гарафата.

— Престани, Колт.

— Какво ѝ каза? — запита Куинт. — Изглеждаше бясна.

Саймън не можеше да разбере чувствата си и още по-малко — да говори за тях.

— Вие двамата нямате ли по-добро занимание от това да стоите тук и да клюкарствате? По-лоши сте и от дами, които безделничат около купата с пунша.

Херцогът повдигна вежди.

— Какво ти е трън в задника?

— Маркъм, нали? Мислиш, че той има благоволение на лейди Хокинс — рече Куинт, поднесе чашата чай към устните си и отпи. Виконтът не пиеше алкохол. Никога. Казваше, че той разстройва мозъка му и че мрази тъпото вцепенение.

Саймън, от друга страна, имаше нужда от малко вцепенение. Чашата му отново бе пълна с червено вино и той отпи щедра глътка.

— Съмнявам се, че някой не е забелязал — каза Колтън. — И какво, флиртуването ѝ с Маркъм наранява нежните ти чувства?

Саймън въздъхна.

— Напомни ми защо ти помогнах да се помириш със съпругата си? Харесвах те много повече, когато те виждах веднъж на няколко години.

— Защото херцогинята те изигра — намеси се Куинт. — Изигра и двама ви всъщност.

— Куинт — провлече Колтън, — има моменти, когато си толкова услужлив, че не е за вярване. Но този не е един от тях.

Тъй като виждаше прага, Саймън забеляза Джулия в мига, в който влезе в стаята. Тя се огледа, очите им се срещнаха и тръгна към него, свила устни.

— Познавам тази физиономия — прошепна Колтън. — Тя означава, че трябва да бягаш в обратната посока. Божичко, Уинчестър, направи си услуга...

— Прекалено късно — въздъхна Куинт, когато Джулия се присъедини към тях.

— Може ли да говоря с теб? — каза рязко тя на Саймън. Гледаше го с присвити сини очи и той разбра, че е по-добре да приключи с това.

Нямаше да може да се справи, без да се подкрепи обаче, затова напълни отново чашата си. После се обърна.

— След теб, херцогиньо.

Тя го поведе към другия край на помещението, повдигнала полите на роклята си, за да не се спъне в бързината.

— Какво се е случило, в името на Хадес? Двамата с лейди Хокинс изчезнахте едновременно, после тя се върна в състояние на нервна възбуда. Какво си направил? — запита, като подчерта всяка дума.

Думите ѝ го обидиха.

— Защо предполагаш, че съм бил аз? А нейната вина?

— Какво, да не си дете, което се опитва да припише вината на палавата си сестричка? — Джулия се оципа по носа. — Кълна се, никога не съм те виждала такъв. Обикновено си толкова спокоен, толкова предсказуем. Сякаш си подменен от непознат с абсолютно същата външност.

— Какво ти каза лейди Хокинс?

— Нищо. Просто че е уморена и трябва да си отиде у дома, за да си почине. Но бе ясно, че това има нещо общо с теб, тъй като тя се

върна напрегната след срещата ви насаме. Не ми харесва да тревожиш някоя от гостенките ми. Особено ако тя ми е приятелка.

— Приятелка?

— Да, приятелка. Харесвам я. И ѝ помагам в едно нейно малко начинание.

— Какво начинание? — Не му харесваше идеята двете жени да станат близки. Приличаха си твърде много и той вече бе наясно в каква беда може да се забърка Джулия. По дяволите, достатъчно често беше я спасявал от една или друга неприятност през годините. А сега трябваше да се тревожи и за Маги?

— Не е твоя грижа. Честно, Саймън, знам, че все още ѝ имаш зъб заради случилото се преди толкова много години...

— Това е смешно. Нямам ѝ зъб. Но видя ли я как окуражава Маркъм, как флиртува цяла вечер с него? Просто отвратително.

— Тя е вдовица и вече си има репутация. Тъй като по-голямата част от изисканото общество я отхвърля, се забавлява както може. А и за теб не е характерно да осъждаш връзките на другите.

Той стисна устни, защото не можеше, а и не искаше да каже нещо. Как би могъл да обясни на Джулия, когато едва успяваше сам да се разбере?

— Тази вечер почти съжалих за малката роля, която изиграх в онова фиаско по време на дебюта ѝ. Може би все пак трябваше да извикаш Кранфорд на дуел.

— Не, ти беше права. Дуелът нямаше да реши нищо, дори вероятно щеше да влоши нещата. Кранфорд може и да е какъв ли не, но не и лош стрелец.

— Не знам. Имам усещането за голяма лъжа... — Гласът ѝ заглъхна. — Както и да е, стореното — сторено. Просто не мога да разбера защо продължаваш да я наказваш. Нима не е страдала достатъчно?

— Страдала? — отвърна той подигравателно. — Беше на една от нейните забави. Тя живее като френска аристократка от времето, преди Робеспьер да започне да реже глави. Не бих нарекъл това страдание.

— Очевидно си по-циничен и по-глупав, отколкото винаги съм смятала. — Джулия издиша шумно. — За жената е по-различно да бъде извън централния кръг на обществото, отколкото за мъжа. Не

очаквам да разбереш, но очаквам да я оставиш на спокойствие, Саймън.

— Чудесно — сръза я той, после каза по-нежно: — Ще я оставя на мира. — Чу решителната нотка в гласа си, но се запита дали е искрен в думите си.

СЕДМА ГЛАВА

Рано на следващата сутрин вратата на студиото на Маги се отвори и звънна гласът на Ребека:

— Не можех да чакам и секунда повече. Искам да чуя всичко за снощи.

Маги не вдигна поглед. Седеше до огромната дървена маса, където обикновено рисуваше, и продължаваше да скицира, твърдо решена образът да стане съвършен. Работеше вече повече от час.

— Тилда, донеси чай, ако обичаш.

— Да, милейди.

Маги чу щракването на ключалката, после усети нечие присъствие зад гърба си.

— Върху рисунките за книгата на Акерман ли работиш? — запита Ребека и се повдигна на пръсти, за да надникне над рамото ѝ.

Маги се наведе над рисунката и скри хартията с длан.

— Не. Още една карикатура за магазина и ще я видиш, когато приключа, не преди това.

— Чудесно. Господи, потайна си относно работата си. — Бека прекоси стаята, за да отиде до дивана, който бе близо до редицата високи прозорци. — Няма нищо общо със снощи, предполагам.

Мълчанието се проточи и накрая Ребека възкликна:

— Маги! Помисли! Всички ще разберат, че Лемарк е бил на дадената от херцогинята вечеря.

— Никой няма да повярва в нещо подобно. Хората просто ще предположат, че е добре информиран.

— Все пак по мое мнение не е необходимо да поемаш такъв риск. Но знам, че няма да ме послушаш. И така, какво се случи между теб и Уинчестър снощи?

Ръката на Маги направи неволна грешка. По дяволите. Щеше да се наложи да преработи долния десен ъгъл.

— Трябва ли да говорим за това сега?

— Да, мисля, че трябва. Явно е бил там, защото Тилда каза, че си се върнала у дома рано и си била по-ядосана и от мокра кокошка.

Да върви по дяволите тази слугиня, дето не може да пази тайна. Маги остави молива и се премести на стола, който бе най-близо до сестра ѝ.

— Да, там беше. И през цялата вечер ме гледаше втренчено от другия край на стаята. Той е възможно най-дразнещият човек.

— Дразнец човек, в когото някога бе лудо влюбена. Тревожа се, че няма да можеш да му устоиш.

Споменът за тялото му, притиснато в нейното, се върна изведнъж. Мисля, че мога да те взема, подпряна на тази стена. Веднага. Тук. Може и да се бе възползвал от нейния план, за да я изкуши, обаче тя нямаше да се поддаде втори път.

Махна с ръка.

— Той е последният, в когото ще се влюбя.

— Особено след като имаш възможността да избираш от всички мъже в обществото. Не е честно — цялото забавление се пада на вдовиците.

О, да. Толкова много забавления. Ключките, хихиканията зад гърба. Намеците и неприличните предложения. Бека със сигурност си представяше по романтичен начин живота на Маги, а тя я обичаше толкова много, че не искаше да разбива илюзиите ѝ, натрапвайки ѝ суровата реалност. Затова се усмихна и отвърна:

— Мислех, ще кажеш, че цялото забавление остава за мъжете.

— Е, никой не може да го оспори. Кажи ми кой друг беше там.

Тилда се върна с чая, а Маги започна да разказва за вечерта с описание на градската къща на Колтънови. Докато налят чая, бе споделила почти всичко и завърши с решението си да се прибере рано у дома.

— Пропусна най-интересната част — каза Бека. — Какво те накара да си тръгнеш преждевременно? Нещо очевидно те е разстроило — или някой.

Маги вдигна рамене и отпи от чая си.

— Незначително разногласие. Нищо, което си струва да се спомене.

— Лъжкиня. Какво ти каза той? Кълна се, ако е бил жесток...

— Харесва ми тревогата ти за мен, мила сестричке, но не можеш да направиш нищо, за да промениш решенията на твърдоглавите.

Сестра ѝ започна да потропва — сигурен знак, че е дълбоко замислена. Маги отпиваше от чая си и продължаваше да мълчи. Бека ококори очи, после ги присви.

— Значи Уинчестър е повярвал на всичките ужасни клюки за теб? Той би трябвало да знае най-добре. Кълна се, никога няма да му простя, че не те защити, когато...

— О, Бека — въздъхна Маги. — Стореното — сторено. Много пъти очакваме от приятелите си повече, отколкото те са готови да дадат. Или всъщност, отколкото могат да дадат. Благодарна съм, че научих как стоят нещата. В противен случай можех да прекарам много нещастни години с мъж, който се интересува толкова малко от мен.

— Вместо това прекара много нещастни години с мъж, който бе достатъчно стар да ти бъде баща.

— Не бяха нещастни. Самотни със сигурност, но не нещастни. Хокинс предпочиташе любовницата си, а и аз нямах нищо против.

Бека се наведе към Маги и стисна ръката ѝ.

— И не виждаш това като нещастие?

Маги се усмихна и поклати глава.

— Не, със сигурност не. Не всички намират любовта като теб и Маркърс. Вие сте един от редките примери за щастлив брак, Бека. И макар да не мога да бъда по-доволна за теб, не всички са толкова щастливи.

— И на теб трябва да благодаря за брака си с Маркърс. Ако не се беше омъжила за Хокинс, никога нямаше да намеря съпруга си.

Маги стисна пръстите на сестра си с любов. След скандала Маги имаше избор да се омъжи за Хокинс или да посрами цялото си семейство, включително невинната си по-малка сестра. Тя при никакви обстоятелства нямаше да лиши Бека от възможността да дебютира в обществото и да си намери съпруг, независимо какво щеше да ѝ коства. И така, тя се омъжи за Хокинс, издържа болезнената и смущаваща сватбена нощ, живя в малкия град, където шепотът и намеците я следваха навсякъде, и се зарови в изкуството. Но благодарността и щастието на Бека направиха така, че последните десет години да си струват.

— Иска ми се само татко да бе живял достатъчно дълго, за да види успеха ти — продължи Бека. — Той щеше толкова много да се гордее с теб.

В очите на Маги се появиха сълзи, без тя да може да ги спре. Баща им ѝ липсваше, неговата чувствителна артистична душа бе също като нейната. Изпитваше болка, като мислеше, че последните му спомени за дъщеря му са извиквали срам и разочарование. Винаги бе искала той да се гордее с нея, а не бе успяла, докато той бе жив. Може би сега, от мястото, където почиваше, той щеше да види какво бе постигнала за толкова кратко време.

Издиша, пусна ръката на сестра си и се облегна назад.

— Поне те видя щастливо омъжена. Знаеше колко много обичаш Маркъс. — Като гледаше широката усмивка на баща си на сватбената церемония на Бека, Маги изпитваше сладко-горчиви чувства. Радостта му само подчертаваше контраста с нещастията му при прибързаната сватба на Маги.

— Да, но ти винаги си била негова любимка. Той дори тогава знаеше колко си талантива. — Бека се отпусна с чаша в ръка на малкото диванче. — Толкова обичам това място. Тук е така отморяващо.

— Както знаеш, прекарвам по-голямата част от времето си тук — каза Маги. — Погледни само петната по ръцете ми.

Тя бе купила градската къща с част от своето вдовишко наследство. Най-хубавото тук бе ателието на горния етаж.

Предишният собственик беше скулптор и бе обединил детската стая и по-малката спалня в огромно студио, цялото в прозорци. То бе мечтата на всеки художник. Двата тавански прозореца бяха съединени и заемаха цялата стена — всеки се състоеше от малки квадрати, оформени от тънки стъклени решетки — за максимум светлина. Отваряха се на панти, за да влиза чист въздух, докато тя рисува. Имаше прозорец и на тавана и той също можеше да бъде отворен, но трябваше да се подпира с дълга пръчка. Стаята бе висока — уединена и тиха, просторна и ярка. Маги я обожаваше.

Всичко, от което имаше нужда, бе това пространство и боите. Молив и платно. Прости нещица, които в никакъв случай не включваха граф Уинчестър.

— Маги — обади се Бека, с което отново привлече вниманието ѝ, — знаеш какво правя за болницата за безпризорни деца в Блумсбъри. Комитетът планира събитие, за да събере пари, и се надявах да използвам някои от работите ти, ако нямаш нищо против. Ти имаш творби на Роулъндсън, Пъгин^[1] и други, но рисунките на Лемарк със сигурност ще предизвикат интерес.

— Разбира се. От каквото имаш нужда. За мен ще бъде чест.

— Какво ще кажеш да подариш някои творби от собствено име? Мечтаеш за по-уважавана кариера, независимо от тази на Лемарк. Възможно е това да е благоприятна възможност.

Идеята си имаше своите добри страни. Щеше да ѝ позволи по-голяма свобода в признаването на нейната страст пред света. Вече нямаше да се налага да пази работата си в тайна. Но щеше ли обществото да я признае? Жените художнички не бяха така добре приети като събратята си от мъжки пол. Богаташите по-трудно склоняваха да купят картините им, а комисионите бяха оскъдни. Беше по-лесно във Франция, където няколко жени като Виже льо Брюн^[2] бяха вече постигнали успех. Англичаните обаче не бяха така нетърпеливи да признаят жените художници.

Все пак, ако можеше да твори свои собствени неща и в същото време да продължи да работи като Лемарк... Но кой би купил изкуството на Ирландската блудница? Трудно бе да се отгатне дали репутацията ѝ ще направи изкуството ѝ по-популярно, или обществото ще я отхвърли още повече.

— Ще си помисля. Кога ще бъде събитието?

— Остават още няколко месеца.

— Възможно е, ако започна да работя със собственото си име, обществото да ме отритне. И това ще се отрази на теб и Маркъс.

— Ни най-малко не ме интересува. Имаш дарба, Маги, и тя трябва да бъде възхвалявана, не да остане скрита. Нека говорят колкото си искат. Знаеш, че клюките само ще продадат повече от творбите ти.

— Добър ден, Куинт. Добре е, че си поразчистил за мен.

Саймън прекрачи обичайните купове хартия и книги по пода по пътя към бюрото на приятеля си, който изучаваше нещо. Куинт

изправи гръб и така му даде възможност добре да огледа дрехите, които бе облякъл днес — истинско модно прегрешение. Виолетово палто над зелена жилетка на райета, толкова хлабаво завързано шалче, че приличаше повече на колан. Саймън трепна. Обичаше Куинт, но начинът, по който приятелят му се обличаше, би накарал Брамъл^[3] да падне мъртъв на улицата.

Миналата вечер Куинт бе показал известен напредък с картините на птици и го бе помолил да се отбие днес. И все пак изглеждаше напълно изненадан от появата му.

— Уинчестър! Радвам се, че си тук. Бих те поканил да седнеш, но... — Той посочи двата стола срещу бюрото, върху които бяха натрупани книги. — Почакай само да взема... — Внимателно подреди върху бюрото седем поставени в рамка картини. Като приключи, махна с ръка. — Твоите картини на птици.

— Не бяха ли почти двайсет?

— Да, но отстраних тези на най-обикновените птици. Онези, които могат да се видят навсякъде в Англия — такива като яребица, сврака, кълвач и други. Тук са единствените седем, които биха ни помогнали да стесним кръга на евентуалното място, където живее нашият художник.

— Или където е ходил.

— Може би — съгласи се Куинт. — Но както ще видиш, някои от тези птици са сезонни. Така че, ако художникът е прекарал само малка ваканция на това място, вероятно е нямало да види и летни, и зимни птици. По мое мнение художникът е прекарал значително време в този район и е наблюдавал природата.

— Да, в това има смисъл.

— Сега да изучим тези, които оставихме. Горната редица... — посочи — включва мъжка авлига, женски планински дъждосвирец и славей. Всичките са с лятно оперение и се срещат предимно в Източна Англия. Втората редица — крайбрежен бекас, попадийка, дрозд и алпийски брегобегач, са изобразени със зимно оперение. Всичките могат да бъдат видени в Източна Англия през зимата. — Куинт плъзна две картини надолу, за да ги раздели. — Интересното е, че и крайбрежният бекас, и алпийският брегобегач са крайбрежни птици и обикновено се срещат около естуари из цяла Англия.

— Мислим за място в Източна Англия в близост до крайбрежието или естуар?

— Е, такава бе моето заключение, докато не се спрях на тази. — Куинт се наведе и извади от чекмеджето на бюрото друга поставена в рамка картина. — Това тук на пръв поглед прилича на птица от семейство Tetraonidae, която може да се види на север, в блатата. Но не мога да я определя.

— Каква е тогава?

— Дяволите да ме вземат, ако знам. Не е птица, която се среща в Англия.

И двамата дълго и съсредоточено разглеждаха картината.

— Ами ако Лемарк е сбъркал? — предположи Саймън.

— Искаш да кажеш, че е измислил птица?

— Да, или може би я е рисувал по памет, само че не си е спомнил съвсем точно.

— Може и да имаш право. Вземи ей онази книга, моля те. Черната с жълтите букви.

Саймън последва указанията и откри книгата със заглавие „Птиците в Англия“. Подаде му я.

Куинт я прелисти и стигна до раздела за птиците от семейство Tetraonidae. Отново мина бързо през няколко страници.

— Аха. Ето, мъжка шотландска бяла яребица. — Остави книгата на бюрото до картините. И двамата местеха погледи, за да сравнят двата образа.

— Погледни тук. Клюнът е съвсем различен — посочи Саймън картината. — И според книгата по краищата на крилата трябва да има жълто, а такава липсва във версията на Лемарк.

— Но е достатъчно близо, за да предположим, че се е опитвал да изобрази точно това. Не е имал птица пред себе си, затова е рисувал по памет. — Куинт потупа Саймън по гърба. — Браво! Знаех си, че си по-умен, отколкото изглеждаш...

— Спокойно, човече. Все още мога да те прикова към земята с едната ръка, завързана на гърба.

Приятелят му се засмя и вдигна картината с птицата от семейство Tetraonidae.

— В такъв случай мисля, че можем да не вземаме тази под внимание.

— Съгласен съм. Лемарк сигурно я е виждал, но не е било достатъчно скоро, за да направи точна рисунка.

Куинт обърна картината с гръб към себе си.

— И така, без тази птица можем да заключим, че художникът живее близо до естуар в Източна Англия. Моето предположение би било Съфолк или Норфолк, недалеч от морето.

— Което не ни помага особено. В тези области има множество естуари.

Куинт долепи длан до ухото си и образува раковина.

— Моля? Това, което чух току-що, „благодаря, Куинт“ ли беше?

Саймън се усмихна широко и тупна приятеля си по рамото.

— Благодаря, Куинт. Това бе страхотно, макар да се осмелявам да кажа, че се надявах на по-стеснен обхват.

— Знаеш, че птиците летят, нали? Най-доброто, на което можехме да се надяваме, бе малък район. — Куинт събори куп книги на земята и седна на вече свободния стол. — Стеснихме кръга до две графства. Какво повече искаш?

— Моите извинения. Беше невъзпитано от моя страна. — Седна на ръба на бюрото, което бе най-свободното място в стаята. — Да се надяваме, че детективът, когото наех, ще може да стесни кръга още повече. Може ли да взема тези с мен?

— Разбира се. Дръпни шнура на звънеца, моля те. Не съм ял цял ден и икономката ми най-вероятно е на път да изпадне в истерия.

Саймън изпълни молбата му и попита:

— Откога е при теб?

— От пет седмици. Надявам се да се задържи.

Не е вероятно — помисли си Саймън. Макар да можеше да си позволи да плаща добре, да се работи за Куинт бе дяволски по-трудно, отколкото работата си заслужаваше. От време на време виконтът се заравяше в проекти, зарязваше всякакъв дневен режим заради прищевки. Понякога забравяше да се храни и се сецаше, когато нощта вече бе напреднала.

Саймън взе осемте картини от бюрото и отиде до вратата.

— Ще те оставя тогава. Имам работа. Ще се видим ли по-късно в клуба?

— Съмнявам се. Часовникът ми изостава с няколко минути и искам...

Саймън вдигна ръка. Куинт можеше да го засипе с подробности, а той нямаше време.

— Няма нужда да ми казваш всичко. Благодаря ти за информацията относно птиците, Куинт. Както винаги, беше блестящ.

— Очаквам да издълбаеш това върху надгробния ми паметник.

— Моите благодарности отново. Ще се видим утре. — Саймън отвори вратата и избяга в коридора.

Обикновено не би бързал. Обаче майка му бе изпратила бележка, с която го молеше да присъства на чая, а искаше преди това да занесе акварелите на лейди Хокинс, за да ги разгледа.

Пътуването до дома на Маги не продължи дълго. Нямаше представа дали тя приема посетители, или не, затова изкачи бързо стъпалата с картините в ръце. Може би щеше да може да ги остави и на някой от слугите.

Съмняваше се, че тя ще го приеме, не и след разговора им на вечерята снощи. Маги беше бясна, когато си тръгна — всички бяха видели и коментирали факта. И, честно, какво го бе подтикнало да се държи така? Ако тя искаше Маркъм, защо, за бога, да застава между тях?

Вратата се отвори и Саймън видя същата слугиня, която го бе посрещала и при другите му идвания. Подаде ѝ визитната си картичка и помоли за среща с лейди Хокинс. Преди да му позволи да влезе, жената го изгледа критично. Протегна ръце да вземе нещата му, затова той остави картините на малка масичка и започна да съблича палтото си.

Погледът му бе привлечен от визитна картичка, оставена на масичката. Името, което се разчиташе лесно дори от такова разстояние, го накара да скръцне със зъби.

— Тръгна ли си вече лорд Маркъм?

— Не, милорд. Нейно благородие все още е заета. Може би Ваше благородие ще почака в салона?

— Това няма да е необходимо. — Подаде ѝ палтото си и сграбчи рисунките. — Познавам и двамата. Лейди Хокинс няма да има нищо против да ги обезпокоя. — Най-смелата лъжа, която някога бе изричал, но пет пари не даваше.

Тъй като бе идвал тук само преди няколко дни, знаеше съвсем точно къде да отиде. Слугинята го следваше по петите.

— Милорд — извика тя, но той продължи да върви бързо, гърдите му се бяха свили на топка и това му даваше допълнителна бързина.

Секунди по-късно той отвори вратата на гостната и влезе. Маги вдигна рязко глава и отвори широко уста, а Маркъм се изправи и поздрави Саймън с чашата си за чай.

— Добре дошъл, Уинчестър. Имаш ли нещо против да се присъединиш към нас?

Моментът не можеше да е по-неудобен.

Маги гледаше с тревога, но и с интерес как Саймън влиза с широки крачки по-навътре в стаята с рисунките в ръце. Тъкмо бе подхванала разговор с Маркъм за предложението, което Саймън се канеше да внесе в парламента, когато той нахълта. Със сигурност нямаше да остане, нали?

Гледаше го изпод мигли. Дълги крака, обгърнати от плътно прилепнали бричове от еленова кожа, високи черни ботуши, широки рамене в сапфиреносиньо палто. Беше поразително красив и внушителен, както винаги. И точно както когато бе на осемнайсет, глупавото й сърце запърха. Застави се да извърне поглед.

— Не исках да ви прекъсвам — каза той спокойно.

— Глупости — отговори лорд Маркъм и седна на стола си. — Разговорът може да те заинтересува.

Саймън реши да не губи никакво време. Остави рисунките на масата и се настани удобно.

— Така ли? — Повдигна вежда и хвърли на Маги поглед, пълен със сарказъм. — На всяка цена го продължете. Горя от нетърпение.

Да не би да мислеше, че тя ухажда Маркъм или му позволява той да я ухажда? Като че ли да, тъй като вярваше още, че в спалнята й се ниже нескончаем поток от любовници. Изправи гръб и не се опита да скрие раздражението си.

— Искаш ли чай, Саймън? Тъй като виждам, че имаш намерение да останеш.

— Не, благодаря, Маги. Макар че предложението ти е много щедро. — Тонът му подсказваше обратното и на нея й се прииска да грабне чинийка и да я запрати по него.

— Дамата тъкмо ми обясняваше... — поде лорд Маркъм.

— Милорд — прекъсна го Маги, — сигурна съм, че лорд Уинчестър има много по-интересни теми за разговор от нашите.

— Сигурен съм — каза Саймън провлечено, — че не е така. Моля ви, продължете, Маркъм.

Маркъм погледна първо нея, после — него, и накрая се прокашля.

— Е, дамата ми разказваше за вашето...

— Имение. Обсъждахме имението ти — изтърси тя.

Маркъм премигна бързо, но не оспори думите ѝ, слава богу.

— Точно така. Да. — Маги се отпусна, облекчена, че не я бе издал. Саймън щеше да побеснее, ако разбереше, че тя активно работи, за да попречи на идиотското му предложение.

— Моето... имение. — Саймън свали ръкавиците си и забарабани с пръсти по стола. Изражението му бе студено и изразяваше недоверие. — Да си кажа правичката, впечатлен съм. Но за да бъдем наясно, кое от четирите ми имена обсъждахте?

Четири? Тя трескаво затърси някакво име в паметта си.

— Уинчестър Тауърс. Но нека говорим за други неща. Не обичам да обсъждам сериозни теми, когато има много хора.

— Изненадващо, тъй като за всичко друго предпочиташ много хора.

Дъхът ѝ заседна в гърлото. После се сети за думите на Уинчестър от предната вечер: *Играя игри само когато няма други играчи. Не желая да бъда един от многото.* Гневът накара кръвта ѝ да заври, надигна се като прииждаща вълна. Обидите му бяха неоправдани и досадни. Искаше да нанесе удар, да го нарани така, както той нараняваше нея. Дребнаво и детинско желание, да, но много, много реално. Само силата на волята — и вцепеняващото я присъствие на Маркъм — ѝ попречиха да смаже словесно Саймън така, както заслужаваше.

Предложението му нямаше да бъде прието. Тя щеше да се погрижи за това. Не бе правилно да караш жена да поддържа връзка с мъж, който я е поругал, пък било то и за да се облагодетелства финансово. Беше виждала жени, пострадали от жестокост от страна на мъжете, и повечето от тях искаха да забравят за преживяването. Годишна издръжка само би отваряла старите рани отново и отново. Вероятно трябваше да нарисова нова карикатура на Уайнджестър,

такава, която да го показва като още по-голям палячо. Да, той може и да мислеше, че е по-добър от нея... но накрая Маги щеше да спечели.

— Обичам да има много хора — каза Маркъм, за да запълни тишината.

— Аз също — добави Маги като ехо, благодарна за промяната на темата.

Саймън продължи да барабани бързо, издавайки раздражението си.

— Трябва да обсъдя нещо с дамата, Маркъм. Може би посещението ви е към края си?

Маркъм остана с отворена уста. Саймън го превъзхождаше по ранг и спорът би бил безсмислен. Маги, от друга страна, нямаше да търпи някой да влиза в дома ѝ и да кара гостите ѝ да се чувстват неудобно.

— Прекали, Саймън. Лорд Маркъм е мой гост.

Саймън стисна устни.

— Чудесно. Ще си бърбим дълго време. Толкова рядко имам възможността да водя светски разговори. — Потъна по-дълбоко в стола. — Как е съпругата ви, Маркъм? Предполагам, че ще дойде за началото на сезона. Може би двамата ще ми дойдете на гости за вечеря в Барет Хаус? Сигурен съм, че ще се радва да чуе какво сте правили в нейно отсъствие.

[1] Огъстъс Пъгин (1812–1852) — английски архитект, дизайнер, художник и критик. — Б.пр. ↑

[2] Елизабет Виже льо Брюн (1755–1842) — френска художничка, призната за най-известната жена художник на XVIII в. — Б.пр. ↑

[3] Боу Брамъл (1778–1840) — легендарна фигура в регентска Англия, повелител на мъжката мода и приятел на принц-регента, бъдещия крал Джордж IV. Определя начина, по който се обличат мъжете, като отхвърля натруфеността. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

За голямо задоволство на Саймън Маркъм буквално побягна през вратата.

— Не виждам защо това беше необходимо — каза остро Маги, като остави чашата и чинийката си на масата.

— Наистина ли вярваш, че ще седя и ще гледам как двамата флиртувате?

Челюстта ѝ увисна.

— Не флиртувах с него. Обсъждахме други неща.

— Той иска да те вкара в леглото си, Маги. А и ти му отговори снощи.

— Ревността не ти подхожда.

Той издаде презрителен звук.

— Не ревнувам. Не ме интересува дали искаш да си легнеш с Маркъм, макар че бих те подтикнал да повишиш стандартите си. Той не е известен с необикновените си умения в леглото.

Млечнобялата ѝ кожа стана приятно розова и Саймън бе като омагьосан. Господи, колко красива беше. Когато тя се изчерви, цинизмът и недоверието се стопиха и той видя момичето, което помнеше: опияняваща комбинация от младост, невинност и сила на духа, нехарактерна за годините ѝ. Силна, упорита и безстрашна. На тези ѝ качества се бе възхищавал. Желанието се плъзна по гръбнака му и стигна до слабините му. Господи, желаше я. Отчаяно.

— Позволи ми да позная — каза тя язвително, приглади полите си и избягна погледа му. — Някой като теб може би?

— Ако толкова много искаш. Съвсем определено ще се наслажда на опитите ти да ме съблазниш — изрече с тих и дрезгав глас. — А мога да гарантирам, че резултатът ще ти донесе удоволствие.

Погледът ѝ срещна неговия и тя видя объркването в очите му. Не можеше да даде обяснение за думите си. Маркъм бе флиртувал с нея, а ето че сега и Саймън правеше същото. Обаче на него му харесваше да мисли, че сравнението свършва дотам. Другите мъже може и да

умираха от желание по Маги заради екзотичната ѝ красота и легендарната ѝ репутация, но Саймън я познаваше. Знаеше как прехапва долната си устна, когато е смутена. Познаваше дълбокия ѝ гърлен смях, когато намираще нещо за забавно. Упорито вирнатата ѝ брадичка, когато спореше.

— Не — отвърна тя, макар че закачката в гласа ѝ предполагаше друго. — Донесе ли рисунките да ми ги покажеш?

Той се прокашля.

— Да. Това са рисунките на птици на Лемарк, които купих онзи ден. — Изправи се и премести подноса с чая на страничната масичка. След това ги извади и започна да ги подрежда пред Маги.

— Само осем? Мислех, че са общо деветнайсет.

— Отлична памет. Деветнайсет са и останалите са в Куинт. Мога да му кажа да ги изпрати, ако искаш. Но реших, че тези ще са добро начало.

Съзнателно седна близо до нея на дивана и коляното му докосна полите на роклята ѝ.

— Какво мислиш?

— Харесват ми — отговори тя.

Той се засмя и каза:

— Не точно това имах предвид, но се радвам, че ти харесват. На базата на тези осем рисунки Куинт стесни кръга на възможностите и определи най-общо мястото, където са рисувани.

Саймън усети как тя се скова.

— Това е... забележително. — В гласа ѝ прозвуча странна нотка.

— Така е наистина. Но една от тях му създаде значителни трудности. Чудя се дали ще можеш да посочиш коя.

— О. — Тя вдигна ръце. — Страхувам се, че не знам нищо за птиците. Защо не ми разкажеш, вместо да ме караш да гадая?

Бяха толкова близо, че можеше спокойно да разглежда всичките ѝ черти. Очи със зелени ириса, ясни и проникателни, приковани в лицето му. Леко нацупени меки устни, които примамаха мъжката уста и език. Прав деликатен нос и изящна челюст. Не можеше да не забележи пулса ѝ в основата на шията, както и бързото повдигане и спускане на гърдите ѝ. Господи, беше луд по нея. А знанието, че ѝ въздейства по същия начин, извикваше похот в слабините му.

Тя съвсем леко разтвори устни, остро то връхче на езика ѝ се стрелна навън, за да ги навлажни, и кръвта се втурна към пениса му и го изпълни със сладки и равномерни пулсации. С голямо усилие на волята успя да се въздържи да не се нахвърли върху нея.

Копринен кичур черна коса се бе навил на слепоочието ѝ. Без да мисли, той се наведе към нея и го взе между палеца и показалеца си. Беше мек като кадифе. Какво не би дал пищната завеса на косата ѝ да я обгръща, докато тя го язди.

Като че ли знаеше каква е посоката на мислите му, тя отново се изчерви — изкусителна руменина, на която той не можеше да устои. Усети как се навежда към нея.

— Маги — прошепна. — В името на всичко свято, спри ме сега.

Вместо да го среже с острия си като бръснач език, тя вдигна глава и го пресрещна, давайки му одобрението си да я целува до насита.

Одобрение, от което той веднага се възползва и завладя устните ѝ пламенно и без никакво колебание. Искаше да бъде нежен, бавно да влага все повече страст, но не можеше. Беше чакал цял живот да я вкуси. И беше дори още по-добре, отколкото си го бе представял. Устните ѝ бяха меки, дъхът ѝ — сладък и горещ. И той откри, че целувката му става все по-дълбока. Трудно му бе да повярва, че това е Маги, че му се отдава. Тя го целуваше в отговор с неочаквана жар. И сега, когато бе отстъпила пред страстта му, дори адският огън не можеше да го накара да се отдръпне.

Усещаше, че тя трепери, и осъзна, че и неговите ръце не са съвсем стабилни. А когато езикът му докосна нейния, удоволствие прониза цялото му тяло. Тя бе сладка, толкова сладка. Устата ѝ бе топла и сочна, езикът ѝ бе дяволит и гладък. Пенисът му пулсираше, по-твърд от всякога. Не можеше да спре да я целува. Гмуркаше се в устата ѝ отново и отново — непресъхваща жажда, която целувките ѝ едновременно облекчаваха и правеха по-силна.

Здравият разум подсказваше, че идеята не е добра. Не трябваше да започва тази лудост. Беше следобед, за Бога. Можеха да бъдат заловени всеки момент — наоколо шетаха слуги и бе възможно дори да подслушват на вратата. Нима бе изгубил ума си?

Но господ да му е на помощ, това не бе достатъчно. Похотта стискаше вътрешностите му в капана си, бе като водовъртеж, като

животно, което копнееше за удовлетворение. Притисна я към облегалката на дивана в опит да е по-близо до нея. Проклетите дрехи. Би дал цялото си значително състояние, за да почувства голата ѝ кожа до своята. Да я усети под себе си и да се плъзне във влажното място между бедрата ѝ.

Дланта му покри гърдата ѝ, обгърна я като раковина, придоби нейната форма, загали набъбналото ѝ зърно през дрехите. Тя изви гръб и се повдигна към него, а от гърлото ѝ излезе настоятелен звук. Той бързо смъкна надолу корсажа на роклята ѝ и малката ѝ гърда се показа изпод пластове дрехи. Прекъсна целувката и сведе глава, за да ѝ се наслади. Беше великолепна. Твърдо розово зърно, обкръжено от тъмна ареола — прелестен контраст с млечнобялата ѝ кожа. Саймън не губи време и прокара език по твърдата пъпка, поглези я с изтънчени движения, след това я пое дълбоко в устата си. Чу как Маги си пое рязко дъх и усети пръстите ѝ да се заравят в косата му, готови да му попречат да отмести глава.

Като че ли това бе възможно.

Знаеше, че е имала много любовници, но в този момент това не го интересуваше. Нямахше ни най-малко значение, защото нито един от тези мъже не бе чакал дълго като него, за да я има. Никой не я беше сънувал така често. Никой не бе копнял така за нея с цялата си душа. Всъщност и той не бе желал никоя жена с такъв плам. И сега, когато я имаше, когато тялото ѝ бе омекнало и бе като глина в ръцете му, той се канеше да ѝ доставя удоволствие, докато не започнеше да крещи името му. Само неговото име.

Започна нежно да хапе зърното ѝ и от гърлото ѝ излязоха леки стенания. Той разхлаби всички връзки, до които стигна, и смъкна роклята ѝ още по-надолу, за да удостои и другата ѝ гърда със същото внимание. Тя стенеше, но той не спря, докато тя не започна неспокойно да извива тяло под неговото. Зърната ѝ бяха напрегнати и нетърпеливи, втвърдяваха се още повече под езика му, бяха невероятно сладки.

Той вдигна глава и я целуна отново, започна да я изпива и да я прегръща. Малките ѝ длани се плъзнаха под палтото му и го стиснаха за раменете, докато тя го целуваше в отговор. Господи, трябваше да я докосне и искаше същото в отговор.

Вдигна полите ѝ нагоре и пръстите му се плъзнаха по бедрото ѝ. Тя потръпна — не можеше да каже дали от усещането или от хладния въздух, но не спря. Щеше да отключи всички тайни, да открие какво я кара да тръпне, дори ако това убиеше и двама им.

Пръстите му стигнаха до входа на нейното тяло и се потопиха в течна топлина. О, Господи! Тя беше по-влажна, отколкото се осмеляваше да се надява, и неоспоримото доказателство за желанието ѝ накара вътрешностите му да се напрегнат още повече. Сдържа се, макар нуждата да нахлуе в този рай да бе силна. Не, не искаше още да се изгуби в него.

— Саймън — каза тя леко като дихание, прекъсвайки целувката, когато той бавно плъзна пръст в тесния отвор.

Той се наведе да гризне шията ѝ, обсипа я цялата с целувки, докато не стигна до вдлъбнатината на ключицата ѝ.

— Да?

— О! — възкликна тя, когато той добави и втори пръст. Беше тясна. Дребни капчици пот избиха по челото му, когато си представи тази гореща коприна да обгръща члена му. Обаче някак успя да се въздържи.

Случайно забеляза, че ръцете ѝ стискат възглавничките, сякаш се страхуваше да ги пусне. Това въобще не бе правилно. Той предпочиташе любовниците му да вземат активно участие, а не просто да лежат по гръб и да се възползват. По дяволите, ако искаше пасивен партньор в леглото, щеше да се ожени.

У Маги имаше страст. Всъщност беше виждал много примери за това — от бързи погледи в младостта ѝ до размените на остроумия напоследък. И щеше да получи тази страст. Сега.

— Повдигни гърдите си за мен — каза и продължи да плъзга пръсти навън и навътре. — Задръж ги така.

Тя се поколеба само за миг, след това обхвана гърдите си отдолу и ги повдигна. Гледката едва не го накара да излее семето си в бричовите като момче. Награди я, като облиза с цялата повърхност на езика си зърното ѝ, а после го пое между устните си. Галеше го с кратки близвания, милваше го, боготвореше го с всяко свое усилие. После се премести върху другото и започна всичко отначало.

Тя се задъхваше, отметнала глава назад и затворила очи, за да се наслади по-пълно на удоволствието. Не бе виждал нищо по-прекрасно

през целия си живот. Като усети вътрешните ѝ стени да се свиват, той спря движенията на ръката си.

— О, Господи — изстена тя и изви тяло. — Саймън, трябва... о. Не спирай, моля те.

Можеше да я довърши сега, да погали с палец пъпката на върха на цепката ѝ, за да я изпрати в екстаз. Но искаше още. Имаше нужда от пълната ѝ капитулация, искаше да я притежава — цялата, тялото и душата ѝ.

— Ела тук — каза и се облегна назад. Хвана я през тънкия кръст, повдигна я и я сложи да седне в скута му с колене от двете страни на бедрата му.

Абаносовата ѝ коса се разроши, смарагдовите ѝ очи потъмняха, устните ѝ бяха подути и порозовели от целувките... Той самодоволно си помисли, че всичко това се дължи на него.

— Докосни ме, Маги. Постави дланите си някъде. Където и да е. Само ме докосни.

Маги знаеше съвсем точно какво има предвид той. Нямаше голям опит с мъжете, но имаше едно място, където всички те искаха да бъдат докосвани и, господи, тя също нямаше търпение да го стори там.

Какво бе станало с нея? През последния четвърт час бе претърпяла метаморфоза — в началото ненавиждаше присъствието му, а после се бе оплела в магията му — сякаш бе Персефона, изяла наровите зърна^[1]. Вината едва ли бе нейна — предполагаше, че умения като тези на Саймън не трябва да се подценяват. Никой друг мъж не бе запалвал порочен пламък в нея, нито бе карал кожата ѝ да пламти така от желание. Не беше го очаквала, но ѝ се струваше, че го бе искала през целия си живот. Изгаряше от желание, беше възбудена до краен предел. Наистина имаше намерение да се наслади на всичко, което имаше да се случи на този малък диван.

Промуши ръката си между телата им и покри твърдия пенис, издуващ стегнатата еленова кожа. Той си пое рязко дъх, а тя проследи с пръст твърдите му очертания.

— Маги, моля те — помоли той през стиснатите си зъби. — Преминал съм точката, в която мога да бъда възбуден.

Хмм. Тялото ѝ пулсираше, сърцето ѝ биеше толкова силно, че усещаше как кръвта бучи в ушите ѝ, и тя реши, че и той трябва да бъде измъчван малко. Седна върху бедрата му. Започна бавно да разкопчава

копчетата на бричовете му, после разтвори двата края и откри члена му. Дълъг и твърд като стомана, с тъмноруси косъмчета в основата, той бе по-впечатляващ от двата, които бе виждала преди. Тя очерта гладката копчинена главичка с върха на пръста си.

Само ако можеше да го види целия в сивата светлина на следобед. Беше виждала достатъчно скици на голо човешко тяло — и на мъжко, и на женско — и дори бе нарисувала няколко голи модели в Париж. Твърдите ъгли на мъжа бяха толкова различни от меките, закръглени очертания на жената. Изпъкнали бедрени кости, остри ребра, топки от сухожилия и мускули под кожата... те се съчетаваха в нещо много силно. Щеше да е хубаво да прецени как изглежда Саймън в сравнение с тях — от художническа гледна точка, разбира се.

Но човек трябваше да се задоволява с това, което има. Прокара очарована палец по върха и го чу да надава стон.

— Искам да те занеса до леглото ти — изръмжа той. — Да те положа в него и да те съблека гола. Моля те, Маги. Ще ми позволиш ли?

Не! — едва не извика тя, бърз и окончателен отговор. Откраднати мигове в гостната стая бяха едно. Да я има гола в стаята ѝ, да допусне мъж в леглото си — още повече в този час — бе нещо съвсем различно. И се тревожеше не за слугите, а за здравия си разум.

В малката стая можеше да се преструва, че страстта е надделяла над разума ѝ. Да се преструва, че Саймън не я бе наранил ужасно преди толкова много години. Че тази изгаряща треска за него не е нищо друго, освен временно биологично състояние, с което трябва да се справи.

Без да отговори, тя се наведе напред и притисна устата си в неговата. Той я целуна в отговор, завладя я така, сякаш това му бе нужно, за да оцелее. Раздели устните ѝ с ловкия си порочен език. Изискваше. Беше нетърпелив. И Маги се разтопи в него, отстъпи, отчаяна да се слее с него. Пръстите ѝ проследиха гладките кичури на косата му, после се спряха, за да се насладят на великолепното усещане.

Той откъсна устни от нейните и обсипа с целувки шията ѝ.

— Ти, упорита и подлудяваща ме жено — каза той, долепен до кожата ѝ. — Искам да те имам както трябва, не тук като слуга...

Маги размърда бедра така, че цепката ѝ да погали члена му. Не бързаше да отговори. Удоволствието, което изпита в резултат на действията си, запулсира в самата ѝ сърцевина.

— Саймън, моля те. Сега.

Той изстена, погледът му търсеше някакъв знак в изражението ѝ. Повдигна полите ѝ нагоре така, че да оголи долната половина на тялото ѝ.

— Вземи ме в себе си, Маги. Позволи ми да те имам.

Тя се поколеба, множество въпроси се блъскаха в ума ѝ. Той искаше ли...? Общо взето, знаеше какво трябва да направи, но никога не бе... е, никога не беше била отгоре. Дали не трябваше просто...

Без предупреждение той я хвана здраво за раменете и двамата се завъртяха така, че сега тя се оказа по гръб. Саймън се намести между разтворените ѝ бедра. Очите му блесяха и тя усещаше върха му на входа си. Само с едно плавно движение той се гмурна дълбоко и я изпълни изцяло.

Тя изпищя и стисна раменете му. Макар че не бе девствена, не беше правила това често. Не я болеше, но усещането я свари неподготвена.

Той опря чело в нейното.

— Аз съм копеле. Взех те прекалено бързо. Но не мога... Съжалявам, Магс. Нека направя нещата по-добри. — Отдръпна се малко, смени ъгъла и се гмурна отново. — Слугите...?

Тя възкликна, това леко движение бе така прекрасно, беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Не — каза тя леко като дихание. Познаваше Тилда достатъчно добре и знаеше, че тя няма да позволи някой да ги обезпокои, независимо каква бе причината. — Отново, Саймън.

Той се подчини, после прошепна:

— Толкова плътно ме обгръщаш. Толкова си... стегната. — Още едно полюшване на бедрата и този път навлезе още по-дълбоко. — Боже мой!

Не би могла да е по-съгласна. Усещането бе не като за нахлуване в тялото ѝ, а като за сливане. Сякаш тялото му водеше към място, където можеха да пристигнат само заедно. Никога не би предположила, че има такова блаженство, никога преди не би могла да си го представи. Как бе прекарала целия си живот без него?

Темпото се увеличи, накъсаното им дишане изпълни малката гостна, докато слабата светлина на следобеда се процеждаше през прозорците. Саймън я изпълни отново и отново, копнежът нарастваше и тя започна да скимти и да извива тяло под него. Той възбуждаше зърната ѝ, смучеше и ги подръпваше със зъби, поемаше ги дълбоко в чувствената топлина на устата си. Когато тя си помисли, че ще умре от силата на усещанията, той плъзна ръка между бедрата ѝ, намери твърдата пъпка плът в основата на цепката ѝ и я погали. Веднъж, два пъти, отново и тя избухна във взрив от цвят и светлина, мускулите ѝ се стегнаха в зрелищна еуфория.

Докато тя се спускаше обратно надолу и се опитваше да възстанови дишането си, движенията на Саймън станаха трескави. После той отметна глава назад и издаде дълбоко, диво ръмжене, тялото му потръпна. Изля се в нея и тя застина, наслаждавайки се на силата на оргазма му.

Изпълни я облекчение. Беше ѝ дарил удоволствие и тя му бе отвърнала със същото.

Не беше фригидна.

Замаяна от това откритие, тя го обгърна с тялото си. Беше странно да е напълно облечена и да изпитва такава интимна близост с мъж. Целуна го нежно по грубата кожа на врата, над напълно съсипаното му шалче. Гърдите му все още се повдигаха, той се гмурна за последен път, а влагалището ѝ, хлъзгаво от семенната му течност, не се възпротиви.

Неговото... семе.

О!

Съпругът ѝ не си правеше труда да я предпазва от бременност, но Жан-Луи бе вземал мерки. Следователно тя знаеше какво трябва да направи мъжът, когато бебето не е цел на съвкуплението, а Саймън не го беше направил. Завладяха я какви ли не бурни емоции. От паника и страх до копнеж.

После отново страх.

Тя не искаше дете — дори с очи, сини като норвежки фиорд, какъвто веднъж бе видяла на картина. Не, определено не искаше. Ако родеше копеле, обществото щеше да затвърди мнението си за нея. И щеше да се наложи да се премести да живее другаде, да се откаже от средството си за препитание, да се откаже от Лемарк.

И омразните жени, онези ужасните, които се кикотеха зад гърба ѝ, щяха да спечелят.

Изникваше въпросът защо Саймън не бе внимавал. Със сигурност вземаше предпазни мерки с любовницата си. Защото ти нямаш значение за него. За него ти не си по-добра от проститутка, каквато си и за всеки друг.

Побутна го по рамото.

— Ставай, Саймън.

Това го извади от обзелото го след сношението вцепенение.

— О, моите извинения. Сигурно съм доста тежък.

Отдръпна се и седна на дивана. Маги усети лепкавата влага между бедрата си и се изправи. По дяволите.

Прибра гърдите си в корсажа и оправи роклята си. Не можеше да я завърже, разбира се, затова я задържа с ръка на бюста. С крайчеца на окото си видя Саймън да закопчава бричовите си. Косата ѝ сигурно бе разрошена, но сега не можеше да направи нищо за нея. Щеше да нареди да напълнят ваната в мига, в който той излезеше през вратата, за което нямаше търпение.

Той се изправи и сложи дрехите си в ред. Беше невъзможно красив въпреки рошовата коса и съсипаното шалче.

Тя не каза нищо и той отбеляза:

— Не си падаш много по нежните думи и гушкането след акта, а? Не мога да кажа, че те обвинявам. Този диван е ужасно неудобен за такива неща.

Макар че тонът му бе весел, тя отговори гневно, защото това не ѝ излизаше от ума:

— Защо не се... отдръпна? — Навярно се бе изчервила, ако се съдеше по топлината, която я заливаше, обаче въпросът не можеше да бъде пренебрегнат, независимо колко неудобна беше темата.

Той премигна.

— За да бъда честен, забравих. Беше... по-скоро ти беше така съвършена и си изгубих ума. Но не трябва да се тревожиш, ако се стигне до това. Аз ще...

— Да, макар да съм сигурна, че по някое копеле тук и там не е кой знае какво за теб, за мен има голямо значение. Защо мъжете никога не помислят, преди да се разгонят като... като...

— Внимавай — предупреди я той, а очите му бяха по-студени от Северно море през февруари. — В този момент съм прекомерно снизходителен, но ако бях на твое място, не бих продължил, Маги.

За кого се мислеше той, че ѝ заповядваше, сякаш ѝ беше баща? Или още по-лошо — съпруг.

— Или какво, Саймън?

Той постави ръце на хълбоците си.

— Ти наистина имаш достатъчно опит, за да знаеш какво се случи току-що. И то ти достави точно толкова удоволствие, колкото и на мен. Трябва ли да ти припомня как ме молеше?

Не, нямаше нужда. Тези спомени най-вероятно щяха да я преследват в сънищата ѝ. А думите му само доказваха, че не е различен от останалите. Дори след случилото се току-що той все още вярваше на онова, което всички говореха, на злобните клюки и лъжите.

Това ѝ причиняваше болка.

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Не съм ти любовница, на която можеш да подхвърлиш няколко монети и да я изпратиш да си върви по пътя. Заради клюките предполагаш, че имам легион любовници, което не може да е по-далеч от истината.

Той скръсти ръце на гърди и смръщи вежди.

— Извинявам се за небрежността от моя страна. Бъди сигурна, че няма да направя същата грешка отново.

— Наистина няма да я направиш, защото случилото се днес няма да се повтори.

— Защо, по дяволите?

Защото беше прекалено прекрасно. Прекалено красиво. Прекалено много като всичко, на което се беше надявала.

Това можеше да имаш, ако ти го бе предложил преди десет години.

Но той не беше. Саймън си бе отишъл от нея, беше ѝ обърнал гръб, когато тя бе имала най-голяма нужда от него. Никога не я бе попитал каква е истината. Нито веднъж не я бе потърсил, за да я попита какво се бе случило онази нощ в градините Локхийд. Беше я хвърлил в леговището на лъва, без да размисли, а тя бе плакала години наред до изтощение, преди да заспи, питайки се какво бе направила, че да заслужи подобен живот.

И когато Хокинс умря, тя се сдоби с най-ценното, което жена в нейното положение можеше да получи: свобода.

Никой не можеше да ѝ я отнеме — дори Саймън.

— Това бе грешка — каза му тя и вдигна рамене в небрежен жест, макар да не се чувстваше по този начин.

Изражението на лицето му се промени, аристократичните му черти станаха твърди като стомана. Опасни. Тя несъзнателно направи крачка назад, когато той пристъпи към нея, но после се закова на място. Нямахше да я сплаши, за Бога.

— Грешка? — прошепна той мрачно и тръгна към нея. — Стоновете? Как ме бе обгърнала с крака? Всичко бе грешка, така ли, Маги?

Тя отвори уста да потвърди, но той продължи, без да ѝ даде възможност.

— Влагата, събрала се между бедрата ти, казваше друго. Молбите ти да те взема казваха друго. — Сега бе доста по-близо. Извисяваше се над нея и тя трябваше да изкриви врат, за да го погледне. — Казваш, че не си развратница, а аз не съм неопитно момче, което можеш да сдъвчеш и изплюеш. Нито съм старец със сълзящи очи и изсъхнал пенис. Вярвай на каквото искаш, за да можеш да спиш нощем, но случилото се не бе грешка.

О, той бе непоносим.

— Няма да се повтори, Саймън.

Един мускул на челюстта му започна да играе.

— В такъв случай успокой се, няма да ти се натрапвам. Има жени, на които не им е противна мисълта да съм в леглото им.

— Като любовницата ти — не можа да се сдържи тя.

Нещо проблесна в очите му и тя се уплаши, че може да е задоволство.

— Е, ти като че ли ревнуваш, лейди Хокинс.

Идеята Саймън да прави с друга жена това, което току-що се бе случило в гостната ѝ, я потискаше и предизвикваше гадене, но проклета да бе, ако му позволеше да го разбере.

— Едва ли. Що се отнася до мен, всички тези жени могат да те имат.

С изправени рамене той направи крачка назад и се поклони.

— Ще запомня думите ти, мадам.

— Добър ден, мамо. Изглеждаш прекрасно, както винаги. — Саймън се наведе, за да целуне майка си по бузата.

— Ще извиня закъснението ти заради този комплимент, каквото, сигурна съм, бе и намерението ти.

Все още красива жена, графинята беше висока и слаба, с черти на лицето, подобни на неговите. Изглеждаше както обикновено, облечена във виолетова рокля с висока яка. Остави бродерията — нещо, с което се занимаваше само когато бе разтревожена.

След случилото се у Маги бе отишъл у дома си да се преоблече, затова бе закъснял за следобедната среща с графинята. Усмихна й се широко.

— На теб никога нищо не ти убягва.

— Ти все още не можеш да ме заблудиш — отвърна тя. — Моля те, седни. Не мога да напрягам врата си, за да разговарям с теб. — Тя помоли да донесат чай, а той се настани на един стол. Като останаха сами, тя попита: — Беше ли в клуба си днес?

— Не. Защо?

— Онзи безделник сър Джеймс! — изтърси майка му, силно поруменяла. — Научих новината снощи. Лейди Келър разбрала от лейди Питърсън, че сър Джеймс изгубил всичките си пари. Всичките! Сибил е напълно съсипана.

О, Господи.

— Чакай. — Саймън се наведе напред. — Все още разполага с парите, които вложих в нейния попечителски фонд, нали?

— Не знам, но подозирам, че този пройдоха е разбрал за парите под нейно попечителство и я е убедил му да ги прехвърли. Лорд Питърсън видял Джеймс пиян край масата за хазарт да бърби неспирно за това, че вложенията му са се провалили. Залагал и последния фартинг^[2], който имали.

— Не е за вярване — измърмори Саймън и се отпусна на стола. — Как е възможно да е толкова глупав? Но Сибил може би не му е прехвърлила парите. Със сигурност не може да е толкова безмозъчна.

Майка му поклати глава.

— Жените, влюбени в неподходящи мъже, са слепи за мързела, глупостта и злобата. Точно затова тези от нашата класа не трябва да

бъдат оставяни сами да правят избора си.

— Тяхната женитба изглеждаше благоразумна навремето, макар да ми се иска да го бях проучил по-добре, преди да я разрешим.

— Това нямаше нищо да промени. Сибил бе твърдо решена да се омъжи за него. Ако се бяхме опитали да я спрем, щеше да избяга с него в Шотландия.

Това бе вярно. Сибил беше лудо влюбена в сър Джеймс. По онова време само на шестнайсет, Саймън не бе разбрал значението на ролята си като глава на семейството и поради липса на опит все още не знаеше какви са мъжете като сър Джеймс. Титлата бе негова едва от две години и още не бе завършил училище. Искаше му се да бе помолил за съвет или да бе разследвал Джеймс, защото той бе абсолютен задник.

А сега трябваше да оправи кашата. Отново.

— Ще отида да го видя днес следобед — каза на майка си. — Независимо какво се е случило, няма да позволя Сибил да страда заради глупостта на Джеймс.

Раменете на вдовстващата графиня се отпуснаха от облекчение.

— Благодаря ти, Саймън. Знаех, че ще създава проблеми, когато изхарчи зестрата ѝ за по-малко от три години. — Донесоха подноса с чая и тя се зае с него. — Помниш ли диамантената мина в Гърция, в която инвестира? Не дала нито един диамант и всички работници напуснали.

Той поклати глава.

— А какво ще кажеш за флотилията търговски кораби, които бяха завладени от пирати? Или за изоставените въглищни мини в Русия?

— Любимият ми провал бе идеята за развъждането на маймуни, когато всички животни се оказаха мъжки. — И двамата се засмяха и графинята скри устата си с ръка. — О, не е правилно да се смеем, Саймън. Той няма абсолютно никакъв ум и съсипва бъдещето на Сибил.

— Ще направя каквото мога, майко. Сибил няма да свърши на улицата.

Тя вдигна чашата си.

— Баща ти щеше да е толкова горд с теб.

На Саймън също му харесваше да мисли така. През последните шест години беше работил упорито, за да продължи традицията семейство Барет да участва в парламента. Трите имения, които притежаваше, разцъфтяваха и бяха добре стопанисвани. Вярно, не се беше оженил и нямаше деца, но някой ден и това щеше да стане. Само че не скоро.

Мислите за деца му напомниха за случилото се следобеда. Да, беше се държал отвратително. Трябваше да се отдръпне и да свърши където и да било, но не в нея. Никога не забравяше да го стори с Адриана или с някоя от другите си любовници. Любовницата на баща му бе родила на седмия граф две копелета и Саймън още помнеше деня, в който бе научил за съществуването им. Макар и да не бе нещо необичайно сред благородническите среди, по онова време това го бе смутило и наранило и Саймън се бе закълел, че няма да стане баща на копелета. И, доколкото знаеше, до този момент бе удържал на думата си.

В такъв случай нямаше съмнение, че днес следобед бе направил грешка. Но, по дяволите... да се отдръпне бе последното, за което мислеше в онзи момент. Усещането за Маги бе истински рай. Удоволствието бе пронизало цялото му тяло, бе избликло от дълбините на душата му, за да заличи всичко друго.

Що се отнася до мен, всички тези жени могат да те имат.

Очевидно за Маги не бе същото.

Тя имаше право да бъде ядосана, разбира се. Беше проявил небрежност. Другите ѝ любовници със сигурност бяха по-внимателни.

— Изражението ти е много странно. За какво мислиш?

Саймън погледна майка си и поклати глава.

— За нищо важно.

— Понякога се тревожа, че си прекалено сериозен, Саймън — въздъхна тя, а той се въздържа да каже каквото и да било. Протегна ръка и си взе още едно парче от сливовия кекс. — Срецад си се случайно с лейди Хокинс, след като тя се върна от онова забравено от Бога малко градче, където я завлече съпругът ѝ?

Не бе възможно този въпрос просто да е хрумнал ей така на майка му. Очевидно мълвата се бе разнесла и тя знаеше и за присъствието му на екстравагантното соаре на Маги, и за вечерята у Колтънови.

Преглътна, насилвайки буцата сух кекс да се спусне надолу по гърлото му.

— Да, всъщност да.

Тя отпи от чая си, проникателните ѝ сини очи бяха същите като неговите и го гледаха над ръба на чашата.

— И?

— Тя, изглежда, е добре. Хокинс ѝ е оставил доста пари, а на нея очевидно ѝ харесва да привлича вниманието към себе си.

— Хокинс не ѝ е оставил доста пари — каза майка му. — Всъщност ѝ остави доста скромна издръжка. Останалото е отишло за имението.

Интересно. Не бе обърнал внимание на клюките по време на смъртта на Хокинс, но Маги живееше разточително и в разврат, който можеше да съперничи на този на Бурбоните. Как можеше да си го позволи?

— Беше ли мил с нея? — запита майка му и Саймън едва не се разсмя. Ако беше малко по-мил, двамата щяха да се разтопят от страст. Без съмнение, това бе най-задоволителната и гореща среща, която бе имал с жена.

Майка му го изучаваше внимателно, но той пет пари не даваше.

— Защо, за Бога, да не бъда мил?

Графинята въздъхна.

— Защото хората често са нелюбезни, особено в нашите кръгове. Не ѝ беше лесно по време на дебюта ѝ, а бракът ѝ с Хокинс не бе много по-добър. А знам, че ти я харесваше.

Толкова обикновена фраза за предишните му дълбоки чувства към Маги. Той я бе следвал навсякъде като просяк, отчаяно копнеещ да получи дума или поглед. По дяволите, едва не бе посетил секундантите на Кранфорд, готов да получи куршум, за да защити честта ѝ.

Колко бе млад и какъв глупав идиот бе тогава.

После Кранфорд му бе показал доказателство — писмата на Маги, в които тя му предлагаше любовни срещи. Колко ли бе копняла за вниманието на Кранфорд. Истината едва не бе съсипала Саймън. А Кранфорд се бе заклел, че е имало и други, на които тя е готова да се отдаде. Обаче през онзи сезон Саймън бе най-добрият улов — имаше престижна титла и бе по-богат от всички необвързани мъже тогава.

За нея всичко бе игра. Игра, която трябваше да ѝ осигури съпруг, толкова сляпо влюбен в нея, че да е готов на всичко.

И той бе близал раните си като всеки уважаващ себе си двайсет и три годишен мъж — в деня на прибързаната ѝ женитба се бе напил до забрава в един от най-скъпите лондонски бордеи. Беше останал там три дни и бе наел достатъчно жени, та да го забавляват денонощно. Мадам Хартли, собственичката на заведението, се беше пошегувала при тръгването му, че трябва за спомен да излее члена си от бронз.

— Саймън, слушаш ли ме?

Той вдигна поглед.

— Разбира се. Говорим за лейди Хокинс. Не съм я избягвал, ако това те тревожи.

— Боя се, че повечето от по-възрастните жени я отбягват. Тя не е добре приета навсякъде, както, сигурна съм, чудесно знаеш, а някога майка ѝ ми бе скъпа приятелка. — Замълча за малко. — Може би трябваше да защитя момичето. Трудно ми е да си представя, че наистина се е отдала на Кранфорд, не и след като имаше теб. Както и да е, бих искала да я поканя на вечеря. Ти ще дойдеш ли?

Трябваше му секунда, но успя да отговори:

— Щом искаш. Но е възможно тя да не приеме поканата, майко.

Особено след днешния ден.

— Глупости. Защо да откаже?

Саймън сви рамене.

— Знаеш колко своенравни могат да бъдат някои жени. Е, трябва да се заема със сър Джеймс, преди положението да се е влошило още повече. — Стана и се наведе да целуне майка си по бузата. — Ще ти пиша, след като се срещна с него.

— Отлично. Благодаря ти, Саймън. А аз ще ти предам какво е казала лейди Хокинс за вечерята.

[1] Персефона, единствена дъщеря на богинята на плодородието Деметра, била отвлечена от Хадес, бога на подземното царство. Майка ѝ, доведена до отчаяние, я поискала обратно. Зевс наредил тя да живее две трети от годината с майка си и една трета — с Хадес. Хадес се подчинил, но ѝ дал да изяде зърна от нар — символ на брака — и тя вече никога не можела да го забрави или изостави. — Б.пр. ↑

[2] Фартингът е равен на 1/4 пени. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Досега Маги не бе влизала в бордей.

За да бъдем точни, тя не беше точно в бордей — поне не и в тази негова част, където някой от гостите можеше да я види. Беше влязла през тайна врата и веднага бе отведена до малкия кабинет на мадам Хартли, който, както се оказа, имаше удобна шпионка, откъдето можеше да се наблюдава главният салон — шпионка, от която Маги незабавно се възползва.

Разкошът я изненада. Вярно, този бордей бе доста над останалите, грижеше се за най-богатите мъже, а услугите, предположи тя, не бяха евтини. Това тук не бе въргаляне в сламата за лира. Не, джентълмените очевидно идваха и оставаха, продължително време се наслаждаваха в еднаква степен на жените, на хазарта и на алкохола. Само по този начин мадам Хартли можеше да си позволи столове Хепълуайт, дебели обюсонски килими и копринени завеси. Портретът над полицата на камината, изглежда, беше оригинален Джошуа Рейнолдс^[1].

Имаше и картини на Лемарк — серия от еротичните му рисунки висяха в спалните. При завръщането си в Лондон Маги бе помолила мисис Макгинис да подари прелестно сладострастните скици на мадам Хартли, за да спечели на Лемарк малко слава. И се беше получило — последния път, когато Маги бе попитала, мадам отказваше други предложения и купуваше негова рисунка всеки месец.

В главния салон четирима мъже разговаряха и си почиваха, всеки с пиетие в ръка. В скутовете на някои седяха момичета. Сцената бе очарователна, разкриваше светския разврат. Къде бяха голите танцьорки, каквито можеха да се видят в Париж? Разбира се, възможно бе на втория етаж да има всякакви примери за неприлично поведение. Маги отново прокле факта, че е родена жена. Ако беше мъж, можеше да открие какво точно става в спалните.

Знаеш какво правят там горе — прошепна умът й. — Същото, което ти прави вчера следобед.

— Хайде, дайте да видя — каза херцогиня Колтън и ощипа Маги по ръката.

— Оу! — възкликна Маги и се отстрани от шпионката. Без да губи време, Джулия надникна на свой ред.

— Вижте, това е лорд Бърк. И сър Хенри. А онзи с жената в скута е лорд Андоувър. О, не мога да повярвам. Пленително е, нали? Господи, той бърка в деколтето на роклята й!

— Къде? — ахна Маги и избута Джулия с лакът. — Бързо, дайте да видя.

— Чакайте — разсмя се Джулия, докато се наслаждаваше на гледката през шпионката. — О, много е забавно. Трябва да идваме тук по-често.

Върнала се на шпионката, Маги потвърди, че Андоувър наистина бърка в деколтето на момичето. Тя не изглеждаше да има нещо против, всъщност плъзна роклята надолу по раменете си, за да му осигури подобър достъп. Андоувър не губи време и бързо оголи пълната гръд. Започна да я милва, да търка зърното между пръстите си и да го щипе, докато си бърбеше с другите мъже. Момичето се облегна на него, отметнало глава назад и ухапало долната си устна, сякаш едва се сдържаше да не заплаче. Зърната на Маги се втвърдиха под дрехите, гърдите й увеличиха размерите си. Саймън бе правил същото с нея едва предния ден и тя помнеше това необикновено усещане.

Момичето в скута на Андоувър започна да извива тяло и да гали с дупето си слабините му, а неговата ерекция очевидно бе достатъчна да я накара да ахне. Клепачите й натежаха и се затвориха, гърдите й се повдигаха и спускаха бързо, очевидно се наслаждаваше на мъчението.

Неспособна да откъсне поглед, Маги си спомни какво е да седиш в скута на мъж, а той да гали и глези гърдите ти. В спомените й обаче не лорд Андоувър бе под нея. Не, мъжът бе по-висок, по-слаб, с пясъчноруса коса и пронизващи сини очи. В сърцето й се породиха копнеж — празнина, каквато никога досега не бе изпитвала. Като че ли тялото й знаеше какво му липсва. Или по-скоро кой му липсва.

Господ да й е на помощ.

В салона лорд Андоувър пхна два пръста в устата на момичето. Тя я отвори алчно и започна да ги смуче. Маги гледеше омагьосана, а пръстите се появиха, хлъзгави от слюнката, и отново започнаха да се плъзгат над набъбналото розово зърно. Момичето трябва да бе

изстенало или бе издало някакъв друг звук, защото Андоувър се засмя и му прошепна нещо.

Появи се мадам Хартли. Наведе се и прошепна нещо в ухото на Андоувър. Той кимна, помогна на момичето да стане от скута му и да оправи дрехите си и го придружи до стълбището. Всичко това стана много бързо. Маги за кратко изпита остро разочарование, преди да забележи, че мадам върви с широки крачки към кабинета. Едва успяха да спуснат капачето на шпионката, преди тя да отвори вратата.

Погледът на мадам Хартли се спря директно на капачето, а устните ѝ трепнаха, когато направи реверанс.

— Виждам, че Ваше благородие и нейна милост херцогинята сте се наслаждавали на рядката сцена в моя салон.

— Идеята беше на лейди Хокинс — изгърси Джулия с широко отворени очи и невинен вид — нещо, на което никой, който бе със здравия си разум, нямаше да повярва.

Маги едва не се задави и се засмя смутено.

— Не съм... Искам да кажа, не трябваше...

Собственичката махна с ръка.

— Едва ли мога да обвинявам Ваше благородие, но Негово благородие би трябвало да е наясно — моето заведение не предлага подобен род услуги. Тези неща стават само на горния етаж.

Маги отдели миг, за да се възхити на скъпия костюм на мадам Хартли. Пластове дантела украсяваха копринената ѝ рокля с цвета на нощното небе, а сапфирите около врата ѝ сигурно струваха малко състояние. Лъскавата ѝ коса бе добре поддържана и оформена в прическа и човек почти можеше да си я представи на път към някоя лежа в „Дръри Лейн“.

Мадам огледа малкото помещение.

— Пърл дойде ли с вас?

— Предпочете да изчака в каретата — отговори Джулия. — Каза, че ще разберете.

Мадам въздъхна.

— Наистина разбирам. Отнасям се с момичетата си по-добре от родните им майки, но места като това могат остро да напомнят за живот, който човек би предпочел да забрави. А Пърл е имала по-труден живот от мнозина. Което ни води до въпроса защо изпратих да я повикат, както и вас, Ваши благородия. — Посочи Маги. — Пърл ми

разказа за вашата работа в някои други заведения като моето, за средствата за лекари и медицински процедури. Допълнителна защита за момичетата. Никога не съм имала нужда от това тук, защото винаги съм успявала да осигуря повече от адекватна защита на моите момичета. Поне бе така до снощи.

Маги смръщи вежди, а в гърдите ѝ се настани ужасно предчувствие.

— Случило ли се е нещо?

Мадам стисна ръце и си пое дъх.

— Едно от момичетата ми бе брутално наранено снощи. Днес извиках лекар. Не само че е била грубо насилена, но и костите на лицето ѝ са счупени. Има и счупена ръка. Синини навсякъде... У... — Преглътна. — Ужасно е.

Джулия възкликна:

— Кой е бил? Имате ли представа кой е извършил нещо толкова долно и ужасно?

Собственичката кимна.

— Имам доста добра представа. Не бях тук снощи, отидох в Хампстед да помогна на сестра си, която раждаше. Ако бях тук, това нямаше да се случи. Но Ваши благородия не трябва да се тревожат, за мен работят хора, чиято задача е да се справят с подобни неща. Той ще си получи заслуженото, независимо колко време ще е необходимо. Тревожа се за нея.

— Разбира се — каза Маги. — Бедната. Сигурно изпитва мъчителна болка.

— Така е, милейди — потвърди мадам. — Трябваше да я упоим, за да я лекуваме. Сега действието на седатива премина и се страхувам... е, че не само тялото ѝ е наранено. В отчаянието си изпратих да повикат Пърл, тя може би знае как да помогне на момичето. Може би знае някое място, където да я изпратим да се възстанови. Не виждам как оставането тук ще ѝ помогне.

Преди Маги да е казала нещо, Джулия се обади:

— Знам точно къде да я изпратим — съвършеното място за нея. Донесете ми лист, за да напиша набързо бележка. И кажете на кочияша, че Пърл може да тръгва.

— На кого ще пишете? — запита Маги.

— Ще видите.

След като предния ден не бе успял да се види със сър Джеймс, Саймън влезе в „Брукс“ и веднага запита за съпруга на сестра си.

Един от обслужващите потвърди, че сър Джеймс се наслаждава на ранната си вечеря. Саймън остави шапката и палтото си и влезе.

Поздрави с кимване няколко познати, докато вървеше към трапезарията. Тук се събираха по-млади хора, които бяха и по-разпуснати от тези в „Уайтс“, тъй като хазартната маса в „Брукс“ бе истинска легенда. Саймън обаче не прекарваше много време на това място. Предпочиташе храната и политическите разговори в „Уайтс“.

Трапезарията бе слабо осветена и му бе необходим миг да открие зет си. Скоро забеляза в задната част на помещението закръгления и оплешивяващ самохвалко, заобиколен от трима по-млади мъже. Джеймс бе доста оживен, жестикулираше буйно, а другите се смееха. Дали не им разказваше за портокаловата си горичка в Лондон, която бе загинала при първия студ? Или може би за пчелната колония, която бе разрушена от мравки?

Господ да пазеше Саймън от глупостта.

— Ще искате ли маса, милорд? — попита един слуга, застанал до него.

Саймън поклати глава.

— Не, няма да се бавя.

Само след секунди се бе извисил над масата на Джеймс. Той вдигна поглед и на лицето му се изписа изненада.

— Уинчестър — каза. — Защо не...

Саймън стрелна с поглед тримата други мъже на масата.

— Тръгвайте. — Челюстите им увиснаха, затова Саймън изляя: — Веднага!

Вилиците им изтракаха, а салфетките им паднаха на пода — така бързо станаха от масата и изчезнаха от поглед. Саймън седна на най-близкия до Джеймс стол. Облегна се и направи знак на един слуга. Той забърза към тях и Саймън посочи масата.

— Махни всичко това — каза. — И ми донеси бутилка червено вино.

— Да, милорд.

— Виж, Уинчестър, аз...

— Направи си услуга и млъкни, Джеймс.

Като разчистиха масата и наляха виното, Саймън отпи щедра глътка.

— Надявах се да проявиш здрав разум и да скочиш на някой търговски кораб за Индия, Джеймс.

Зет му вдигна ръце и се засмя.

— Виж, не е чак толкова зле. Малки затруднения. Всъщност имам идея...

— Не — сръза го Саймън. — Точно толкова зле е. Наистина ли го направи? Наистина ли изгуби всичко?

По огромното чело на Джеймс избиха капчици пот, той се предаде.

— Моментът за някои инвестиции не беше подходящ. Не е нещо, от което да не мога да се възстановя. Просто имам нужда от малко суха пара, която да ме държи над водата, докато успея да си стъпя на краката.

— Абсолютно не. Никакви пари повече, Джеймс.

Лицето на Джеймс почервения.

— А Сибил? Ще прогониш сестра си на улицата?

— Не, сестра ми винаги ще има дом. С майка ми или дори с мен. Ти, от друга страна, можеш да спиш на улицата, не ме интересува.

Нещо проблесна в очите на Джеймс, но Саймън продължи:

— Тя прехвърли ли ти парите от фонда? Изгуби ли и онези, които бях отделил за нея, за да се чувства сигурна?

— Със съпругата ми нямаме тайни, Уинчестър. Даде ми парите, без дори да я моля.

О, да. Сигурен съм, че идеята е била изцяло на Сибил.

— Останаха ли въобще някакви пари? — Саймън махна с ръка топче мъх от бялата ленена покривка.

— Съвсем малко.

Саймън кимна. Точно това бе очаквал. Загледа втренчено Джеймс.

— А къщата?

Джеймс преглътна и мускулите на дебелия му врат заиграха. Заби брадичка надолу, което бе равносилно на признание.

Исусе Христе! Саймън с усилие на волята се застави да остане седнал, да овладее бушувания в него гняв. Как бе възможно Джеймс

да е толкова безотговорен? По поръка на майка си Саймън бе купил къщата като сватбен подарък за сестра си, после глупаво бе прехвърлил собствеността на Джеймс. Но откъде можеше да знае — как въобще някой от тях можеше да предположи докъде ще стигне глупостта му?

Пое си дълбоко дъх и допи виното си. Наля си друга чаша. Устоя на непреодолимото желание да пребие Джеймс, да го превърне в хленчеща и трепереща пихтия.

Това бе за последен път. Нямаше полза да го избавят от затрудненията му отново и отново. Той трябваше да се научи и може би ако нямаше нищо и се налагаше да живее от издръжка, щеше да си вземе поука. Нямаше друг начин. Саймън отказваше да даде на Джеймс достъп до състоянието на Уинчестър, за да изпълни поредния си глупав и нескопосан план.

— Няма да спася къщата — каза накрая. — Ще покрия полиците, но няма да спася къщата. Ще получиш малка издръжка, която да покрива основните ти нужди, и това е всичко.

— Това няма да се хареса на Сибил.

— Тя няма да има избор. Или това, или на улицата.

Джеймс се усмихна самодоволно.

— Не, не мисля така. Няма да искаш да опетниш бляскавата си политическа кариера със семеен скандал, нали?

Саймън сниши глас, сега той бе тих и опасен:

— Заплашваш ли ме?

— Каква грозна дума. Мисля, че по-скоро става въпрос да стигнем до съгласие, което да облагодетелства и двама ни. Всъщност мога да бъда полезен. Вече се носят слухове за теб и лейди Хокинс. Мога да бъда убеден да разпръсна клюките.

Името на Маги накара Саймън да застине неподвижен. Джеймс забеляза това и се усмихна. В гърдите на Саймън се настани студена решителност. Ако не се бе научил да скрива чувствата си, нямаше да се издигне до сегашното си положение. И нямаше да позволи на Джеймс да го пречупи. Облегна се отегчен назад.

— От заплахи към подкуп само за части от секундата. Впечатлен съм, Джеймс. Не, няма да има допълнително пари. Ще пратя човек да вземе полиците утре сутринта. По-добре тичай къщи и кажи на

сестра ми да започне да си опакова багажа. — Махна с ръка, с което освободи зет си.

Джеймс скочи на крака, хвърли салфетката на масата и излезе ядосан. Саймън отпи от виното и се опита да се успокои. Срещата не бе минала добре. Трябваше да се справи с Джеймс. Може би, щом веднъж уреди дълговете му, би могъл...

— Уинчестър — каза някой до него, — мина известно време, откакто за последен път удостоихте „Брукс“ с присъствието си. Колко сме щастливи тази вечер.

Саймън вдигна глава и видя лорд Кранфорд да се настанява на един от столовете. О, по дяволите.

— Добър вечер, Кранфорд.

През последните десет години двамата се държаха на здравословно разстояние един от друг. Саймън не искаше да изважда наяве спомените си за Маги, а Кранфорд клонеше повече към порока, отколкото към политиката. Ако пътищата им се пресечаха на някое събитие или бал, учтиво кимване бе достатъчно. Така че защо сега? Кранфорд сигурно имаше някаква цел тази вечер, иначе не би се спрял да говори с него.

Кранфорд не се бе променил много. Беше само с година или две по-възрастен от Саймън, не беше едър, но бе в отлично физическо здраве. Мълвата твърдеше, че се боксира в свободното си време. Дали се бе свързал отново с лейди Хокинс след завръщането ѝ в Лондон? Не бе присъствал на онази забава в градската къща на Маги, но това едва ли имаше значение. Двамата трябваше да са дискретни, тъй като Кранфорд бе женен. Макар че стисна здраво челюсти, Саймън си каза, че това не го интересува. Маги бе заявила съвсем ясно чувствата си, така че нямаше място за ревност.

Що се отнася до мен, всички тези жени могат да те имат.

Все пак идеята Кранфорд или Маркъм — или който и да е друг мъж — да се настани между бедрата на Маги, да се плъзне в нея, да я накара да въздиша и вика... Дланта му се сви в юмрук.

Отблъсна образа от съзнанието си. Независимо колко други мъже имаше в живота ѝ, двамата със Саймън не бяха приключили. Ни най-малко. Тя можеше да се преструва на безразлична колкото си иска, обаче вчера следобед той бе видял желанието ѝ с очите си, беше го почувствал с всяка част на тялото си. Тя също бе искала онова, което се

случи. И той възнамеряваше отново да я има, независимо колко време щеше да му е необходимо да я убеди.

Кранфорд направи знак за друга чаша, с което привлече вниманието на Саймън.

— Нямах нищо против, нали, Уинчестър? — запита и си наля от виното на масата.

Саймън го загледа и зачака. Беше се научил да оставя тишината да се проточва по време на преговори — така опонентите по-лесно отстъпваха. И макар да нямаше представа какви са намеренията на Кранфорд, двамата съвсем определено бяха опоненти.

Кранфорд се отпусна с чашата в ръка.

— И така, вярно ли е?

— Кое? — Гласът на Саймън бе безизразен.

— За сър Джеймс. Чух, че изгубил цяло състояние. Предполагам, че не трябва да е изненада. „Глупаците и техните пари“, както гласи поговорката.

Нямаше да остави Кранфорд да разнася клюки за сър Джеймс.

— Не виждам защо това да е ваша работа, Кранфорд.

Той се усмихна леко.

— Хайде, Уинчестър. Никога не сме имали тайни един от друг, нали? Винаги съм споделял уместната информация с вас.

Като си спомни любовните писма, които Кранфорд някога му бе показал, Саймън каза със сарказъм:

— Така ли? Колко сте щедър. И предполагам, че имате още уместна информация за мен тази вечер?

— Всъщност имам. Чух за последните ви срещи с лейди Хокинс.

— Кранфорд гледаше виното в чашата си. — Чудя се какъв ефект ще имат те върху предложението, което се каните да внесете. Или на гласовете, на които разчитате.

Да, ето че тя е в основата на нещата.

— Не мисля, че ще се отрази по някакъв начин на едното или другото. Тя е само моя позната, а такива имам много.

— Не се съмнявам наистина. Но може би лейди Хокинс е повече от позната, ако вярваме на клюките.

— Клюки, на които, без съмнение, помагате да се разпространяват.

Кранфорд вдигна ръце — самата невинност.

— Само казвам това, което чух. Някои членове на Камарата на лордовете се питат как ще изглеждат отстрани нещата с тази ваша позната, която има скандално поведение. Особено като се има предвид естеството на вашето предложение.

Думите му накараха Саймън да настръхне.

— Моите опоненти, разбира се, с нетърпение ще отбележат слабостите ми, независимо дали са истински или измислени.

— О, не вашите опоненти изказаха неудоволствието си, а вашите съюзници.

Кранфорд го наблюдаваше внимателно, за да види каква ще е реакцията му, но Саймън успя да остане спокоен. Вдигна рамене.

— Те ще повярват на това, на което трябва. Ще се видим след няколко месеца.

— Да, нали? Просто си помислих, че трябва да ви предупредя за ужасната ви грешка. Както направих преди години.

— Вашето благоволение никога не престава да ме учудва, Кранфорд — каза Саймън сухо.

Кранфорд се засмя.

— Наистина се старая. И така, ще отрежете ли сър Джеймс от финансите на Уинчестър?

— Уинчестър.

Саймън откъсна поглед от събеседника си и видя Куинт да стои до масата.

— Добър вечер, Куинт.

Кранфорд побърза да стане.

— Ето, седнете на мястото ми. Мисля, че разговорът ни приключи. Моите благодарности за виното, Уинчестър.

Отдалечи се, а Куинт седна.

— Какво искаше той? — попита. — Когато влязох, ти изглеждаше готов да скочиш през масата и да го удушиш с голи ръце.

Саймън допи виното си, наведе се напред и отново напълни чашата си.

— Кранфорд ме предупреди, че общуването ми с лейди Хокинс може да има отрицателно влияние върху положението ми в парламента.

— Чух клюките. Смешно, след като всички неженени мъже от обществото имат любовници.

— Освен теб — отбеляза Саймън.

— Аз не искам любовница. Имам прекалено много работа.

— Да, но пък е най-добрата работа — отвърна Саймън. Коего му напомни, че сега, когато с Адриана се бяха разделили, трябва да си намери нова любовница. Беше сложил край на връзката им в нощта, в която бе научил, че тя забавлява други мъже без знанието му. Срамота, че не можеше да има единствената жена, която искаше в леглото си. — И лейди Хокинс не ми е любовница. Не ми е никаква всъщност.

— Не защото не полагаш усилия, не се съмнявам.

Саймън забарабани с пръсти по масата. Нямаше как да оспори това. Ако тя му позволеше, щеше да е между бедрата ѝ всяка нощ. Може би с времето...

Саймън стана.

— Ела да играем хазарт — каза на Куинт.

Куинт поклати глава.

— Ти никога не печелиш. Не можеш да изчислиш шансовете.

Саймън потупа приятеля си по рамото.

— Та нали затова си ми ти. Ела, имам нужда да се поразсея.

— Уинчестър!

Саймън вдигна поглед и видя Колтън, все още с палто, да върви към тях през стаята с буреносно изражение на лицето. Стигна до масата им и каза:

— Вземи си нещата. Трябва да стигнем до Ковънт Гардън, преди адът да е избухнал.

[1] Джошуа Рейнолдс (1723–1792) — британски художник портретист, представител на английската портретна живописна школа от XVIII в. Един от основателите и първи президент на Кралската академия по изкуствата. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като Джулия написа загадъчната си бележка, Маги запитва:

— Може ли да видя момичето?

— Не мисля, че е разумно, милейди. Мога да ви заведа там, без никой да ви види, но не и да гарантирам, че ще останете анонимна на втория етаж. Вечерите не са време дамите да се разхождат в място като това.

— Имаме домино маските си — каза Джулия. Посочи тях и пелерините, които двете с Маги бяха сложили, преди да влязат.

— Прекрасно предложение, Ваше благородие, но маскировката няма да е достатъчна да скрие самоличността ви. И се осмелявам да кажа, че Негово благородие ще каже една-две думи, ако ви разкроят. И най-вероятно ще затвори заведението ми.

— Никога няма да го позволя — настоя Джулия. — Колтън може и да има горещ темперамент, но веднага щом му изложи ясно фактите, вижда кое е разумно.

На Маги ѝ се искаше да споделя увереността на Джулия. Но бе по-мъдра. И като размени бърз и изпълнен с горчивина поглед с мадам, разбра, че и тя го знае. В този свят мъжете можеха да правят каквото си поискат, а жените трябваше да спазват приличие.

— Опаковахте ли нещата ѝ? — запитва Маги.

— Малкото, които можах, да.

— От колко време работи за вас?

— Малко повече от три години, милейди. Никога не ми е създавала проблеми. Правилата тук са доста строги и с момичетата ми се отнасят добре. Имам репутацията на човек, който помага, затова бих искала инцидентът да си остане между нас. Знам, че звучи грубо, но...

— Не, въобще не е така — увери я Маги. — Постъпили сте правилно, като сте повикали Пърл. Всичко ще остане между нас трите, ще я скрием някъде и раните ѝ ще заздравеят. И може би ще ѝ намерим работа в някое домакинство.

Мадам кимна.

— Ще съм ви задължена завинаги. И на Ваше благородие също.

Чу се тихо почукване, което ги прекъсна. Мадам отиде до вратата и елегантната ѝ копринена рокля прошумоля. Отвори я, изслуша човека и каза няколко думи.

— Ваше благородие, милейди, моля, извинете ме за момент. Трябва да се погрижа за нещо. — Направи реверанс. — Моля ви, разположете се удобно. Има шери в шкафа до вратата.

С неприятния образ на пребито и насинено момиче в главата Маги отиде до шкафа, който обещаваше питие.

— Искате ли шери? — запита тя Джулия.

— Не, благодаря.

Маги чу плъзгането на метал, обърна се и видя, че херцогинята отново е до шпионката.

— Нищо интересно не става тук. Само няколко натруфени контета — въздъхна Джулия и се отдалечи от стената.

Няколко дълги минути си разменяха незначителни клюки в очакване на завръщането на мадам. После Джулия каза:

— Изненадвате ме, Маги.

Тя отпи от шерито си.

— Аз? Защо ви изненадвам?

— Трябва да признаете, че каузата, за която работите с Пърл, не е обичайна за една дама.

Проницателният многозначителен поглед, с който херцогинята я прониза, не се хареса на Маги. Опита се да омаловажи въпроса.

— Не трябва ли всички да се стремим да помагаме на онези, които са имали по-малко късмет?

— Да, но човек може да го прави и по много... по-приемливи начини. Повечето дами се занимават с благотворителна дейност. Чукат по вратите, за да събират средства за каузите си. Вие, от друга страна, сте в разгара на действието. Спасявате тези жени, грижите се да не се възползват нечестно от тях. Всичко това ме кара да се питам дали тази кауза не е... — махна с ръка в търсене на точната дума — лична за вас.

Маги отпи от шерито си. Нямаше много жени приятелки, преднамерено бе избягвала това. Бяха прекалено интуитивни. Докато мъжете виждаха каквото искат — необузданите забави и безплатното шампанско, — жените забелязваха повече, което водеше до въпроси, на които тя предпочиташе да не отговаря.

Но тази вечер херцогинята бе дошла с нея. Пърл го беше предложила, защото знаеше, че разполага със средства и познаваше социалното ѝ положение, а Джулия дори не бе мигнала, преди да скочи в каретата на Маги. И макар че графинята не искаше да оголва душата си, дължеше на новата си приятелка искрен отговор.

— Не е моя работа, разбира се...

— Да, това е нещо лично — отговори Маги. — Знам какво е да страдаш заради чужда жестокост. Да жънеш последствия, каквито не си си представял, нито си заслужил. Не бяхте там по време на дебюта ми, но ако не беше Хокинс, твърде възможно бе да си изкарвам прехраната по гръб. Може би не на място като това, но то е същото. Затова изпитвам дълбоко съчувствие към жените, които нямат друг избор, освен да се продават.

— О, Маги. Моите искрени извинения, че извиках тези неприятни спомени. — Джулия говореше тихо, гласът ѝ бе изпълнен със съчувствие. — Подведоха ме да повярвам, че Кранфорд... че вие двамата...

Дланите на Маги се свиха в юмруци.

— Не. Със сигурност не. Той трябваше да се ожени за приятелката ми Амелия. Каза, че иска да ми зададе няколко въпроса за нея. Не знаех, че си е наумил нещо друго. Нямах причина да не му повярвам. Той изглеждаше приятен човек, винаги се усмихваше и шегуваше. Дори бяхме танцували няколко пъти. Обаче не искаше да задава въпроси за годеницата си. Предполагаше... — Тя отпи от шерито глътка, която не бе подходяща за дама. — Предполагаше, че приемам авансите му.

— Но вие не сте ги приели. — Джулия произнесе това като факт, а не въпрос.

— Да, не ги приех. Всъщност го отблъснах. Измъкнах се, но имах раздърпан вид. А когато роклята ти е разкъсана, а въпросният джентълмен се усмихва от ухо до ухо, никой не вярва, че не си молила за това. — Вдигна рамене. — И щетата е нанесена. Роди се Ирландската блудница.

— О, мила — прошепна Джулия с помръкнало лице. — Никога ли не попитаха този глупак? — измърмори тя.

Маги се върна до шкафа с намерението да напълни отново чашата си с шери. Обикновено не пиеше много, но защо не? Както се

оказа, бе седмицата на новите неща.

— Кого да питат? Кранфорд?

Чуха шума от отварянето на вратата и Маги се обърна рязко, като очакваше да види мадам Хартли.

Но вместо това видя ядосания херцог Колтън. Следван от...

О, не.

Зад него стоеше също толкова ядосаният граф Уинчестър.

Маги отказа да се свие под ледения му син поглед. Той не ѝ беше нито съпруг, нито баща. Не отговаряше пред никого, нито дори пред мъжа, който за един следобед ѝ беше дал повече удоволствие, отколкото бе изпитала за цял живот. Изправи рамене, а херцогът тръгна право към Джулия.

— Трябва да те напляскам по дупето, мадам — изръмжа Колтън на съпругата си.

Джулия изсумтя.

— Като че ли това ще бъде някакво наказание. И се успокой, Колтън. Никой не ни е видял и не сме напускали това малко помещение. Не ме карай да съжалявам, че изпратих да те повикат.

Саймън се облегна на стената и в стаята сякаш стана по-тясно и по-задушно заради едрото му тяло. Преплете ръце и кръстоса обутите си в ботуши крака. Макар и може би да изглеждаше спокоен за някой, който не го познаваше, не можеше да излъже Маги. Здравно стиснатата челюст, резките движения, блясъкът дълбоко в очите му... Беше бесен.

Мадам Хартли влезе забързано след тях и затвори вратата.

— Ваше благородие, милорд, може ли да ви предложи по чаша портвайн или червено вино?

— На всяка цена, а и защо да не изиграем ръка или две вист^[1], докато сме тук — почти изкрещя Колтън. — Да не би всички да сте си изгубили ума? — Сграбчи Джулия за ръката. — Хайде. Тръгваме си.

— Чакай — извика херцогинята и се освободи от хватката му. — Не си научил защо имах нужда от теб и Саймън.

Изненадана, Маги погледна Саймън, чийто стоманен син поглед бе прикован в лицето ѝ. Не можеше да извърне очи. Кожата ѝ настръхна при мисълта за вчерашния следобед и по вените ѝ бавно се разля топлина. Тя отблъсна спомена, зарови го дълбоко — там, където държеше всички спомени, които не искаше да изплуват отново.

— Наистина — провлече думите Колтън с насмешка. — Нямам търпение да чуя.

— Мадам, моля ви, кажете на съпруга ми и на лорд Уинчестър това, което ни разказахте по-рано.

Мадам Хартли запозна мъжете с подробностите, като се придържаше строго към фактите. Докато говореше, Маги гледеше как по лицето на Саймън се изписват различни чувства. Гняв, любопитство, неподправен ужас, после отново гняв — слава Богу, този път не насочен към нея.

Гневът на херцога също бе насочен в друга посока. Той прокара ръка през косата си.

— Господи. Кой го е направил? Кой кучи син е отговорен?

Мадам поклати глава.

— Предпочитам да не казвам, Ваше благородие.

— Да, знам. Но аз предпочитам да кажете, а и двамата знаем, че получавам каквото искам. Ще ми отговорите, преди да си тръгна.

— Бих искал да видя момичето — каза Саймън тихо. Първите думи, които произнесе, откакто беше влязъл.

Мадам сбърчи чело.

— С цялото ми уважение, милорд, не съм сигурна, че идеята е добра. Тя е много разстроена и се боя, че присъствието на мъж, дори на Ваше благородие, ще я разтревожи още повече...

— Познавате ме, мадам. Осмелявам се да кажа, че това няма да е първият случай, който съм виждал, нито ще бъде последният. Щом тя има нужда от помощ, с радост ще ѝ я дам, но трябва да ми позволите да я отведа оттук. Ще бъда мил, кълна се.

Думите му объркаха Маги, но тя не трябваше да изпуска възможността да участва в събитията.

— Аз също искам да дойда — каза.

Саймън обърна глава и леденият му поглед я закова на място.

— Само през трупа ми.

Маги отвори уста да спори, но Джулия ѝ попречи да каже каквото и да било.

— По-добре е да отиде сам, Маги. Саймън ще се погрижи да не я уплаши. Нямаше да изпратя да го повикат, ако мислех, че не може да помогне.

Значи истинската цел на Джулия е била присъствието на Саймън тук. Не това на херцога. Какво не знаеше Маги за Саймън? Как бе възможно той да е човекът, който щеше да се справи с уплашената и наранена проститутка?

Мадам Хартли кимна.

— Много добре. Ще ви заведе, макар че знаете пътя.

Макар че знаете пътя.

Нямаше разумна причина думите ѝ да разтревожат Маги, но те бяха като пипало, което стегна сърцето ѝ. Разбира се, той прекарваше време тук. Всеки лорд с няколко лири в джоба вероятно го правеше. Замисли се за сцената, на която бе свидетел преди малко. Какъв тип момиче би избрал Саймън?

Преди да се е отдала на още подобни мисли, Саймън се изпъна и последва мадам Хартли до вратата.

— Остани тук — каза, обърна се и погледна Маги.

Защо изпитваше нужда да ѝ нарежда какво да прави? Тя стисна челюст, но кимна рязко и загледа как широкият му гръб изчезва в коридора.

Саймън потисна гнева си, докато следваше мадам Хартли нагоре по стълбите към втория етаж. Не можеше да разбере как подобна безразсъдна, идиотска, глупава...

Нима тази жена не се интересуваше ни най-малко от репутацията си?

Бордей. Социалното ѝ положение вече беше разклатено, уважението към нея — съмнително. Как можеше да...?

Спря за малко потока от мисли и си пое дъх. Трябваше да остане спокоен, за да се справи с предстоящата задача. Маги го бе омотала в мрежата си. Никоя жена досега не бе успяла да го стори, не и до тази степен.

Изкачиха още един ред стъпала и стигнаха до етажа със стаите на момичетата. Не бе идвал в тази част на къщата и му се искаше да не се бе наложило и сега. Не се съмняваше, че Колтън ще намери виновника. И докато херцогът се занимаваше с възмездието, Саймън щеше да уреди да се погрижат добре за момичето. Може би нямаше да го излекуват изцяло, но поне щяха значително да подобрят състоянието му.

Спряха в далечния край на коридора.

— Това е стаята на Кора, милорд. Аз ще ви придружа. — Мадам Хартли почука кратко. — Кора, мадам е. Влизам. — Извади връзка ключове от джоба си и отключи вратата.

Вътре цареше непрогледен мрак. На светлината от коридора Саймън виждаше очертанията на малко легло и шкаф. Дребна фигура побягна към ъгъла. Боже мили! Беше момичето.

Мадам отвори по-широко вратата и в стаята нахлу още светлина. Гледката едва не го събори на колене. Лицето ѝ бе гротескно подутото, а тя клечеше до стената, въоръжена с огромен нож в ръка. Счупената ѝ ръка бе привързана до гърдите с парче ленен плат, за да остане неподвижна. Беше облечена в рокля, която не покриваше кой знае колко от нея, и той виждаше порезни рани и синини по бледата ѝ кожа.

Но най-много го тревожеха очите ѝ. Ярки и изцъклени, те се стрелкаха диво насам-натам и му напомняха за хванат в капан див звяр.

— Стойте далеч от мен — каза тя. — Няма да го направя отново.

— Кора, тук сме, за да ти помогнем — каза мадам мило. — Това е... — Погледна безпомощно Саймън, въпросът в очите ѝ бе ясен. Как трябваше да го представи?

Разбира се, начинът му на говорене и дрехите го определяха като благородник, но беше по-добре да навлязат в темата постепенно. Не се знаеше кой ѝ е сторил това. Можеше да е всеки мъж с титла. Мадам не искаше думата „граф“ да я разтревожи още повече.

Саймън пристъпи напред и се приведе.

— Приятел съм. Тук съм, за да ти помогна. Но няма да мога, ако продължаваш...

Кора заплака — тих вой, който накара гръбнака му да настръхне — и за миг той предположи, че я е стреснал. Изправи се, отстъпи назад и забеляза, че погледът на момичето остава прикован в мадам. Възможно ли бе тя да я е изплашила?

— Няма да го правя повече — повтори Кора и поклати глава. — Не можете да ме принудите.

И тогава Саймън разбра, че истерията ѝ е предизвикана от работодателката ѝ. Не ставаше въпрос дали мадам Хартли има намерение да задържи момичето — то вярваше, че ще бъде принудено да понесе ласките и на друг мъж.

— Мадам — каза той внимателно, — оставете ме за малко сам с нея.

Мадам излезе и стаята потъна в мрачно мълчание. Тъй като нямаше стол, Саймън седна на ръба на леглото. Накъсаното дишане на Кора изпълни тясното пространство, а той зачака. Кора трябваше да види, че не желае да я нарани.

След малко, когато тя утихна, той заговори:

— Някога имах бавачка. Бях на шест и сляпо я обожавах. Следвах я навсякъде, където успеех, влачех се след нея като кученце. Е, един ден не успях да я открия. Започнах да я търся и накрая я намерих в конюшната. Един от конярите я бе притиснал и грубо я обладаваше. Надничах през преградата и виждах как тя го умоляваше да не го прави, но той бе по-силен от нея. Изтичах да потърся помощ, но ми казаха да не се тревожа, защото ще разбере, като стана мъж.

Смръщи вежди и осъзна, че до този момент не е разказвал тази история на никого. Споменът бе ясен, безпокоеше го фактът, че може да си върне почти всички подробности — от сумтенето и виковете ѝ до цвета на фустите ѝ. Издиша и продължи:

— След това я изпратиха някъде другаде, но винаги съм се питал какво е станало с нея. Разбрах едва години по-късно. Наех мъже да я намерят. Отдавна се бе откъснала от семейството си и скитала от място на място, докато накрая се установила в Саутуърк. Лицето ѝ било белязано, тялото ѝ било покосено от шарката. Бъдещето ѝ се бе променило заради случилото се в нашата конюшня, а това можеше да се предотврати, ако извършителят бе поел отговорността си.

Кора мълчеше, очите ѝ бяха сериозни, но вече не тревожни. Бе спряла да стиска така силно ножа, макар и да не бе го пуснала.

Саймън добави тихо:

— Позволи ми да ти помогна. Можеш да се учиш за камериерка или ако предпочиташ, да помагаш в кухнята. Работа, при която не трябва да се тревожиш всеки ден за безопасността си. И никой няма да те докосва.

— Никой? — запита момичето тихо.

— Никой — повтори той.

— Защо би искал да помогнеш на някоя като мен?

— Защото мога. — Подаде ѝ ръка. — Но за да го сторя, трябва да те изведа оттук. Може ли да ми дадеш ножа, Кора?

Момичето сведе поглед, изненадано, като че ли не знаеше, че все още държи ножа. Внимателно го остави на дървения под. Саймън се изправи и се приближи, като вдигна ръце, за да не я изплаши.

— Ще те взема, за да те сваля по стълбите. Ще те настаня в каретата и ще те заведа в Барет Хаус. Там ще бъде работа на икономката ми да се погрижи добре за теб. Бих искал лекарят ми да дойде и да намести ръката ти и може би да ти даде нещо за болката. Всичко това приемливо ли е?

Подутите очи на Кора се напълниха със сълзи. Тя кимна.

— Не искам повече да правя това.

— Знам. Обещавам, че няма да ти се налага.

Когато вратата се затвори след Саймън и мадам Хартли, Колтън отиде до шкафа.

— Надявам се тук да има нещо по-силно от шери.

— Без съмнение, тя все някъде трябва да държи предпочитаните от теб питиета. Все пак ти от години си най-добрият ѝ клиент. — Нямаше ревност в гласа на Джулия. Беше очевидно, че се шегува със съпруга си.

— Така е — усмихна ѝ се той. — Не мога да оспоря това, макар че оттогава мина време.

— И това не ви тревожи? — Маги запита херцогинята, любопитна какво е отношението на приятелката ѝ.

— Ни най-малко — отвърна Джулия. — По онова време не бяхме женени. Това е било отдавна, преди Колтън да замине за континента. Всички млади мъже пръскат семето си, преди да се задомят. Това не означава нищо.

— Прекарали сме много прекрасни нощи в разврат тук — каза Колтън с копнеж и с чаша уиски в ръка. Засмя се. — Разбира се, тридневното пребиваване на Уинчестър тук се превърна в легенда, макар че беше, да видим, преди осем или девет години. Искане ми се да бях свидетел, но тъкмо бях заминал за Франция. Така че трябва да е било... през май или юни, предполагам.

— Преди десет години, съпруге. Замина за Франция преди десет години. Но кой ги брои? — каза саркастично херцогинята.

Маги се намръщи. Преди десет години. През май или юни? Трябва да е било точно по времето на скандала с нея и последвалата ѝ женитба с Хокинс. Значи когато животът на Маги бе безвъзвратно

съсипан, той е... празнувал във вакханалска оргия, на която биха завидели дори римляните? Цели три дни? Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Но Куинт ми писа. Каза ми, че Уинчестър...

— Ник, скъпи, млъкни. — Маги чу думите на Джулия, отвори очи и видя, че погледът на херцогинята е прикован в лицето ѝ.

Колтън се усмихна разкаяно на Маги.

— Моите извинения, мадам. Забележките ми бяха безвкусни.

— Всичко, което правиш, е безвкусно, по дяволите — отбеляза язвително Джулия. — Простете му, Маги. Има дни, в които вярвам, че съпругът ми е бил отгледан от вълци.

Думите ѝ я накараха да се усмихне въпреки изгарящата болка в гърдите.

— Не са необходими извинения. Беше отдавна и наистина защо това да ме интересува? — Посочи чашата на Колтън. — Има ли още от това?

Херцогът повдигна вежда.

— Много. Да ви наля ли?

Господи, да.

— Моля ви. — Може би уискито щеше да измие горчивината и гнева.

— На мен също — обади се Джулия. — Бих казала, че в този момент всички се нуждаем от силно питие.

Секунди по-късно Колтън пъкна кристална чаша в ръцете на Маги, после подаде една и на съпругата си. Маги загледа как се навежда и прошепва в ухото на херцогинята нещо, което я накара да стане пурпурночервена. Беше очевидно, че двамата са силно влюбени, и Маги изпита остра завист. Нейният брак беше лишен от всякакви чувства, той бе просто делово споразумение и означаваше единствено отговорности и дълг.

Какво ли е да споделяш живота си с някого, който боготвори земята, по която стъпваш? — запита се тя и поднесе уискито към устните си.

Както се очакваше, първата глътка изгори гърлото ѝ като адски огън. Маги остана с отворена уста и зачака дробовете ѝ отново да се изпълнят с въздух. Имаше известен опит с алкохолните напитки, макар никога да не бе харесвала уискито.

Смътно дочу Джулия да кашля и херцогът да се смее, затова предположи, че опитът на приятелката ѝ не е много по-различен от нейния.

— Господи, как вие, мъжете, пиете това нещо? — възкликна херцогинята.

Щом Маги вдиша отново, в корема ѝ се разлият приятна топлина. Всичко в нея се отпусна. Като прекалено стегната часовникова пружина цялото ѝ тяло се... разгъна.

С втората глътка бе по-лесно.

— Едва премигнахте при първата глътка. Възхищавам ви се.

— Трябва да е от ирландската ми кръв — каза Маги с горчива усмивка. — Поне има някаква полза от нея.

Не бе изпила и половината, когато мадам се върна. Тя обясни, че Саймън има намерение да заведе момичето в Барет Хаус и ще има нужда от транспорт, тъй като бе дошъл с каретата на херцога. Маги веднага предложи да ги вземе в своята. Не защото искаше да прекара известно време със Саймън. Всъщност предпочиташе да не го види никога вече, но да се погрижат за момичето бе по-важно от наранените ѝ чувства.

Освен това чувствата ѝ не бяха наранени за първи път.

Само след секунди двете жени бяха сложили отново домино маските си и бяха дръпнали ниско качулките на пелерините си. Задният коридор беше безлюден и херцогът поведе малката компания към задната уличка.

И двете карети чакаха и от ноздрите на нетърпеливите коне излизаше пара в леденостудения въздух. Колтън помогна първо на Маги да се качи, размени набързо няколко думи с кочияша ѝ, после двамата с Джулия изчезнаха във вътрешността на каретата си. Маги се отпусна на възглавничките, в краката ѝ бе поставена топла тухла. Тя загледа как каретата на херцога се отдалечаваше.

Саймън най-после се появи, без шапка, в ръцете си носеше нещо като голям вързоп, увит в палтото му. Маги изправи гръб, а кочияшът скочи на земята и отвори вратата. Саймън внесе момичето вътре с лекота, без дори да го остави, за да се качи самият той. Настани се на седалката с момичето в скута и вратата бе затворена. Маги почука два пъти по покрива и каретата потегли.

Тя не виждаше лицето на момичето под тежкото вълнено палто.

— Будна ли е? — прошепна.

— Не — отговори той. — Припаднала е от болката от преместването, предполагам.

— Искам да помогна.

— Не, ще я заведа в Барет Хаус, после ще те изпратя до дома ти.

Мъждивата светлина на лампата очертаваше твърдо стиснатата му челюст. Присъствието ѝ очевидно не бе желано. Жалко, защото нищо не можеше да държи Маги далеч. Вирна брадичка и не избегна пронизващия поглед на сините му очи.

Накрая той издиша шумно.

— Знам, че не трябва да споря, когато си с това изражение на лицето. Добре, ела в Барет Хаус, щом искаш. Можеш да помогнеш, след като я внесем и я настаним удобно. Вече изпратих да вдигнат лекаря от леглото и да му кажат да дойде.

Стотици въпроси изгаряха езика ѝ, но Саймън се обърна към прозореца и я игнорира. Тя преглътна нетърпението и думите и се застави да чака. Преди пукването на зората щеше да е получила отговорите си — и за момичето, и за причината, поради която бе взел участие в това.

Не очакваше да я намери заспала.

Саймън се бе държал на порядъчно разстояние през цялата вечер, докато Маги, икономката му и лекарят се грижеха за нараняванията на Кора. Като свършиха, той дълго говори с лекаря за грижите, които трябваше да се полагат за момичето. Слава Богу, човекът, който бе наместил ръката, бе свършил отлична работа. Доктор Гилкрисст вярваше, че момичето ще може да я използва напълно и няма да има никакви последствия, освен лека скованост в лошо време. Тревожеше се обаче за вътрешното кървене. Беше казал на Маги и на икономката за какви признаци да следят.

След като доктор Гилкрисст си тръгна, Саймън отиде в кабинета си за чаша бренди.

Трябваше да си събере ума. Маги беше тук. В къщата. Само мисълта за това бе достатъчна членът му да започне да се втвърдява. Искаше черната ѝ коса да бъде разпиляна по възглавницата му, млечнобелите ѝ крайници да украсяват чаршафите му. Като си я

представи, и кожата му настръхна, нуждата го възбуди и направи неспокоен.

Кое то едва ли бе подходящо, като се имаше предвид каква е причината за присъствието ѝ в къщата. Не трябваше да изпитва страст към нея, не трябваше да мисли за всички начини, по които искаше да ѝ достави удоволствие въпреки случилото се тази вечер. Напомни си, че тя не бе тук заради него.

Затова остана в кабинета си и продължи да пие. Проява на малодушие, но бе по-добре да я избягва, отколкото да направи нещо, за което ще съжалява.

Като да падне в краката ѝ и да моли за възможността да се плъзне още веднъж между бедрата ѝ.

Времето напредваше и той очакваше Маги да се втурне в кабинета му и да го засипе с въпросите, които очевидно копнееше да зададе, докато пътуваха в каретата. Любопитно, но тя не го направи. Зачуди се дали не си е тръгнала. Дали не се е промъкнала навън, без да каже и дума. Не бе нещо, което да не може да направи. Всъщност тя бе способна и на повече. Имаше кураж за цяла армия.

Затова бе изненадан да я намери заспала на стол до леглото на Кора.

Гледаше я и не смееше да диша, за да не я събуди. Бе толкова прекрасна, беззащитна в съня си. Черните ѝ мигли бяха в ярък контраст с бледата ѝ кожа. Пълните ѝ розови устни бяха полуотворени. Кичури коса като черна нощ обрамчваха деликатното ѝ лице, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха леко.

Стресна се, когато някой застана до него.

Икономката му мисис Тимънс прошепна:

— Извинете за нахлуването, милорд. Пригответе жълтата стая за Нейно благородие — посочи с глава Маги тя. — Не искаше да остави момичето по-рано. Заспа почти веднага след него.

Беше се досетил, но въпреки това кимна.

— Благодаря ви, мисис Тимънс. Ще се погрижа лейди Хокинс да намери стаята си.

— Много добре, милорд. Ще ви уведомя, ако има промяна.

— Благодаря. Оценявам го. Лека нощ.

— Лека нощ, милорд.

Саймън погледна Маги и гърдите му се изпълниха с топлина, каквато никога не бе изпитвал. Не бе пожелала да остави Кора, момиче, което повечето дами от обществото не биха се осмелили дори да погледнат, още по-малко — да разговарят. Каквато и да бе вярвал, че е причината за присъствието ѝ в заведението на мадам Хартли тази вечер, сега му бе ясно, че двете с Джулия бяха там на спасителна мисия. Защо, по дяволите, мадам бе изпратила да повикат две дами от обществото? Джулия беше отворена книга — Саймън я познаваше достатъчно дълго, за да знае всичките ѝ тайни. И макар че имаше много такива, нито една не включваше кръстоносен поход като този. А Маги си беше загадка. Какъв бе интересът ѝ в случая?

Едно бе сигурно — тя не бе като никоя друга позната му жена. Харесваше това в нея. Винаги го бе харесвал. От мига, в който я срещна, бе привлечен от духа ѝ, огъня ѝ. Трябваше да се уважава отказът ѝ да сведе глава пред обществото. Дори преди скандала, когато се подиграваха с хихикане на ирландската ѝ кръв, на баща ѝ поета или на външния ѝ вид, защото тя бе така различна от всички английски момичета, Маги се изправяше пред тях с високо вдигната глава.

Знаеше, защото я наблюдаваше. Заради приятелството на майка му с нейната майка Саймън трябваше да танцува с нея поне веднъж на вечер. В началото се противопоставяше на заповедите на майка си, но момичето така го покори, че не можеше да стои далеч от него. Тя бе не само красива, но и умна. Тъжно, но умът не бе качество, което много момичета на нейната възраст притежаваха, а Саймън го оценяваше. Тя го караше да се смее. И което бе дори още по-добре — караше го да мисли.

Въпросът бе какво да прави с нея сега.

Наведе се, плъзна ръце под тялото ѝ и я повдигна колкото се можеше по-нежно. Тя почти не помръдна, само го прегърна през врата и с въздишка зарови глава във врата му. Сякаш бяха правили това стотици пъти.

Изведнъж му се прииска да беше така.

В момента не биваше да го занимават подобни мисли, не и когато меките ѝ женствени извивки бяха интимно притиснати в него. Отиде внимателно до стълбите и бавно започна да се изкачва. Макар и да можеше да твърди, че върви бавно от страх да не я събуди, истинската причина беше, че не искаше да я пусне.

Саймън влезе в жълтата стая. Това бе старият апартамент на майка му. Нито една жена никога не беше оставала тук, гостите обикновено отсядаха в другото крило на Барет Хаус. Странно бе, че мисис Тимънс бе избрала тази стая, но той нямаше нищо против. Искаше Маги да е тук. Близо до него.

Положи я на леглото. Тя се търкулна и се намести на възглавницата, макар дишането ѝ да остана равномерно. Той стоеше там и не можеше да вземе решение. Можеше да я остави с дрехите, обаче те не бяха особено удобни. А и щеше да ѝ е необходима помощ, за да ги съблече.

Помощ, която си повече от готов да дадеш.

Можеше да е практичен. Не беше като да не е събличал достатъчно жени. Просто я съблечи и я остави, човече.

Идеята едва не го накара да се разсмее.

Нямаше търпение да го стори, обаче мотивите му далеч не бяха чисти. Познатият копнеж започна да пулсира в слабините му, защото си спомни за случилото се в нейната гостна. Топлото ѝ тяло, прилепнало до неговото. Как тя го стискаше, толкова силно, че усещаше ноктите ѝ през дрехите си. А когато накрая бе достигнала удоволствието си... Господи, нямаше да забрави изражението ѝ, докато беше жив. Сякаш ѝ бе дарил нещо скъпоценно и рядко.

Отърси се. Едва ли бе джентълменско да стои тук, над нея, като развратник. А и ако започнеше да я съблича, със сигурност щеше да я събуди. Обувките. Щеше да събуе обувките ѝ. Наведе се, свали ги от краката ѝ и ги остави на пода.

Може би трябваше да разхлаби връзките на роклята ѝ. Не можеше да я съблече без нейна помощ, разбира се, но можеше поне да направи така, че да се чувства малко по-удобно. Без да я премества, пръстите му се заеха с връзките, дрехата се разтвори и той видя примамливото ѝ бельо. Ръцете му започнаха да се движат по-бавно. А какво, ако...

Какво му ставаше, по дяволите? Бе на трийсет и четири, не на четиринайсет. И бе джентълмен. Нима напълно си бе загубил ума? Застави се да пусне връзките и да я завие, както бе все още с дрехите. После отиде до вратата, която свързваше двете стаи, и реши да не мисли повече за Маги.

[1] Вист — игра на карти, възникнала в Англия през XVII век. —
Б.р. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Вратата между двете стаи се затвори и Маги си пое дълбоко дъх за първи път от четвърт час насам. Сърцето ѝ блъскаше тежко в гърдите, биеше толкова силно и шумно, че тя бе сигурна, че той ще забележи. Обаче чувството за самосъхранение я бе заставило да остане тиха и неподвижна.

Отнасяше се с нея толкова нежно, почти... любящо. Беше положил усилия да не я събуди и тя се бе включила в играта. Освен това, ако мръднеш, какво би могла да му каже? Докосни ме, Саймън. Целуни ме. Докажи, че случилото се вчера следобед не бе случайно.

Не ѝ бе лесно. Леките му като перце докосвания възбуждаха тялото ѝ, всяко я караше да изпитва копнеж. Тя на практика едва не замърка като зажадняло за внимание коте. Можеше да се разтопи от страст, докато той развързваше връзките на роклята ѝ.

Гърдите ѝ бяха натежали, бе влажна толкова силно от желание, че едва дишаше. Мястото, където удоволствието се концентрираше, пъпката плът, която Саймън едва вчера следобед бе милвал, за да я доведе до върха, пулсираше с ритъма на сърцето ѝ. Беше събудил сетивата ѝ и сънят нямаше да дойде лесно.

Обърна се по гръб с надеждата да облекчи копнежа, отвори очи и се опита да се концентрира върху заобикалящата я обстановка. Красивия жълт тапет. Горящите пламъци в камината. В картината над нея разпозна „Селски политици“ на Уилки^[1]. Помисли си, че подхожда на Барет Хаус, като се имаше предвид политическото наследство на граф Уинчестър.

Обаче дори това майсторско платно, вдъхновено от фламандската живопис, не можа да я разсее. Тялото ѝ копнееше за облекчение.

Вратата разделяше тази стая с друга — дали не със спалнята му? Беше я оставил едва преди малко, затова тя предполагаше, че е от другата страна на вратата. Какво ли правеше? Почиваше си? Събличаше се? О, боже мили, къпеше се?

Като си представи високото му стройно тяло мокро и голо, със стичаща се по него вода, страданието ѝ се засили. Постави ръка между краката си през дрехите с надеждата да потуши пламъците на желание — но само за да ахне при допира. Определено е по-лошо — отбеляза с учудване и отдръпна ръка.

Защо бе изпила всичкото това уиски в бордея на мадам Хартли? Ако не беше, при никакви обстоятелства нямаше да заспи на стола до леглото на Кора. Беше свикнала да си ляга късно. Често рисуваше до малките часове на нощта, без да се споменават шумните забави, организирани от Ирландската блудница, които обикновено продължаваха до пукването на зората. Ако не бе заспала, в момента щеше да е в дома си и нямаше да се гърчи в хватката на сладкото и дяволито изкушение.

Преди да се е осъзнала, краката ѝ стъпиха на твърдия под. Роклята ѝ висеше накриво и почти се бе плъзнала надолу по раменете ѝ. Вероятно можеше да го помоли да довърши развързването. Не, не — това бе лудост. Безразсъдно и безумно. Не можеше... нали? Какво щеше да му каже?

Много малко, с повече късмет.

Докато вървеше към вратата, си мислеше, че онова, което трябваше да направи, което всяка разумна жена би направила, беше да го помоли да завърже отново връзките и после да извика каретата ѝ. Но когато пръстите ѝ обгърнаха бравата на вратата, тя прекрасно знаеше, че няма да постъпи така.

Вратата се отвори безшумно и тя надникна в, както се оказа, спалня. Меките отблясъци на пламъците осветяваха ъглите и разкриваха масивни мъжки мебели. Стаята бе точно такава, каквато бе очаквала...

Тих стон привлече вниманието ѝ и погледът ѝ се спря на огромното легло с балдахин.

Остана с отворена уста. Саймън, гол както в деня на раждането си, се бе изтегнал върху кувертюрата и се... докосваше. Члена си поточно. Беше го стиснал и движеше ръка нагоре-надолу, а мускулите му играеха под кожата. Очите му бяха затворени, чертите на лицето му бяха омекнали от удоволствието, а ръката му поддържаше постоянен ритъм, докато се движеше от основата до върха и обратно.

Господи, беше красив.

Тя гледаше омагьосана, неспособна да извърне поглед. По него нямаше тлъстини. Плосък корем, широки рамене, мускулести бедра, които тръпнеха от сексуално напрежение. Светли руси косъмчета обсипваха гърдите му, ръцете до лактите и краката. Беше поразително красив. Закопня за моливите и скицника си, искаше да улови магията на това чисто егоистично действие, на този миг.

Желанието, което бе изпитала в другата стая, избледня в сравнение с адските пламъци, които бушуваха сега в нея. Гърдите му се повдигаха и спускаха бързо, докато се милваше, удоволствието очевидно нарастваше. От върха до основата, после отново нагоре. Сега движенията бяха по-силни, по-бързи. Тя прехапа долната си устна, за да не изстене. Заби крака в килима, за да не се втурне напред. През целия си живот не бе копняла така отчаяно да докосне някого. Крайниците ѝ едва ли не вибрираха от усилието да остане неподвижна.

Свободната му ръка се отпусна на корема му, после се плъзна по-надолу. Не спря там, където тя предполагаше. Той разтвори крака и ръката му обхвана тестисите му. От гърлото му излезе стон. Коленете на Маги омекнаха и тя трябваше да стисне рамката на вратата, за да остане права.

Тихият ѝ стон вероятно бе достигнал до него през стаята, защото той отвори рязко очи и проблясващият му в мрака поглед се втренчи в нея. Ръцете му застинаха. Маги продължаваше да се държи за рамката на вратата и се чудеше какво да каже. Как можеше да обясни безразсъдното си поведение, така нетипично за една дама?

Огънят пукаше и съскаше, докато тя се опитваше да мине през тъмния лабиринт на ума си, за да стигне до свързана мисъл. Той надменно повдигна едната си руса вежда. Изражението му не издаваше нито гняв, нито срам, а само любопитство. В погледа му имаше похотливо обещание, сякаш я предизвикваше да се приближи.

— Не спирай — помоли го тя тихо. О, Господи. Наистина ли го бе казала на глас?

Ъгълчетата на устните му трепнаха. Той пусна тестисите си и я повика с пръст. Тя поклати силно глава. Ако се приближеше, не се знаеше какво може да направи.

— Ела тук, Маги.

Сякаш дърпана от невидимо въже, което я свързваше с него, тя се подчини на изречената с дрезгав глас команда. Колкото повече се

приближаваше, толкова повече подробности забелязваше. Върховете, ъглите и долчинките на възхитителното му тяло. Малките капчици пот по кожата му. Малък белег на мускулестия му корем. Стигна до долния край на леглото му и се хвана за най-близката дървена подпора.

— Не знаех, че някой ме гледа — каза той. Ръката му отново започна да се движи и погледът ѝ още веднъж бе прикован под пъпа му. Дланта му обгърна набъбналата главичка, после той отново хвана целия член и задвижи ръка нагоре-надолу. — Толкова си красива, цялата зачервена от възбуда. Виждала ли си преди мъж да се самозадоволява?

— Не — прошепна тя.

— Очевидно е, че се наслаждаваш на шоуто. Кажи ми какво ти се иска да направиш, като ме гледаш?

Дори за миг не ѝ хрумна да излъже.

— Искам да те ближа.

Ръката му застина, той си пое рязко дъх.

— Къде? — запита с дрезгав глас.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Навсякъде.

Той отдръпна ръката си и членът му падна, твърд и горд, на тялото му. Саймън постави ръце под главата си, тялото му бе изпънато пред нея в цялата си величественост, напрегнато, възбудено и мъжествено. Устата ѝ пресъхна. Той не бързаше, чакаше. Очевидно я предизвикваше, чакаше да види какво ще направи. Господи.

Можеше ли да го направи?

А можеше ли да не го направи?

Не беше невинна, бе изгубила девствеността си преди години. Но удоволствието, поне това, което ѝ бе показал Саймън предния ден, бе нещо ново. Никога нямаше да повярва, че е възможно, ако не бе го изпитала сама. И като че ли бе хапка от лимоновия сладкиш на Тилда, тя бе гладна за още.

Сърцето ѝ биеше лудо, тя понечи да се качи на леглото, но той каза:

— Роклята ти. Искам да я съблека. — Тя стъпи на пода и се обърна с гръб към него. Чу, че той седна в леглото, усети топлината, която се излъчваше от тялото му, и сдържа дъха си. Пръстите му се заеха с връзките. — Готово.

Тя издърпа ръце от ръкавите и остави роклята да се свлече като локвичка на пода. Преди да е успяла да излезе от кръга, който дрехата образуваше, той развърза фустата ѝ и свали презрамките от раменете ѝ. Хвана я за хълбоците, обърна я към себе си и се зае с връзките на корсета ѝ. Съблече и тази дреха така бързо като останалите и отново се излегна на леглото, оставяйки я само по тънката долна риза.

Отново сложи ръце под главата си, сякаш се опитваше да не я докосне.

— Ще я свалиш ли, за да мога да те гледам?

Маги прехапа устна. Досега не се бе събличала пред мъж. Винаги камериерката ѝ го правеше — дори по време на брака ѝ. Но не се срамуваше от Саймън. Може би трябваше, но той вече бе виждал по-голямата част от тялото ѝ, пък и какво значение имаше още един чифт женски гърди? Те са били обект на художниците още откакто за първи път са рисували с пръчки в калта. А тя бе виждала достатъчно картини, за да знае, че женските гърди са с различна големина и форма. Нейните със сигурност не бяха уникални.

Хвана подгъва на долната риза, съблече я през глава и я захвърли на пода.

Очите на Саймън под натежалите клепачи обходиха голото ѝ тяло. И горещият му преценяващ поглед накара всичко в нея да се разтопи.

— Господи, по-прекрасна си, отколкото си представях — възкликна той тихо.

— Мога да кажа същото за теб.

— Покажи ми — каза той, но това бе по-скоро молба, отколкото заповед.

Тя се качи на огромното легло, наведе се и притисна устни до вътрешната страна на коляното му. Мускулите на крака му се стегнаха. Окуражена, тя обсипа с целувки бедрото му, все по-нагоре и по-нагоре. Солената му и гореща кожа, лекото гъделичкане на твърдите косъмчета... Беше като упоена от мириса и вкуса му, хапеше го леко със зъби и го галеше с език, а бързото му дишане отекваше в тишината на спалнята.

Тя ухапа леко бедрото му и той си пое рязко въздух. Макар че опитът ѝ бе доста ограничен, бе получила определени знания от гравюрите и илюстрациите на голи тела, с които Лондон бе пълен.

Скиците на Лемарк, които тя бе направила за мадам Хартли, показваха двойки, които си даряваха удоволствие по всякакви начини и във всякакви пози — неща, които тя дори не бе сънувала. По онова време ги бе сметнала за плод на въображението. Но сега... сега копнееше да изследва. Да открива. Да доставя удоволствие.

Прокара върха на езика си по главичката на издутия му от кръвта пенис. Бедрата му потръпнаха.

— О, боже! — изстена той. — Отново, мила.

Тя се подчини, като този път започна от основата и се придвижи по цялата копнинена дължина. Като стигна до края, го обви с устни и засмука дълбоко, поемайки дебелия му еректирал член в устата си. Той повдигна глава и рамене от дюшека, после се отпусна тежко назад. Изруга, дълга и красноречива псувня, мускулите му се стегнаха.

Тя си спомни как той движеше ръка преди малко и повтори действието с устата си. Ако не нещо друго, поне щеше да му е достатъчно приятно...

— Мили боже! — изхриптя той. — Няма да издържа, ако продължаваш.

Прииска ѝ се да се усмихне, но бе ясно, че не можеше, и вместо това продължи движенията с по-голяма сила. Мекият като кадифе и в същото време стоманен от ерекцията пенис се плъзгаше между устните ѝ и се галеше в езика ѝ. Това, че можеше да му достави удоволствие по този начин, че контролираше нещата, ѝ даваше усещане за сила. От еротичните рисунки никога не би се досетила, че това е възможно. Обаче главата ѝ се замаиваше от усещането за власт. Копнежът между краката ѝ нарастваше, докато устата ѝ се движеше нагоре-надолу по члена му.

После се сети и за нещо друго отпреди малко. Ръката ѝ се плъзна между бедрата му, тя хвана тестисите му и ги стисна леко.

— О, по дяволите, не мога... — Бедрата му се разтресоха, той започна да се плъзга бързо и плитко в устата ѝ, а ръцете му стискаха покривката на леглото. — Ще... Не мога... Господи, Маги! — Той свърши с вик и тогава тя за първи път вкуси плътната сладко-горчива течност.

Тялото му бе обхванато от спазми, докато свършваше в устата ѝ, а тя засили усещанията му, доколкото може. Спазмите продължаваха и семето му се изля дълбоко в гърлото ѝ. Накрая, когато престана да

тръпне, тя отдръпна ръцете си и го целуна по корема. Беше го задоволила. Дори го бе накарала да изгуби контрол. Едва не ѝ се виеше свят от щастие, беше се опиянила от властта си.

— Ела тук — каза той задъхан. Огромните му длани се плъзнаха под мишниците ѝ, повдигна я и я премести до себе си. Погледите им се срещнаха и дълбините на сините му очи излъчваха нежност и топли чувства, които тя усети с цялото си тяло, та чак до пръстите на краката.

Той отметна косата ѝ назад от лицето и я събра над едното ѝ рамо.

— Знаеш ли за какво мислех — запита тихо, — докато си доставях удоволствие?

Тя поклати глава и той продължи:

— Представях си, че правиш точно онова, което направи. И реалността, сладка моя, далеч надмина въображението ми.

Обхвана тила ѝ с длан и придърпа главата ѝ към устните си.

— Целуни ме. Позволи ми да те вкуся.

Устните им се срещнаха и той веднага раздели нейните с езика си и го плъзна вътре. Тя го целуваше с желание, агресивно, подхранвайки пламналата между тях искра.

След миг той я положи да легне по гръб.

— Сега трябва да върна услугата.

Саймън се настани между бедрата на Маги, сигурен, че никога досега не е изпитвал такава нужда да достави удоволствие на жена.

Обсипа с целувки нежната млечнобяла кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Можеше да помирише възбудата ѝ, виждаше влагата на желанието по външните ѝ устни. Желание за него. Тази гледка можеше да накара мъжа да падне на колене.

Позволи си един миг само да я гледа. Бледа кожа и сини венички, които лесно можеха да се проследят под нея. Венериният ѝ хълм бе покрит с черни косми. Краката ѝ бяха разтворени подканващо. Всичко това му се стори невероятно еротично.

— Господи, прекрасна си — прошепна той.

Проследи с върха на езика си външните ръбове на пълните устни, които пазеха входа на влагилицето ѝ.

— Саймън! — възкликна тя и подскочи леко, затова той плъзна ръце под дупето ѝ.

Сдържаността ѝ го изненада. Със сигурност някой от другите ѝ любовници я бе вкусвал тук.

— Отпусни се, Маги. Позволи ми да ти доставя удоволствие.

После я облиза от отвора до малката пъпка на върха и сякаш някак отдалеч чу писъка ѝ, издаващ шок. Как можеше да обърне внимание на нещо друго, когато тя бе гола пред него, а интимната ѝ женска същност бе така влажна, подута и невероятно прелестна? Усети с езика си сладкия вкус на възбудата ѝ и едва не изстена. Никога нямаше да може да ѝ се насити. Наистина, ако мъжът можеше да избере начина, по който да умре, неговото предсмъртно желание щеше да бъде да направи точно това.

Тя издаде нечленоразделен звук, когато той концентрира усилията си върху малкото снопче от нерви, където е събрано удоволствието на жената. Възбуждаше го и го измъчваше, галеше го с уста, език, длани и дори със зъби, докарвайки я до полуда, слушаше стоновете и виковете ѝ, за да разбере какво ѝ доставя най-голяма наслада.

Тя стискаше здраво главата му, заровила пръсти в косата му. Само след секунди бедрата ѝ започнаха да тръпнат, тялото ѝ се напрегна. Той плъзна пръст в нея и постигна желанния резултат. Тя нададе дрезгав вик, крайниците ѝ бяха обхванати от конвулсии, а вътрешните ѝ стени се стегнаха около пръста му. Беше прекрасно, че тя не се сдържаше, реакцията ѝ бе така искрена и ентузиазизирана, каквато не бе виждал досега. Това много му харесваше, толкова много всъщност, че пенисът му изискваше внимание.

Когато тръпките ѝ най-после престанаха, той покри тялото ѝ със своето. Тя бе така прелестна със зачервената си кожа, разрошената коса и сънливото изражение, издаващо задоволеността ѝ. Той отметна косата от лицето ѝ.

— Достави ми огромно удоволствие — каза тя задъхано.

— Мила моя, дори не съм започнал да ти показвам какво е удоволствие. — Наведе глава и засмука трапчинката зад ухото ѝ, размърда бедра и погали издутия си член в чувствителната ѝ плът. — Следващия път ще лежа по гръб, а ти ще си върху мен, допряла стъпала до главата ми. Така ще можем едновременно да си доставяме удоволствие с уста.

Тя си пое рязко дъх и изви гръб, очевидно в съгласие с плана му. Той се усмихна и дланта му обгърна гърдата ѝ.

— Харесва ти, нали? Да ти кажа ли какво друго искам да правя с теб? — Затъркаля твърдото ѝ гладко зърно между пръстите си.

— Саймън — въздъхна тя и затвори очи.

— Може би трябва да ти покажа. — Дланите му се спуснаха надолу и обхванаха пълните гърди. Бяха така прекрасни и наситени с чувственост. Съвършени зърна, които бяха като кадифе. Наведе глава и ги обходи с език. Гърбът ѝ се изви в дъга, гърдите ѝ се повдигнаха към устата му, той пое зърното в устата си и засмука силно.

Тя го стискаше здраво, докато той продължаваше да я дарява с ласки. Когато тя започна да извива тяло под него и да издава тихи гърлени звуци, той се повдигна и се плъзна в нея. Топлото и влажно място между краката ѝ го обгърна, прилягаше му съвършено, и той затвори очи, за да се наслади на чистото блаженство.

— О, Господи — чу дрезгавия си глас, докато се опитваше да запази контрол. Искаше това да продължи по-дълго.

Тя обгърна хълбоците му с крака, притисна се в него, подтиквайки го да продължава, и инстинктът взе превес. Похотта и нуждата го завладяха, те бяха сила, на която не можеше да устои — както и на жената под него. Потъваше в нея отново и отново, мускулите на бедрата му играеха, телата им се удряха едно в друго. Тя заби болезнено нокти в гръба му и сладките ѝ въздишки изпълниха ушите му. Не можеше да спре, не можеше да забави темпото.

Изведнъж тя се напрегна и сдържа дъха си. Той изстена:

— Господи, да! Вземи удоволствието си, Магс. — Тя извика и копринените ѝ стени се стесниха около члена му. Натискът се събра в основата на гръбнака му, разпростря се по задните му части и той се отдръпна навреме, за да се изпразни върху чаршафите. Това продължаваше и продължаваше заедно с вълни на невероятна еуфория, които го оставиха изтощен и пресъхнал. Когато възбудата най-последно утихна, той се отпусна тежко на леглото, разтърсен от силата и необуздаността, с които я бе обладал.

Затвори очи и я притисна до себе си. Опита се да възвърне ритмичността на дишането си и разума си. Беше ли изпитал същото с някоя друга жена? Ако да, то не можеше да си спомни. Женски пръсти помилваха гърдите му, изследваха и успокояваха и — поне веднъж —

той мълчеше. Нямахше доверие на гласа си, не искаше тя да разбере какво изпитва. Чувствата, които го бяха обзели, нямаха precedent. Тя предизвикваше в него емоции, с които не знаеше как да се справи.

— Трябва да се върна в стаята си — каза тя и понечи да се отдръпне.

— Да не си се осмелила да станеш от леглото. — Ръката му обгърна по-здраво, притисна я към тялото му. — Още не съм свършил с теб.

— Така ли? — Тя прокара нежната долна част на ходилото си по пиццала му.

— Да. Дай ми миг да събера сили. — И да възвърна здравия си разум.

— Хмм. Значи си прекалено слаб да ме последваш, ако стана и си тръгна.

Той обърна глава и я погледна.

— Винаги ще те следвам, Маги. Този път няма да ми избягаш. — И осъзна, че наистина го мисли. Беше я изгубил веднъж, нямаше да я изгуби и сега. Миналото беше без значение, той я желаше и тази нощ доказваше колко задоволителни можеха да бъдат отношенията им.

Тя прехапа устна и бузите ѝ порозовяха. Той не можеше да разбере дали я е смутил, или ѝ е доставил удоволствие. Може би и двете.

— Какво каза на Кора? Как я убеди да ти се довери?

Смяната на темата го накара да се отпусне. Нямахше нужда да оголва душата си в първата им нощ заедно. Закле се, че ще е първата от много.

— Казах ѝ, че тук ще е в безопасност, че никой няма да я принуждава да прави нещо против волята си.

— И тя ти повярва?

Ръката му милваше гърба ѝ, после се плъзна и обхвана дупето ѝ.

— Мога да бъда много убедителен. Не си ли го научила вече?

Тя се усмихна накриво и посочи с жест спалнята.

— Като се има предвид къде сме и какво се случи току-що, мисля, че много добре знам колко убедителен можеш да бъдеш.

— Като че ли не влезе сама в спалнята ми — подразни я той. — Вярвам, че ти ме съблазни, мадам.

Този път бузите ѝ поруменияха силно.

— Не е джентълменско да ми го напомняш.

Той милваше дупето ѝ, докато не я прикова под себе си.

— Мила, никога няма да ти позволя да го забравиш.

Той я целуна, без да ѝ даде възможност да каже нещо — дълга и сладка целувка. И продължи, докато тя не започна да стене и да го моли да я обладае.

След като стигнаха до изтощение, тя се сгуши в него, преметнала едната си ръка през гърдите му. Дъхът ѝ галеше кожата му. Саймън никога досега не се бе чувствал толкова доволен. Какво значение имаше миналото, щом я имаше в леглото си сега? Другият мъж, скандалът, лъжите... всичко бе забравено. Само тази нощ имаше значение. Тази нощ бе намерил всичко, което искаше.

— Сега си моя — прошепна, заровил устни в гъстата ѝ коса.

Докато се унасяше в сън, прегърнал Маги, мислеше за всички палави неща, които искаше да направи с нея на сутринта.

Но когато зората настъпи, тя си бе отишла.

— Мистър Холистър иска да ви види, милорд.

Саймън въздъхна и внимателно остави ножа и вилицата на ръба на чинията. Беше слязъл рано долу с намерението да закуси набързо, за да се отбие при Маги — първото, което щеше да направи сутринта. В главата му се въртяха хиляди въпроси, които изискваха отговори. Най-вече защо бе избягала от леглото му в малките часове на нощта. От Стилмън бе научил, че около четири и половина бе извикала камериерка, която да ѝ помогне да се облече, и бе заминала с каретата си, след като проверила как е Кора.

Това, че не бе останала, извикваше в устата му горчив вкус, който не можеше да бъде отмит от ароматното сутрешно кафе.

А сега и детективът бе дошъл. Саймън все още искаше да открие Лемарк, разбира се, но имаше други по-наложителни неща от това да чуе доклада на Холистър.

— Кажи му да дойде следобед, Стилмън.

Икономът се поклони, а Саймън сграбчи чашата си и с благодарност отпи дълбока глътка. Масата бе затрупана с непрочетени вестници. Гледаше ги втренчено, без да вижда, докато се опитваше да проумее поведението на Маги. Снощи се бе прокраднала в спалнята си

и си бе тръгнала по същия начин в мига, в който бе заспал. В такъв случай съжеляваше ли за случилото се?

Не, каза си той. Със сигурност не. Вероятно за първи път в живота си се бе загрижила за репутацията си. Слугите говореха и тя най-вероятно не искаше да я заварят в леглото му. Размърда рамене, за да облекчи малко напрежението, насъбрало се там през последните няколко часа. Да, това трябваше да е.

Но тя все още не знаеше, че той има намерение да се ожени за нея. Дори в този момент рубините на семейство Уинчестър чакаха в кабинета му — изкусно изработените бижута, които бяха тяхно притежание вече пет поколения. Всяка графиня Уинчестър ги бе носила в деня на сватбата си и Маги нямаше да бъде изключение въпреки миналото си.

Стилмън се върна с нещастно изражение на лицето.

— Извинете, милорд, но мистър Холистър настоява да ви види.

Саймън прокара длан по току-що обръснатата си челюст. Какво можеше да е толкова важно, по дяволите? Все пак бе прочел доклада на Холистър само преди три дни. Беше ли открил кой е Лемарк междуременно? Не изглеждаше вероятно. Но ако приключеше с това, можеше после да се заеме с по-належащи дела. Изправи се.

— Чудесно. Въведи го в кабинета.

Влезе там, докато Стилмън и Холистър още вървяха по коридора. Закрачи към бюрото и седна, без да крие нетърпението си.

— Е, мистър Холистър. Ето ме, така че да чуем важните новини.

— Забарабани с пръсти по страничната облегалка на стола.

Холистър влезе и се поклони. На сдържаното му сериозно лице бе изписана гордост.

— Открих го, милорд. Или по-скоро нея.

Саймън замръзна.

— Нея? — Направи му знак да седне.

— Да, милорд. — Холистър се разположи на стола срещу бюрото. — Проследихме момчето за поръчки на мисис Макгинис. Името му е Хенрик. Родителите му са дошли тук преди три години от Прусия и той започнал да работи за Макгинис около година след отварянето на магазина. Доставка предимно пакети с картини, обикаля града. Понякога го изпращат да пазарува храна. Проследихме го до абатство на „Найтсбридж стрийт“. Влезе с празни ръце, а излезе с

пакет, завит в кафява хартия, който много приличаше на платно или гравюра.

Наблюдавахме абатството няколко дни. Видяхме в него да влиза жена, която носеше завити в кафява хартия пакети. Излезе с празни ръце. Човекът ми я проследи до голямата ѝ къща на „Чарлс стрийт“.

Саймън се намръщи, мислите се блъскаха в пулсиращия му мозък. „Чарлс стрийт“? Не, не можеше да бъде. Как? Защо? После всичко си дойде на мястото, парченцата се подредиха и дъхът заседна в гърлото му. Мили боже. Пейзажът. Защо не се бе досетил сам? Дори нямаше нужда Холистър да довършва разказа си, обаче шокът бе толкова силен, че му пречеше да го прекъсне.

— Оттам стигнахме до името и започнахме да копаем по-надълбоко. Както се оказа, тази жена и мисис Макгинис се познавали още когато живеели в малък град в Норфолк, Литъл Уолсингъм. Тя била съпруга на благородник, който починал почти преди две години. — Холистър се прокашля и продължи: — Оставил ѝ малко пари и предполагаме, че вдовицата е дала част от тях на Макгинис, за да отвори магазина. Имам приятел в банката на жената и той потвърди, че през последните две години в сметката ѝ влизат пари от Макгинис, както предполагаме, за работи на Лемарк. Добри пари, ако ме питате.

— Нека позная — каза той, стиснал челюсти. — Лейди Хокинс.

Холистър премигна.

— Ами да, милорд. Отлично предположение. Ваше благородие може би дори познава...

Саймън удари с длан по бюрото, с което накара мастилницата и писалката да се залюлеят. Холистър пребледня, но не каза нищо, а графът мълчаливо беснееше. О, колко глупав е бил. Тя през цялото време го е правила на глупак. Горещият гняв залепна за гърлото му, размъти ума му. Лорд Уайнджестър. По дяволите. Искаше му се да удари нещо, някого. Каквото и да е.

Тя го бе унижавала, докато той бе копнял за нея. Отново. Господи, никога ли нямаше да поумнее?

Кадифената кутийка с рубините на Уинчестър бе в края на бюрото и му се присмиваше. На трийсет и четири не бе по-умен, отколкото на двайсет и три. Баща му, образец за интелигентност и сила на духа, щеше да бъде дълбоко разочарован от сина си. Хората ще очакват от теб достойни дела.

Погледът на Саймън прикова Холистър.

— Колко сигурен сте?

— Няма никакво съмнение, милорд. Имам доказателство, ако Ваше благородие иска да го види. — Детективът посочи куфарче от кафява кожа, оставено на пода.

Саймън нямаше нужда от доказателство. Дълбоко в себе си знаеше, че докладът на Холистър отговаря на истината. Картината в гостната ѝ, познаването на техниките... О, сигурно много се е смяла. Едва остана на мястото си, едва не тръгна към дома ѝ, за да изиска отговори.

— Не, не е необходимо — насили се да каже. — Добра работа, Холистър. Изпратете ми сметката и се уверете, че включва сто лири награда.

Детективът се усмихна лъчезарно.

— Благодаря ви, милорд. Ако някога имате нужда да свърша нещо друго за вас, обадете ми се.

— Ще го направя. Благодаря, Холистър.

Саймън изчака детективът да излезе и после с тежки крачки се отправи към антрето.

— Стилмън! — извика.

Икономът се появи оттам, където обикновено се крият икономите през деня.

— Да, милорд?

— Файтон, Стилмън. Веднага. — Завъртя се и се върна с маршова стъпка в кабинета. Трябваше да вземе нещо, преди да се срещне с известния Лемарк.

До този момент денят се оказваше необикновен.

Маги беше в студиото си и работеше по пейзажите за Акерман, като през цялото време се усмихваше като малоумна. Трудно ѝ бе да си спомни кога друг път е била толкова продуктивна. Чувстваше се добре отпочинала и отпусната, макар и да бе спала много малко. Бузите ѝ горяха, причината бе очевидна. Предната нощ... е, беше в леглото, но определено не си почиваше.

Саймън беше заспал първи, аристократичното му лице бе по момчешки красиво в съня. Тя дълго го беше гледала, доволна просто да

го изпива с очи. Пълните му устни бяха леко отворени, гърдите му се повдигаха и спускаха. Русите му мигли достигаха до върха на ъгловатите му скули. По челюстта му се спускаха тънки бакенбарди. Колко интимно беше да види и да почувства тези остри косъмчета по мъжкото лице. Колко съпружеско.

С цялото си същество копнееше да остане в топлото му легло и голите им крака да се докосват в дрямката след секса. Обаче онова не бе реално. Задоволеността бе илюзия. Той не знаеше нищо за Маги. Всъщност продължаваше да вярва на всичките болезнени лъжи за нея. И без значение колко нежен и любящ бе предната нощ, болката от онова, което бе сторил по време на дебюта ѝ, не искаше да си отиде.

Затова тя се застави да се откъсне от прегръдките му, да стане от леглото и да се прибере у дома си. Така беше по-добре. По-безопасно. Не можеше да си позволи да изпитва нежност или привързаност към него, не и сега. Никога.

Прекалено късно — прошепна гласче вътре в нея. И се страхуваше, че наистина е така, защото сутринта сърцето ѝ бе изпълнено с чувства.

Твърдо решена да забрави, тя се върна към работата си — единствената истинска утеха в объркания ѝ живот. Без значение какъв хаос цареше около нея, изкуството винаги щеше да го има. То бе нейният начин да внесе радост и красота в този суров, агресивен и често жесток свят.

Утринната светлина тъкмо се бе преместила над главата ѝ, когато я прекъсна почукване на вратата.

— Да? — Изпъна пръсти, за да облекчи сковаността.

Появи се Тилда.

— Милейди, онзи граф пак е тук и моли да ви види.

— Сега? — О, боже. Не го очакваше толкова скоро. Дали не бе дошъл, за да ѝ каже как е Кора? Или искаше да обсъдят предната вечер? Ужасно предчувствие изпълни гърдите ѝ. — Моля те, въведи го, Тилда. Веднага ще сляза долу.

Прислужницата кимна и се скри. Маги прекара няколко минути в оправяне на външния си вид. Изми ръцете си. Свали престилката и я окачи. Приглади косата си и ощипа бузите си. След това намери чифт снежнобели ръкавици в чекмеджето на масата и ги сложи, за да скрие петната по пръстите си. Тези обичайни действия я успокоиха, защото

можеше да се концентрира върху тях вместо върху нервността в корема си. Не съжаляваше за предната нощ, далеч бе от това, но не искаше да го види толкова скоро.

Влезе в дневната и го завари до прозореца, хванал ръце зад гърба си. Само видът на пясъчнорусата му коса и широките рамене бе достатъчен, за да се разтупти сърцето ѝ.

— Добро утро.

Той се обърна и веднага стана ясно, че нещо ужасно не е наред. Ясните му кристалносини очи обикновено танцуваха, светеха палаво или пък в тях блещукаше интелигентност. Днес бяха мрачни. Той имаше вид на... изгубен. Беше ядосан.

Тя смръщи вежди и пристъпи напред.

— Болен ли си? Ти...

— Трябваше да се досетя. — Отиде до стената и посочи една картина в рамка. — Тази картина тук, пейзажът. Трябваше да я видя тогава. Трябваше да позная работата ти.

Тя премигна.

— Не разбирам. Какво искаш да кажеш с това с картината? — Мислеше, че е дошъл да говорят за предната нощ. А вместо това той искаше да обсъдят... работите ѝ?

Повика я с пръст. Ужасът изпълни гърдите ѝ, но се застави да отиде до стената. С всяка крачка ѝ се струваше, че сърцето ѝ бие все по-силно, оглушително.

— Ето. — Дългият му елегантен пръст посочи малка птичка в миниатюрен басейн до морето. — Калугерица със зимно оперение.

— Да. Правилно. Виждах ги доста често в Литъл Уолсингъм.

— Очевидно. — Саймън отиде до една от страничните масички. Взе оттам малка картина и я вдигна така, че тя да я види. Същата калугерица. О, не. Рисунките на птици... беше направила едни и същи скици с молив и за двете...

Парченцата се подредиха. Въздухът излезе от дробовете ѝ, крайчетата на полезрението ѝ потънаха в мрак. Подпря се с ръка на стената, за да запази равновесие. Господи, нима щеше да припадне?

— Каква чест е най-после да се срещна с теб, Лемарк.

[1] Дейвид Уилки (1785–1841) — шотландски художник. — Б.пр.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Присмехът в гласа му не ѝ убягна.

— Как... — запита тя изненадващо силно, като се имаше предвид колко слаба се чувстваше. — Как разбра?

— Наех детектив. Той проследи момчето за поръчки на Макгинис.

— Абатството. — Затвори очи. По дяволите. А мислеше, че е толкова умна.

— Да, абатството. Наистина, Маги, човек би решил, че ще внимаваш повече. Но пък, от друга страна, никога не си се опитвала да се криеш зад порядъчността, нали? — Челюстта му бе здраво стисната, раменете — сковани. Едва ли не трепереше от силен гняв. — Не мога да повярвам, че отново ме направи на глупак. Как трябва да си ми се присмивала през всичките тези седмици. Уайнджестър. Господи! — Захвърли картината обратно на масата. — Помолих те за помощ, за да открия теб!

Тя трепна, но не се сви пред силата на гнева му. Нямаше време за наранени чувства, нито да признае, че изпитва разкаяние, изпълнило гърдите ѝ като топка с размерите на юмрук. Не, трябваше да се справи с това. Саймън бе в състояние да навреди — и политически, и социално — и на лейди Хокинс, и на Лемарк. Не че даваше пет пари за личната страна на нещата — беше престанала да се надява преди много години. Но отказваше да види средството си за прехрана заплашено или, да не дава Господ, отстранено.

— Какво ще направиш? — запита спокойно.

Той сбърчи чело и се залюля на пети.

— Какво ще направя? Само това ли можа да измислиш да кажеш? Не се извини, нито даде някакви обяснения. — Засмя се кратко и сухо и смехът му прозвуча глухо. — Разбира се. Защо да се обясняваш? Никога не го правиш.

— Вярвай на каквото искаш. Всички правят така. Никой никога не се интересува от фактите. Но трябва да знам какви са плановете

ти...

— Аз се интересувам, Маги. Доста се интересувам от фактите. И много бих искал да узная защо ме превърна в селски глупак. Не е ли достатъчно, че ме направи на глупак преди десет години? И трябваше да го направиш отново и със същата сила?

Глупак... преди десет години? Челюстта ѝ увисна.

— За какво говориш? Преди десет години, когато скандалът се разрази, ти ми обърна гръб. И как по-точно това те прави на глупак?

— О, моля те. Кранфорд ми каза, Маги. За него и за останалите.

Думите му бяха като удар в стомаха. Всъщност не бяха изненада, но да ги чуе произнесени на глас бе по-болезнено, отколкото си бе представляла. Предимно защото бяха излезли от устата на Саймън, единствения, който би трябвало да е наясно. Не само заради приятелството по времето на дебюта ѝ, но и защото снощи му бе дала частица от себе си, беше се отворила за него, както за никого друго. И сега, само часове по-късно, той пак мислеше най-лошото за нея. Какво бе необходимо, за да го превземе? Как, в името на Хадес, въобще щеше да го накара да ѝ повярва?

Отговорът бе очевиден: той никога нямаше да го направи. Беше като останалите, алчните и злобни така наречени джентълмени и дами, които най-много обичаха да се забавляват добре за нечия друга сметка.

Зад очите ѝ започна да пулсира болка и Маги сви юмруци. Никакви сълзи. Не и за него. За никого от тях.

Превърна сърцето си в парченце стомана, издигна стена от ледена решителност и изправи рамене. Същата защита възприемаше и когато някоя дама я отрязваше директно на улицата. Всеки път, когато някой негодник ѝ отправеше предложение на някое парти. Когато поканите за най-големите събития в обществото така и не пристигаха на нейния адрес. Баща ѝ щеше да каже, че това е ирландското ѝ твърдоглавие. Поне веднъж тя се радваше, че го притежава. Те нямаше да спечелят. Тя щеше да се смее последна и щеше да им покаже колко са смешни и жалки. Успехът и независимостта ѝ бяха трудно извоювани и тя нямаше да се предаде.

Саймън продължаваше да я гледа гневно, твърдо стиснатата му челюст и агресивната стойка на тялото показваха, че е готов за борба. Той просто искаше да я ядоса. Не беше изненадващо, тъй като те всички копнееха за това: да обидят блудницата полуирландка

достатъчно, та тя да се поддаде на напрежението и да започне да се държи като обикновена проститутка, която крещи на клиентите по улиците на Ковънт Гардън. Не, по дяволите.

И тя сдържа гнева си, погребва го дълбоко в себе си и изглежда спокойно Саймън. Част от нея искаше да запази мълчание. Все пак още преди години бе научила, че е безполезно да се опитваш да накараш някого да преосмисли вече изграденото си мнение. А и фактите нищо нямаше да променят. Само Бека знаеше истината — сестра ѝ бе единственият човек, на когото Маги се бе доверила.

Обаче искаше да каже истината, имаше нужда да го стори, пък дори и само за да наблюдава изражението на Саймън, когато думите стигнат до съзнанието му.

Повдигна вежда и прие високомерното изражение на надменна овдовяла графиня.

— Не знам какво са ти казали, нито за какви писма говориш. Преди десет години не бях имала нито един мъж.

— Видях писмата ти до Кранфорд със собствените си очи. Видях доказателството.

Лорд Кранфорд имаше писма... от нея? Идеята бе абсурдна. Никога не му бе писала и дума, камо ли цяло писмо.

— Не съм писала на нито един мъж и със сигурност не на лорд Кранфорд. Не знам какво са ти показали, но писмата не са били от мен. Бях девствена, когато се омъжих за Хокинс.

Саймън премигна и тя видя съмнението да се промъква в пронизващите му сини очи.

— Не разбирам. Била си заловена сама с Кранфорд. С раздърпан външен вид. А той каза на всички, че...

— Че благодарение на ирландската си кръв бих вдигнала полите си за всичко, което носи бричове? — довърши тя.

Един мускул на челюстта на Саймън заигра, но той кимна.

— И всички в Лондон му повярваха, включително и ти. — Отиде с широки крачки до прозореца. Видя две момичета да вървят хванати за ръце по улицата към парка, а камериерките им ги следваха на почтително разстояние. Двете момичета се смееха, наслаждаваха се на свободния от ангажменти ден в своето защитено съществуване и Маги изпита ревност. Какво ли бе да имаш целия си живот пред себе си, непомрачен от омразата и присъдата?

— Да не би да казваш, че Кранфорд е излъгал? Защо, по дяволите, да лъже?

Маги продължаваше да гледа към студената и сива лондонска утрин.

— Не мога да кажа. Отблъснах го, при това доста грубо, бих казала, и мога само да предположа, че съм наранила мъжката му гордост.

— Чакай, Кранфорд... е измислил всичко това? За да постигне какво — да те съсипе? Няма смисъл. И какво трябва да ти е направил, та да си била в състоянието, в което си била?

Тя се извърна от прозореца и го изгледа. Той я наблюдаваше внимателно, смръщил вежди.

— Наистина, Саймън, сигурна съм, че можеш да си представиш. Той замръзна, ноздрите му се разшириха.

— По дяволите. Защо, Маги? Защо не каза на никого?

— Никой нямаше да ми повярва. Дори майка ми не ми повярва. Знаеш как изглеждат нещата в подобна ситуация. Всички винаги приемат думата на джентълмена.

— Аз щях да ти повярвам, Маги. Аз. Щях да те изслушам и да се опитам да ти помогна. Трябваше да дойдеш при мен и да ми кажеш истината.

Нима не разбираше? Не би трябвало да е необходимо. В това бе въпросът. Трябваше да ѝ вярва, че не е способна на такова лицемерие. Саймън бе единственият светъл лъч през онзи сезон, когато бе заобиколена от шепот и присмехулни усмивки. Тя не се вписваше, тъмната ѝ ирландска външност я отделяше от превъзхождащите я бледи англичанки, но когато бе до Саймън, далеч не безупречният ѝ произход нямаше значение. Една негова усмивка щеше да направи всичко друго поносимо. Тогава тя бе млада и глупава, влюбена в най-красивия мъж от обществото, а чувствата им изглеждаха взаимни. Да, Кранфорд беше излъгал, но Саймън не ѝ беше дал никаква възможност да обясни.

— Разбирам — каза той безизразно. Почти звучеше така, сякаш бе наранен. — Значи Кранфорд те съсипва, ти не ми вярваш достатъчно, за да ми се довериш, и предпочиташ да се омъжиш за Хокинс. И как така се превърнах в пияния негодник от карикатурите ти? Какво, за Бога, съм направил, че да го заслужа?

Тя не можеше — нямаше — да му обясни истинските причини за това. Нямаше да му каже за разбитото си сърце и за глупавите надежди за общото им бъдеще, надежди, така грубо разбити на пух и прах. Звучеше ужасно... драматично. Няма по-голям бяс от този на отхвърлената жена и всичките тези глупости. Предпочиташе да запази драмата за момент, когато щеше да има по-голяма полза от нея.

— Заради предложението, което се каня да внеса в парламента ли е всичко? Да не би да правиш опит да ме дискредитираш публично?

Първо я обзе изненада, последвана от облекчение. Господи, защо не се бе сетила за това? Да, нека мисли, че карикатурите ѝ са по-скоро политически, отколкото лични. Реши да се придържа към това обяснение.

— Пет пари не давам за предложението, което се каниш да внесеш. То ще нарани жените, които се опитваш да защитиш.

— Това не е причина да ме превръщаш в най-големия лондонски глупак, Маги.

— Може би, но трябва да ми благодариш. Популярността на карикатурите ще помогне името Уинчестър да се помни и през идните години.

Той се ококори.

— Да, но причините за това ще са погрешни. Взела си името на уважавано семейство и си го превърнала в синоним на безотговорен пияница. С какво по-точно заслужаваш благодарността ми?

Тя вдигна рамене.

— Може би след време ще се чувстваш различно.

— Съмнявам се. И не мога да не забележа, че си изненадващо спокойна. Мислех, че ще си по-загрижена, като се има предвид, че сега знам тайната ти. Какво ще каже светът, питам се, когато научи кой е Лемарк?

Беше казал, когато, а не ако. Стомахът ѝ се сви на болезнена топка, обаче тя отказа да го покаже.

— Това ли ще направиш? Ще свалиш маската на Лемарк? Съмнявам се, че някой ще се интересува, а и в парламента няма да ти помогне, ако те свързват с толкова скандален художник.

Той скръсти ръце пред гърдите си, фината вълна на редингота му се опъна по широките му рамене и прекрасно оформените бицепси. Тя помнеше как бе проследила с пръст очертанятията на мускулите му

предната вечер, как бе запаметила отлично сложеното му тяло, за да го скицира по-късно. Сладко-горчивият спомен извика болка в гърдите ѝ.

Той каза:

— Вярвам, че ще са прекалено заети да обсъждат, че Лемарк всъщност е жена — и при това дама! Готова ли си за въздействието върху репутацията ти? Върху бъдещето ти?

— Не ми казвай, че си загрижен за репутацията ми — отвърна тя с насмешка.

Устните му се извиха в тънка усмивка, той се обърна към стената, в профил към нея. Дълго не проговори. Накрая каза тихо:

— Винаги съм бил загрижен за репутацията ти. И ако знаех — дори само ако подозирах — какво е направил Кранфорд, щях да се намеся. Щях да предотвратя женитбата ти с Хокинс. Щях да предизвикам Кранфорд, щях...

Той млъкна и тя довърши:

— Да ме спасиш? — Той не отговори и тя каза: — Прекалено е късно, Саймън. Не можем да променим случилото се. С това е приключено. И накрая получих нещо наистина хубаво. Отне години, но постигнах свободата си. И няма да се откажа от нея. Не и заради теб, заради никого.

— Да, ти даде ясно да се разбере как се чувстваш по отношение на мен — и тогава, и сега.

Равномерното тиктакане на часовника на полицата над камината отекваше в обграждащата ги тишина. Погледът на Саймън бе прикован в стената, далеч от нея. Маги нямаше представа какво да каже. Част от нея искаше да си признае колко голяма нужда имаше от него преди всичките онези години, но с какво щеше да им помогне това сега? Той ѝ бе ядосан по редица причини и може би така беше най-добре.

— Какво ще направиш сега, когато знаеш за Лемарк? — запита го.

— Единствено за това ли си загрижена? Че ще разкрия тайната ти?

— В момента да.

— На всяка цена ще те уведомя, щом реша. — И излезе от стаята, стиснал зъби толкова силно, че тя се страхуваше да не ги счупи.

„Черната кралица“ беше занемарена, много по-долнопробна от другите три места, където се бе отбил тази вечер. Саймън спря в главния салон на този хазартен ад и остави очите си да свикнат със сумрака. Въздухът бе натезжал от цигарен дим, който затрудняваше дишането и зрението. Но може би това бе благословия, като се имаше предвид какъв тип хора бяха редовните посетители тук.

Мъжете се бяха разпръснали по масите, отчаянието ги обгръщаше като евтин парфюм, а работещите момичета се разхождаха наоколо в очакване някой да ги наеме. Това не бе уважавано заведение, обслужващо богатите аристократи — не, тук човек рискуваше да получи нож в ребрата при всяко злополучно хвърляне на заровете. Точно в такъв бордей Саймън очакваше да открие Кранфорд. Разбира се, мислеше същото и за дузината места, където го бяха търсили през последните две нощи.

Колтън го издирваше от нощта, в която бяха спасили Кора от заведението на мадам Хартли, тъй като съдържателката силно подозираше, че именно той е виновникът за злодеянието. Херцог Колтън не беше известен с финеса си и Кранфорд вероятно бе научил за издирването дори преди да е започнало. Като знаеха обаче каква страст изпитва той към хазарта, Саймън мислеше, че трябва да се заловят с търсенето от по-долнопробните места.

— Е, откъде да започнем? — попита Колтън и застана до него.

— Защо този път аз да не намеря собственика? Ти можеш да огледаш тълпата.

— Сигурен ли си? Фиц казва, че мястото се ръководи от О’Ший и е любимото му свърталище.

— Да. Ще се върна след малко.

Преди да е успял да се отдалечи, една ръка го хвана за рамото.

— Уинчестър — каза Колтън, — не си спал като хората от колко, трийсет часа? Знаем, че искаш да го намериш, но...

Саймън замръзна. Той не просто искаше да намери Кранфорд, трябваше да го намери. За да му счупи челюстта. Или носа. Вероятно и двете. Никакво възмездие не бе достатъчно. Кранфорд бе съсипал живота на Маги. По дяволите, беше съсипал и неговия живот. Ако не му беше показал писмата, Саймън щеше да предложи на Маги. Щеше...

— Много добре. — Колтън вдигна ръце в знак, че се предава. — Виждам, че не мога да те разубедея. Щях просто да предложа да си починем малко в близко бъдеще. Започваш да плашиш дори мен.

Саймън не искаше да спи. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше болката, изписана на лицето на Маги — мъка, която не можеше да е изиграна. Никой нямаше да ми повярва. Всички винаги приемат думата на джентълмена. И то след като Кранфорд я бе нападнал, това копеле. Колко ли уплашена трябва да е била, колко съкрушена, защото е знаела, че с нищо не е заслужила подобно падение. Гневът изпълваше Саймън и го държеше на крака, откакто преди два дни бе излязъл от къщата на Маги.

— Мога да спя и след като понижа сърцето на Кранфорд.

Саймън отиде до мъжа, който следеше за реда на етажа. Почти всички бордеи бяха организирани по един и същи начин: собствениците оставаха отзад, далеч от действието, докато доверените им хора обикаляха етажа, за да следят за измами. Саймън знаеше, че това не е собственикът, но също така и че той можеше да му помогне.

— Трябва да се видя с работодателя ти.

Зорките тъмни очи продължиха да обхождат етажа.

— Зает е.

— Брой пари, не се съмнявам. — Саймън пристъпи по-близо към него, стойката му бе заплашителна. — Имам нужда от информация и ако не получа каквото искам, ще се връщам всяка вечер със служители на Короната, докато не ви затворят.

Мъжът въздъхна и погледна към втория етаж. Подаде няколко бързи сигнала с ръце и зачака. Накрая кимна и каза на Саймън:

— През вратата в задната част. Кажи им, че Пайпър е казал да се качиш.

Саймън бързо последва указанията му и скоро се изкачваше по тясно стълбище към втория етаж. Горее, на площадката, го чакаше едър мъжага.

— Следвай ме — каза той и го поведе през серия от коридори. Спря и отключи надраскана дървена врата. — Оттук.

Саймън прекрачи прага и спря. Група груби на вид мъже играеха карти около малка, кръгла, покрита със зелено сукно маса. Всички вдигнаха глави и втренчиха погледи в Саймън.

— Е, е, е. — Най-едрият остави картите и взе пурата си. — Граф и херцог са дошли при мен тази вечер. — Потупа съседа си по рамото. — Сигурно се издигам в света, момчета. — Мъжете се засмяха, но гледаха Саймън предпазливо.

— Мистър О'Ший, предполагам?

Устата на мъжа заигра, той се облегна назад.

— Само О'Ший. В тази част на Лондон предпочитаме да не използваме титли. Разбрах, че ви е нужна информация. Трудно е да си представя какво би дирил един граф в „Черната кралица“. Освен ако не искате някакво мъжко забавление.

Саймън поклати глава.

— Търся някого. Питам се дали не знаете къде да го намеря.

О'Ший се ухили.

— И защо мислите, че мога да ви помогна да откриете някой от вашите богати и благородни приятели?

— Този човек не ми е приятел. Има титла, но вкусовете му са малко... по-тъмни. Разнесе се мълва, че с приятелите ми нямаме търпение да го открием, и мисля, че се крие някъде из Лондон. Може би във вашата част на града.

— Кой? — запита О'Ший и издуха кръгче дим.

— Виконт Кранфорд.

Саймън видя в очите му, че го познава, преди О'Ший да е успял да се прикрие.

— Не съм сигурен. Може и да го познавам. — Почеса се лениво по врата. — Какво сте готов да дадете?

Имоти, пари, власт. Би дал всичко на тази земя, всичко, което е в негов контрол, за да научи отговора, но нямаше да го каже на О'Ший.

— Какво искате?

О'Ший се усмихна широко.

— Да прием първо по едно. — Посочи един от насядалите около масата мъже. — Извади бутилката от най-долното чекмедже на бюрото. И чиста чаша за Негово благородие.

Мъжът се изправи и О'Ший посочи празния стол.

— Седнете, лорд Уинчестър.

Саймън прие поканата му. Всички други станаха и се разпръснаха, като го оставиха насаме с О'Ший.

Джеймс О'Ший беше главорез, но също така и умен бизнесмен. Притежаваше по-голямата част от бордеите и магазините за алкохол в източен Лондон. Говореше се, че пребил човек до смърт, защото забравил да си плати питието. Саймън обаче не се тревожеше. Беше успявал да се споразумее относно законопроекти, мирни договори, договори с любовници... Можеше да се справи и с О'Ший. Ключът бе да остане спокоен и да остави другата страна първо да разкрие слабите си места.

Пред двамата имаше чаши, а бутилката бе до лакътя на О'Ший.

— Сега — каза О'Ший, извади тапата на немаркираната бутилка и наля по малко количество светлокафява течност във всяка чаша. Саймън предположи, че е уиски, макар че миризмата бе странна и остра и накара ноздрите му да потръпнат. — Ще ви кажа каквото знам. След като пиете с мен.

Саймън взе чашата. Без да спре, я поднесе към устата си и гаврътна всичко наведнъж. Когато алкохолът стигна до задната стена на гърлото му, разбра грешката си. По дяволите... Не беше като нищо, което бе опитвал досега, бе по-скоро като да глътнеш горящи въглени. Целият въздух излезе от тялото му, а огънят изгори вътрешностите му. Започна да се бори за въздух и усети, че очите му се навлажняват. Смътно чу, че О'Ший се смее, докато пресушава собствената си чаша.

След — както му се стори — няколко минути, но вероятно бяха секунди, Саймън си пое въздух. Положи усилия да изглежда спокоен, макар че пламъците го изгаряха отвътре.

О'Ший се ухили и разкри изкривени и жълти зъби.

— Моите лични запаси. Това е приготвено от брат ми в Дъблин.

— Човек би предположил, че се опитва да те убие.

О'Ший се засмя — дълбок, боботещ смях.

— Ще му предам думите ви. А сега за вашия лорд Кранфорд. Аз също имам интерес да го открия — заяви той и напълни отново двете чаши, което накара стомаха на Саймън да се възпротиви. — Дължи ми доста пари, а аз държа под око онези, които ми дължат толкова много.

— И? — запита Саймън, когато О'Ший замълча.

— Изпий си питието и ще ти разкажа още малко.

Игра. О'Ший превръщаше това в игра, за да види колко силно дошлият при него иска да получи информацията. Раздразнен, Саймън

взе чашата, решен да получи отговори на каквато и да било цена. О'Ший вдигна своята и каза:

— Наздраве.

На следващата сутрин Саймън вървеше по коридора към стаята за закуска на Колтън, като внимателно контролираше всяко свое движение. Трябваше да внимава да не разтърсва главата си повече от необходимото. Тъп чук щеше да причини по-малко вреди от сегашното блъскащо в главата му главоболие. Надяваше се поне да не повърне върху пода.

Един от слугите, който, слава Богу, извърна глава от недостойната гледка, каквато представляваше един граф с махмурлук, отвори вратата. Саймън завари Джулия сама, седнала до малка маса с порцеланова чаша в ръка.

— Добро утро, Саймън. Седни, моля те. Искаш ли храна?

Стомахът му се преобърна.

— Не, благодаря — успя да каже, после прекоси стаята и се настани на един стол. — Оценявам леглото, което ми осигурихте снощи. Макар да не съм сигурен защо Колтън не ме остави у дома.

— Тревожеше се за теб, идиот такъв. Не можеше дори да стоиш на краката си. А сега и аз се тревожа за теб. Всички се тревожим за теб. И аз имам намерение да открия какво става.

Саймън прокара длан по лицето си.

— Нямам време да си бърбяр, Джулс. Трябва да се прибера у дома и да се преоблека. Спах с дрехите. Не съм го правил, откакто бях в университета.

— Като оставим настрана омачканите ти дрехи, мисля, че можеш да ми отделиш няколко минути. А и не вярвам, че това има нещо общо с външния ти вид. Не, мисля, че е по-скоро заради издирването на Кранфорд. Виждам, че си изненадан. Нима мислеше, че не знам с какво сте се захванали двамата с Колтън?

— Да — призна той. Беше му прекалено зле, за да лъже. — Какво ти е казал, по дяволите?

— Всичко, включително сподели с мен информацията, която си измъкнал снощи с риск да се удавиш в долнокачествен алкохол.

Саймън замръзна и затърси в объркания си мозък. Какво му бе казал О'Ший? Че Кранфорд му дължи много пари. Че поддържа къща, за която съпругата му не знае. Че къщата е в... Холбърн? Или в Блумсбъри? По дяволите, не можеше да си спомни.

— А Колтън как е разбрал?

— О'Ший му е казал. И Колтън, и Фицпатрик провериха жилището на Кранфорд. Вече не е там. Изчезнал е преди седмици. Обаче ти не трябва да се тревожиш, те ще продължат да обръщат града с краката нагоре, докато го намерят. Няма какво повече да се направи. Искам да обсъдим плановете ти за Маги.

Той се напрегна.

— Маги?

— Не се прави на глупак. Знаеш ли, че е избягала в Париж?

Не, не знаеше. Разтри тила си замислен. Защо е отишла в Париж? Спомни си последния им разговор и трепна. Наранен и ядосан, той я бе накарал да повярва, погрешно, разбира се, че може да разкрие кой е Лемарк. Беше ли му повярвала? Това го накара да му прилошее още повече.

— Когато се разправим с Кранфорд, ще намеря Маги. И ще се извиня.

— Саймън, двамата никога не сме имали тайни.

Той повдигна вежда, с което я накара да се засмее.

— Чудесно. Обикновено нямаме тайни. Доволен ли си?

— Умерено. Какво целиш?

— Искам да знам какво се е случило с Маги. Какво я е накарало да побегне към Париж, а теб едва ли не да се убиеш в издирването на Кранфорд.

Той познаваше тази решителност в очите ѝ. Джулия нямаше да отстъпи, а може би щеше да е добре за него да каже на някого.

— Предполагам, Колтън ти е казал за скандала с Маги — че Кранфорд е излъгал и ми е показал фалшиви писма, за да ме накара да повярвам, че връзката между тях е взаимна.

— Да. Маги ми разказа част от историята. Поне нейната част.

Челюстта му увисна.

— Разказала ти е? Кога? Ти защо не ми каза?

Джулия го изгледа надменно, отвисоко, което бе впечатляващо, тъй като той се извисяваше над нея дори седнал.

— Когато бяхме при мадам Хартли. А аз никога не бих предала доверието ѝ по такъв начин. Ако искаше ти да знаеш, щеше да ти каже.

— А каза ли ти, че тя е Лемарк? Че тя е отговорна за карикатурите на Уайнджестър?

Джулия премигна. Отвори уста, после я затвори.

— Не. Не е. Аз... никога нямаше да се досетя. Дори и след сто години.

Саймън изсумтя.

— Аз също. Но ето.

— Кога ти каза?

Той поклати глава.

— Не е. Наех детектив и той я разкри.

— Господи. Тя е... е, работите ѝ впечатляват. Рисунките с креда сигурно са нейни. Тя е гений.

Да, умна, красива, дразнещо гениална.

— И... Позволи ми да отгатна — продължи Джулия. — Ти си бил бесен, а тя не е искала да се извини.

— В началото. Но има и още. — Саймън разказа всичко на Джулия, като започна с това, че Маги не е имала достатъчно доверие в него, за да му каже истината по време на скандала, че е създала Лемарк, за да го дискредитира политически, и завърши със своята заплаха да я разкрие.

— О, Саймън. — Сините очи на Джулия бяха изпълнение със съжаление. — Не виждаш ли? Толкова ли си сляп, че дори не ти е хрумнало?

— Какво да видя?

— Не помниш ли дали като малко момче си правил нещо, за да привлечеш вниманието на някое момиче? Да я дръпнеш за косата или да сложиш червей в обувката ѝ? — Трябва да се бе втренчил озадачено в нея, защото Джулия добави: — Е, най-вероятно никога не ти се е налагало. Работата е в това, че тя е искала да я забележиш.

— Като ме превърне в глупак? Хайде, Джулс.

— Очевидно си разбил сърцето ѝ. Още една причина да те избере за своя мишена. Трябва да си поласкан.

Думите ѝ бяха близо до това, което Маги бе признала в деня, когато се бе изправил лице в лице с нея. Не бе казала нищо за разбито сърце, разбира се, но бе намекнала, че трябва да е благодарен за

безсмъртието си в карикатурна форма. Потърка брадичка и остави идеята да попие в съзнанието му.

— А и да не забравяме, че карикатурите увеличиха многократно популярността ти. Уайнджестър не навреди на репутацията ти, напротив. Персонажът те утвърди като един от първите в света на политиката през нашата епоха. Тя ти е направила огромна услуга.

— Едва ли се чувствам така.

— Заради гордостта ти. И чувствата ти към нея.

— Трябваше да ми се довери — призна той. — По времето на скандала. Ако тогава бе дошла при мен, аз...

Не можа да довърши. Но и нямаше нужда — ако някой знаеше какво изпитва, то това бе Джулия.

— Знам — каза тя мило. — И сега ми е ясно, че не трябваше да те спирам да предизвикаш Кранфорд. Ще трябва да моля за прошка заради ролята си във всичко това... — въздъхна. — Тръпки ме побиват заради случилото се по време на дебюта ѝ. Беше толкова млада. Разбирам, че си повярвал на Кранфорд и фалшивите писма, но е трябвало да я потърсиш, Саймън. Трябваше поне да ѝ дадеш възможност да бъде изслушана.

— Да не би да казваш, че заслужавам Уайнджестър?

— Не. Да. — Вдигна ръце. — Не знам. Но тя очевидно има чувства към теб. И е ясно, че ти я обичаш. Така че какво ще направиш по въпроса?

Любов. Обичаше ли Маги? Как можеше някой да обича жена, която нито познава, нито разбира?

— Имам нужда от кафе.

Стана, отиде до бюфета и си напълни чашка. След като отпи щедра глътка, реши да не разсъждава върху думата. Чувствата му към Маги бяха объркани, но толкова силни, че за тях нямаше име. А нямаше представа какво изпитва тя към него. Отново седна.

— Не мога да се срещна с нея, преди да съм се разправил с Кранфорд.

Джулия сбърчи вежди.

— Готов ли си за втори път да се откажеш от нея?

— Не — отговори той остро, с което изненада и двамата. — Просто имам нужда...

— От време? Страхувам се, че не разполагаш с такова. В момента тя пътува към Париж и няма планове за завръщане в Лондон. Казаха ми, че е заповядала да затворят градската къща. Кой знае колко дълго ще остане във Франция или къде другаде ще отиде? Можеш ли да си позволиш да я оставиш да ти се изплъзне? Защото колкото по-дълго мисли, че си се отказал от нея, толкова по-наранена ще бъде, когато накрая я намериш.

Трябваше да ѝ обясни простичко, така че да го разбере.

— Трябва да накарам Кранфорд да страда, Джулс.

Тя се нацупи — знак, който, както му бе добре известно, говореше за крайно раздражение.

— Свеждаш всичко до себе си и нуждата си да отмъстиш, Саймън. Не става въпрос за теб, а за Маги. И от малкото, което разбирам, мога да кажа, че се е помирила с миналото си. Забележително е какво е постигнала. Изобразен си на онези карикатури, защото си я наранил. Ужасно. А сега отново я нарани.

Той най-после прозря. Сякаш лъч слънчева светлина бе прорязал тъмното небе — той разбра, че Джулия е права. Маги трябваше да бъде центърът на вселената за него. От значение беше да я намери и да оставят миналото зад гърба си. Защото мисълта да я загуби завинаги предизвикваше паника у него.

— Отиди при нея, Саймън. Тя изпитва болка и ти си единственият, който може да ѝ сложи край.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След не много дълго време, в Париж

— Ma chère, отпусни се. Изнервяш ме.

Маги погледна през малката маса към своя учител и добър приятел Люсиен Баро. Тя обичаше да се заяжда с него, че заради артистично разрошената кестенява коса и деликатните черти, прилича повече на поет, отколкото на художник. Бяха близки по възраст — Люсиен бе година по-голям, но бе рисувал през целия си живот. Без съмнение, той беше най-талантивият, най-великодушният и с най-широки познания художник, когото Маги бе срещала.

И в момента я гледаше втречено, навъсил красивото си лице.

— Прости ми — каза тя едва чуто.

Той поднесе изящната чаша към устните си и отпи от топлото и ароматно парижко кафе.

— Маги — отвърна Люсиен нежно. В кафявите му очи имаше съчувствие, но и решителност. — Без повече s'il vous plait. Тук си от почти три седмици и това униние... Не мога повече. Не е характерно за теб.

Тя му отправи онзи високомерен поглед, който обикновено бе запазен за критиците.

— Не съм унила.

Той въздъхна тежко и отново се зачете във вестника. Тя се облегна в изненадващо удобния стол от ковано желязо и загледа през прозореца оскъдното движение по улицата.

Люсиен наскоро се бе преместил извън стените на града, в селцето на върха на хълма с името Монмартър. Маги подозираше, че е заради желанието за усамотение, както и за да се дистанцира от нарастващия консерватизъм и гражданско неспокойствие, обхванали Париж през последните няколко години. Тя с радост виждаше, че с възрастта Люсиен отдава по-голямо значение на преследването на щастието, отколкото на политическите каузи, които някога

прегръщаше. С вятърните мелници и лозята Монмартър бе тиха и спокойна алтернатива на предишния му хаотичен живот.

Кафенето, намиращо се в къща със стаи за даване под наем на няколко пресечки от жилището на Люсиен, бе типично за Франция — с редици маси, няколко удобни дивана и позлатени огледала по стените. Както Люсиен често казваше, французите са като разглезени млади момичета — предпочитат през цялото време да са заобиколени от красиви неща.

По-голямата част от сутрешната тълпа се бе вече разпръснала и бяха останали само няколко посетители, а Маги продължаваше да гледа тъжно през прозореца. Наведе се напред, издиша и топлият ѝ дъх образува съвършено малко „о“ по студеното стъкло. Тя проследи с върха на пръста си очертанията му.

— Забелязах, че вчера получи писмо от мадам Макгинис. Как са нещата в Лондон? — запита нехайно Люсиен над броя на Le Constitutionne^[1].

Собственичката на магазина ѝ бе писала, за да я информира за продажбите, предложенията и ключките в лондонския свят на изкуството. В този момент обаче тя не искаше да мисли нито за Лемарк, нито за Лондон.

— Все същото. Няма търпение да получи следващите ми работи.

— Не си рисувала много, откакто пристигна. Може би е време?

Тя му се изплези, с което го накара да се засмее. Но той беше прав, разбира се. Животът не спира, защото нечие сърце е разбито — урок, който бе научила преди много години. Ето защо тя направи това, което за нея бе естествено като дишането — извади скицник и молив от чантата си и се захвана за работа. Загрижеността на мисис Макгинис не бе неоправдана — почти бе дошло време да се предадат рисунките за Акерман. Маги не можеше повече да си позволи проблемите да пречат на работата ѝ.

Концентрира се върху движението на ръката си и резултатът се появи на хартията. Сутринта напредваше, звънчето над вратата се обаждаше от време на време, гласове си бърбеха тихо, но Маги не обръщаше внимание. Люсиен знаеше, че не бива да ѝ говори, и тя продължи да осъществява идея след идея върху хартията.

След като получи желания резултат, тя остави материалите.

— Какво ще правим утре? — запита и изпъна пръсти, за да облекчи сковаността им. — Поредният музей?

Той сгъна вестника.

— Трябва да отида до града. Анри има репетиция днес следобед и държи на моето мнение за изпълнението му. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Може да е забавно. Каза, че трябва да видя новата творба на Жерико^[2].

— О, oui. Потъването на „Медуза“^[3]. Картината ще предизвика шум в Салона тази година. — Погледът на Люсиен светеше, както ставаше често, когато обсъждаха великото изкуство. — Не трябва да си тръгваш от Париж, преди да си я видяла.

— Кой казва, че ще си тръгна от Париж?

Люсиен изви очи нагоре.

— Вие, англичаните, вършите всичко толкова прибързано. Една свада с любовника и побягвате. Не се оплаквам, защото това те доведе тук, при мен. Но по някое време той ще започне да ти липсва толкова, че да се върнеш у дома. Или пък той ще дойде в Париж и ще те прибере.

— Грещиш — започна да спори тя. — Нищо такова няма да се случи. Имах съвършено основателни причини да напусна Лондон и не всичките имат нещо общо с мъж.

— Не се съмнявам, ma chère — изрече шумно Люсиен и вдигна отново вестника пред лицето си. Хартията прошумоля леко и тя заподозря, че той ѝ се присмива.

Маги се нацупи и скръсти ръце на гърдите си.

— И той не ми е любовник.

Зад вестника се дочу кикот. Тя мятеше мълнии с поглед, но не каза нищо. Да, имаше я срещата в гостната ѝ — тя никога вече нямаше да гледа на онзи диван по същия начин, — а после и нощта в Барет Хаус. Онази вълшебна, променяща душата нощ в Барет Хаус. Пламъкът в очите му, докато изучаваше голотата ѝ за първи път. Влажният му и забързан дъх, който галеше ухото ѝ, сладката тежест на тялото му върху нейното, докато се плъзгаше в нея. Тихият стон, когато стигна до върха. Не, никога нямаше да забрави онази вечер.

Обаче двамата със Саймън нямаше повече да споделят вълшебни нощи. В гърдите ѝ натежа съжаление и тя само с усилие на волята успя

да се сдържи да не го покаже.

Да напусне Лондон бе правилното решение. Париж беше като мехлем за наранената ѝ артистична душа. Можеше да се отдалечи от капаните на английското общество, да се скрие тук, при Люсиен, и да се концентрира върху изкуството си. Във Франция се чувстваше повече Лемарк, отколкото лейди Хокинс. Което бе добре дошла почивка.

Беше време да престане да се самосъжалява — заради Люсиен и заради себе си.

Нямаше намерение да се върне в Англия. Щеше да остане в Париж колкото пожелае. Саймън можеше да продължи похвалната си политическа кариера, без да му пречат отношенията с Ирландската блудница и/или Лемарк. Маркъс и Ребека щяха да се установят в провинцията, а майка им щеше да бъде все така добре осигурена. Работите на Лемарк щяха все така да се продават в магазина на Макгинис. Всъщност не можеше да се сети и за една основателна причина да се втурне обратно към Лондон. Може би няколко години щеше да пътува из континента, както някога бе мечтала.

Погледът ѝ отново се спря на Люсиен, който оставаше подозрително мълчалив зад вестника си. Думите, които бе изрекъл преди малко, подронваха гордостта ѝ. Саймън не ми е любовник, повтори си тя. Вероятно можеше да бъде, ако обстоятелствата бяха различни. Щеше да се радва да научи от него повече за страстта. В ръцете му.

Това я накара да се усмихне, но доброто ѝ настроение бързо се стопи, като си спомни последния им разговор. Всъщност не беше спор — е, не и такъв спор, какъвто Люсиен предполагаше. Саймън беше... разочарован от нея. И наранен от двуличието ѝ. Беше отказал да се вслуша в гласа на разума, да приеме обясненията ѝ, което едва ли бе нейна вина. Твърдоглав човек.

Вярно, тя не бе положила кой знае какви усилия да го убеди. Маги взе молива от масата и започна да го върти между пръстите си. И защо да го прави? Опитът ѝ говореше, че никой никога не се вслушва в думите ѝ. Саймън със сигурност не бе по-различен. Все пак беше повярвал на лъжите на Кранфорд. Нито веднъж не бе потърсил обяснение за скандала. Да, Кранфорд бе предоставил доказателство, но

то бе лъжливо, всичко бе лъжа. Не трябваше ли Саймън поне да се усъмни?

Дяволите да ги вземат всичките. Саймън, Кранфорд, цялото общество. Беше уморена да се опитва да си намери място в свят, който нито вярваше в нея, нито се интересуваше от истината. За бога, тя не беше някоя истерична и податлива на депресия жена. Беше понесла скандала, сломеното си сърце, принудителната женитба, смъртта на баща си, бързото влошаване на здравето на майка си, всичките клюки и шушукането в обществото...

Нямаше да се скрие, да ближе раните си и да изпада в меланхолия заради всичко случило се. Люсиен беше прав. Това не бе характерно за нея. Което означаваше само едно.

— Днес ще дойда с теб в града — каза тя на Люсиен. — Искам да видя дали старата ми къща на авеню „Габриел“ е свободна.

— Имаш предвид жилището, за което заяви, че е прекалено голямо за една обикновена овдовяла англичанка? — провлече той.

— Да. И макар че къщата може да е прекалено голяма за една обикновена овдовяла англичанка, тя е перфектна за скандалната Ирландска блудница. Време е да организирам забава.

Люсиен бавно свали вестника и ѝ се усмихна.

— А, най-последно. Приветствам завръщането ти, *ma chère*.

Дори да живееш в различна страна, не можеш да сложиш край на клюките. Всъщност точно обратното. Животът сред чужденци превръща англичаните в малка сплотена група и всички новини от дома се разпространяват бързо. Следователно Саймън научи къде е Маги в мига, в който тя се премести в къщата с пристройки на авеню „Габриел“.

Тази новина му донесе огромно облекчение. Беше във Франция повече от две седмици, не успяваше да я открие въпреки усилията, които полагаше, и започна да си мисли най-лошото — че докато е прекосявала Ламанша, е паднала през борда. Че е била отвлечена от крадци. Че информацията, с която разполага, е невярна и тя въобще не е в Париж.

Разтревожи се, че предупрежденията на Джулия са се превърнали в реалност и е изгубил Маги завинаги.

Затова, като научи къде е, първото му импулсивно желание бе да се втурне към къщата ѝ, да се извини и после да я целува, докато си изгуби ума. На Куинт му бяха необходими петнайсет минути, за да го разубеди.

— Тя не приема, Уинчестър. Върнаха ме от вратата, а тя едва ли ще изпитва по-приятелски чувства към теб — каза му той, след като се върна. — Не и след начина, по който си се държал. Най-добре е да се появиш, когато няма да може да ти избяга, и да я принудиш да те изслуша. Говори се, че организира маскарад за след десет дни. Ще отидем и тогава ще можеш да говориш с нея.

И така, Саймън повече от седмица крачеше като лъв в клетка напред-назад в стаите си на най-горния етаж на хотел „Морис“ и не правеше нищо, освен да мисли за нея. Джулия беше посяла семето, но сега той знаеше истината. Маги бе причината той да не се ожени. През всичките тези години си казваше, че предпочита да е сам, но всъщност не бе намерил жена като нея. Никоя друга не го караше да се чувства жив в мига, в който влезе в някоя стая. Никоя не го караше да гадае и не се страхуваше да му се противопостави. Жена, която да го хване сам да си доставя удоволствие, и да не побегне с писъци от стаята.

Нямаше да се откаже от нея. Без повече лъжи, без недоверие. Щеше да я накара да му повярва, щеше да използва чара си и способността си да убеждава, докато тя не приеме неизбежното.

Сега той, а както изглежда, и половината Париж, бе в претъпканата бална зала на Маги. Тълпата гости разговаряха помежду си, всичките облечени в различни карнавални костюми. Имаше сатири и богини, пирати и придворни. Една от гостенките бе мадам Помпадур, а друг — крал Хенри VIII. Куинт бе избрал да се облече като един от своите идоли, Франсис Бейкър^[4], макар че нямаше вероятност някой да го разпознае. Непрактичен избор, като се имаха предвид високите токове, перуката и къдричките, но беше трудно да разубедиш Куинт, щом веднъж е решил.

Макар че още не бе видял домакинята, знаеше какъв е костюмът ѝ. Беше платил много пари за информацията, за да може неговият да допълва нейния. Надяваше се тя да оцени усилието, като се имаше предвид, че задникът му едва не бе замръзнал по пътя към дома ѝ.

Декорите и украсата бяха истинско зрелище. Маги беше надминала себе си. Балната зала бе превърната в тучен египетски

оазис, имаше палми в саксии и други по-малки зелени растения, допълвани от златни колони с червен плат по тях. На едната от стените имаше тапет, изобразяващ пустиня — пясъчни дюни под горещо оранжево слънце, — и той се запита дали го е рисувала тя. Из стаята имаше къртави за сядане с дивани, възглавнички и килими, за да могат гостите да се отпуснат и да наблюдават съперничеството на дансинга.

Слугите също бяха маскирани — всичките бяха голи до кръста и носеха черни полумаски, напомнящи чакал. Маската обхващаше пространството около очите и имаше дълги тъмни уши, сочещи към тавана, носовете и устите не бяха покрити. Златни гривни опасваха ръцете им над лактите, а вратовете им бяха обвити в злато и оникс. Черно-златни поли падаха до средата на бедрото. Откъде, за бога, ги бе наела?

Той я забеляза без никакво усилие въпреки морето от костюми и маски домино. Стоеше в далечния край на балната зала, заобиколена от гости. Предимно мъже, доколкото можеше да види. Кое то никак не бе чудно, като се имаше предвид прозрачната бяла рокля, с която бе облечена. Материята бе опъната на гърдите ѝ и ги повдигаше, в косата ѝ висяха въженца от златни мъниста, закрепени за златен обръч на главата ѝ. Краката ѝ бяха в златисти обувки, чиито връзки се кръстосваха при глезена. В едната си ръка държеше чаша шампанско, а в другата — жезъл.

Клеопатра, екзотичната изкушителка на древния свят. Коремът му се затопли, облекчението и желанието нарастваха и накрая всичко, за което можеше да мисли, бе да стигне до нея.

Направи крачка напред, но ръката на Куинт го хвана над лакътя и го спря.

— Търпение, Уинчестър. Остави я да поздрави гостите. Няма смисъл, ако ни изхвърлят още преди вечерята.

— Тя няма да ни изхвърли, но си прав. Ще изчакам първо да изпие чаша-две шампанско.

Куинт се засмя.

— Никога не съм и помислял, че ще дойде ден, в който умението ти да очароваш жената ще зависи от това дали тя е пияна.

Саймън изгледа Куинт.

— Не искам да е пияна. Искам да е мила.

— О, това ли е всичко?

— Уинчестър!

Саймън се обърна, като чу името си. Пред него стоеше мъж с черно домино. Бе свил устни в самодоволно изражение, така че за Уинчестър бе лесно да го познае.

— Маркъм. Не очаквах да те заваря тук. — Обърна се, за да включи и Куинт в разговора, но видя, че приятелят му се е изгубил в тълпата.

— В Лондон става ужасно скучно по това време на годината — отвърна Маркъм. — Затова дойдох, за да видя какво са ни приготвили братята французи. Представете си изненадата ми да открия такова прекрасно забавление.

Очевидно Маркъм бе последвал Маги в Париж. Преди Саймън щеше да ревнува, но вече пет пари не даваше колко мъже е имало в миналото ѝ. Или пък в настоящето ѝ, ако трябваше да е откровен. Саймън имаше намерение да си я върне. Да има отново нейните усмивки и смеха ѝ. Чувството ѝ за хумор и острия ѝ език. И най-вече сластното ѝ тяло, извито в плен на страстта под неговото.

Чу се силно пляскане с ръце, което заглуши бърборенето на гостите, и Маги пристъпи в средата на стаята. Призова за внимание и тълпата утихна.

— *Mesdames et messieurs* — каза тя високо. — Добре дошли, дами и господа. В съзвучие с темата тази вечер ви давам чудесата на Древен Египет.

Чу се тихо равномерно биене на барабани. Двама слуги чакали се появили с носилка в далечния край на помещението. На нея се беше отпуснала жена, облечена почти като Клеопатра на Маги. Тъмната коса се спускаше до раменете ѝ, златен обръч обгръщаше главата ѝ. Като стигнаха до средата на дансинга, мъжете спуснаха носилката и тя стъпи на земята, а прозрачната бяла рокля падна на плохи до глезените ѝ. Деколтето бе абсурдно ниско изрязано и Саймън бе почти готов да се закълне, че зърната ѝ са намазани с руж. Тя вдигна ръце като египетска статуя и замръзна. Последва втора носилка, същата бавна процесия, и жената, която я заемаше, се присъедини към първата на дансинга, като зае стойка с малко по-различно разположение на ръцете.

Последваха още три и жените станаха общо пет, всичките в еднакви костюми и със сериозни лица. Щом слугите чакали се

оттеглиха, темпото на барабаните се ускори, към тях се прибави и подрънкването на звънчета. Танцърките започнаха да полюшват горната половина на телата си и да правят бързи движения с ръце. Саймън хвърли крадешком поглед към Маркъм, който стоеше, пленен от изпълнението. Всъщност графът нямаше да се изненада, ако видеше от устата му да се стича слюнка.

Не че представлението не му харесваше. Наистина не беше виждал толкова освободен танц. Толкова... чувствен. Всички жени поклащаха бедра и гърди в крещящо подобие на сексуален акт. Танцът му напомняше за Барет Хаус и за възседналата го Маги, гола и блестяща от пот, да се повдига и отпуска на члена му. Ето на такова представление си заслужаваше да се наслади.

Танцърките подеха вихрушка от координирани движения на ръцете, после продължиха и с краката. Нито една не носеше обувки и нежните им пръсти шушнеха по протритото дърво на дансинга, докато пристъпваха напред и назад. След още няколко минути музиката се извиси до кресчендо, жените се въртяха в кръг, повдигнали роклите си над коленете. За огромно удоволствие на тълпата голите им крака се показваха изпод тях. Те всички заеха финална поза със заглъхването на музиката и гостите заръкопляскаха бурно. Саймън се усмихваше широко и ръкопляскаше силно, също като останалите. Само Маги можеше да успее с нещо толкова смело.

Барабаните отново подхванаха бавния ритъм и жените прекосиха стаята, пристъпвайки в синхрон. Скриха се от поглед и гостите започнаха да се кикотят и да говорят — сигурно изказваха удивлението си от представлението.

— Никога не съм виждал нещо подобно — сподели Маркъм със Саймън. — Чувствам се въодушевен. Е, отивам да си намеря някое женче. Винаги е по-лесно на маскарад. А вие какво ще правите?

— Мисля да чакам тук. — Имаше намерение да държи Маги под око.

— А, вече сте си набелязали някоя, нали? По-добре е да побързам тогава. Извинете ме. — Маркъм бързо се отдалечи, а черната му пелерина се развяваше зад него.

Саймън въздъхна от облекчение.

Да, беше си набелязал жена — красива жена, която лесно можеше да те подлуди и ужасно да те обърка.

— Клеопатра — прошепна Люсиен в ухото на Маги. — Марк Антоний цяла вечер не свали очи от теб. Може би познаваш джентълмена, ma chère?

За първи път оставаха сами, откакто вратите се бяха отворили за гостите преди повече от два часа. Маскарадът бе истински успех, ако се съдеше по ентузиазма на тълпата. Маги отпи от шампанското си и погледна Люсиен.

— Марк Антоний? Къде?

— Ето там. В далечния край, между палмата и Жана д'Арк.

Тя се обърна в указаната посока и погледът ѝ бе прикован от пронизващи сини очи с цвета на Средиземно море. Пое си рязко дъх. Саймън. Носеше златна маска, но тя би го познала навсякъде. Така се беше вторачил в нея, че крайниците ѝ настръхнаха. Мили боже, какво правеше той тук?

Многозначително извърна поглед и каза на Люсиен:

— Не е някой от значение. Просто мъж, когото някога познавах.

И обичах. И го боготворях с устата си. Нежеланият спомен предизвика тръпки дълбоко в корема ѝ.

— Не знам защо си правиш труда да ме лъжеш.

— Маги лъже за нещо? — запита Анри, отдавнашният любовник на Люсиен, присъединил се към тях. — Да не би да има нещо общо с това, че не си с костюм, Люс? Казах ти, че ще бъде разочарована.

Анри, един от най-популярните театрални актьори в Париж, бе облечен като любимия си персонаж Хамлет, но Люсиен бе отказал да бъде някой друг, освен себе си. Твърдеше, че мрази маскарадите и че гледа на тях единствено като на досада, на която аристократите се отдават. Вярно, учителят ѝ можеше да бъде голям инат понякога.

— Не. Има нещо общо с начина, по който Марк Антоний наблюдава нашата красива Клеопатра.

Люсиен кимна по посока на Саймън и Анри го огледа от главата до петите. След като дълго го изучава, стисна устни, наведе се към любовника си и бързо зашепна на френски нещо в ухото му. Маги не можа да разбере всичко, но Люсиен се засмя и му каза да престане.

— Какво ти каза? — запита Маги.

Люсиен изкриви устни.

— Че Марк Антоний има красиви крака — махна разсеяно с ръка. — И някои други глупости. И така, той ли е? Този ли е

английският ти любовник, който най-после се е осъзнал и идва да те отведе в нощта?

— Нищо подобно — излъга тя. — Моят английски любовник е по-висок. И по-красив.

— *C'est impossible* — каза Анри шепнешком на Люсиен.

Но Люсиен не обърна внимание на забележката му и продължи да гледа Маги.

— Не, сигурен съм, че това е той. Въпросът е какво ще направиш ти по отношение на него?

— Ще разберем — заяви Анри. — Римското нашествие предстои.

Тя загледа с крайчеца на окоото си как Саймън си пробива път през гостите, за да отиде при нея. Бяла туника с къси ръкави падаше до над коленете му, талията му бе подчертана от хлабав колан, на раменете му бе набрана тъмноредвена тога, прихваната със сребърна тока. Костюмът му стоеше добре, изглеждаше по-висок и по-строен, привлекателен като всяка римска статуя, която би нарисувала — и също толкова властен и арогантен. Сърцето ѝ заби тежко и бързо.

За нейно огорчение Люсиен и Анри изчезнаха в тълпата и тя остана сама в пълната бална зала. Замисли се дали да не побегне, но Саймън най-вероятно щеше да я хване. По-добре беше да се изправи лице в лице с него сега, когато са заобиколени от стотици хора.

— Клеопатра — поздрави я той, поклони се и постави юмрук на сърцето си, както би направил римлянин.

Щяха да играят роли, значи.

— Антоний — отговори Маги. — Ето ме тук без змията ми.

Той се изправи и я изгледа замислено.

— Вярвам, че си прекалено твърдоглава, за да избереш смъртта от собствената си ръка.

— Но Антоний се е самоубил първи. Да го пробваме ли и ние? — запита тя мило.

Той сви устни.

— Колко много ми липсваше, мила моя Клеопатра.

— Наистина ли? Трябва да призная, че съм изненадана. Бих казала, че за теб бе облекчение да ме видиш за последен път.

— И щеше да сгресиш. Ще се разходиш ли с мен?

При идеята да бъде сама с него сърцето ѝ се сви, сякаш стегнато в менгеме. Осъзна, че това е паника.

— Защо? Мисля, че ако имаме да си кажем нещо, е по-добре да го направим тук.

Една руса вежда се вдигна предизвикателно.

— Страхуваш ли се?

— Да не те удуша с туниката ти? Да. Освен това подигравките са под твоето достойнство.

Започваха да привличат вниманието — няколко от застаналите наблизо гости се заслушаха в разговора им с неприкрит интерес. Саймън забеляза това, сграбчи я за ръката и я задърпа със себе си.

— Ела, моя кралице воин. Нека разгледаме градините.

Където и двамата щяха да замръзнат. Тя отказа да помръдне.

— Не, последвай ме.

Тя взе нова чаша шампанско от един поднос и отпи от хладната сладка течност, докато го водеше към задната част на залата. Нямаше представа какво иска Саймън, но не бяха ли си казали достатъчно при последния си разговор? Беше казал, че тя му липсва. Едва не изсумтя. Дори да беше вярно, това едва ли бе основателна причина да я последва в Париж.

Ако бе дошъл с очакването тя да се извини за карикатурите, щеше да бъде дълбоко разочарован. Щеше да се извини за работите си толкова, колкото и да отиде в „Алмакс“^[5] в сряда вечер.

На пътя ѝ застана Люсиен, по момчешки красивото му лице изразяваше загриженост.

— Всичко наред ли е? Имаш ли нужда от мен? — запита тихо на френски.

— Добре съм. Ще се забавя само момент — отговори тя на английски и продължи да върви.

Зад нея Саймън и Люсиен си размениха набързо няколко думи, но тя бе прекалено далеч, за да чуе. Несъмнено Люсиен го предупреждаваше да не я тревожи, което бе така типично за французите. Художникът имаше малко приятели, но ревностно защитаваше всичките. Разбира се, той не можеше да стори нищо на могъщия граф Уинчестър, на когото можеше да му се размине всичко, стига да не е убийство. Въпреки това ѝ стана приятно, че Люсиен изпитва към нея достатъчно топли чувства, че да направи опит.

Саймън я настигна на прага на музикалната стая.

— Видя ли изложбата? — запита го тя.

— Не. Бях зает.

— В такъв случай ела. Трябва да видиш артефактите от Древен Египет, които взех назаем специално за случая.

Влязоха в стаята, която бе преобразена в миниатюрна колекция на египетското изкуство. Няколко маси образуваха полукръг, а зад тях имаше паравани. Всички те бяха изрисувани в различни египетски теми и пейзажи. На масите бяха изложени скулптурите, които Люсиен бе успял да намери чрез мрежата си колекционери специално за маскарада. Когато предметите бяха разопаковани, Маги се бе смяла, докато бузите не я бяха заболели — нито една изложба не можеше да бъде по-подходяща за жена с нейната репутация.

Малък брой гости, предимно мъже, се разхождаха из стаята и разговаряха. Няколко жени хихикаха и сочеха, очевидно смутени от темата на предметите. Като се приближиха до първата маса, тя усети, че Саймън ги разпозна.

— Това не са ли... — поде той. — А, статуи на плодородието. Трябваше да се досетя.

— Браво на теб. Повечето са вариации на Мин^[6] — каза тя и посочи мраморната статуя на мургав мъж, който в едната си ръка държеше пенис в пълна ерекция, а в дясната — камшик във формата на съвездието Орион. — Египетският бог на плодородието.

Имаше приблизително трийсет издялани от камък или дърво фигури и всяка държеше огромен горд фалос, за който египтяните са вярвали, че е носител на мъжество и енергия. Саймън не каза нищо, просто продължи бавно да обикаля масите и да разглежда всеки артефакт. Щеше да бъде разочарован, разбира се. Определено щеше да използва възможността да я смъмри, че не зачита благоприличието. Онова, което той не разбираше, бе, че тя не възнамерява да бъде като останалите от обществото. Не можеше да го направи. Да се откаже от Лемарк и да бродира до огнището, докато чака съпругът ѝ да се върне от нощ на пиянски гуляй? Немислимо.

Имаше време, когато мечтаеше да бъде образцова съпруга на мъж с добри връзки и дори още по-добро състояние — но сега знаеше, че в света има нещо повече. Нямахте да се откаже от свободата да прави каквото пожелае.

— А тази? — Саймън посочи дървена статуя на женски полукрокодил, полухипопотам, чийто огромен издут корем се подаваше под голите гърди.

— Таурт. Богинята на раждането и плодовитостта. — Следеше внимателно реакциите му, но не можеше да разбере мислите му. — Доста добре е запазена. Все още се виждат люспите по опашката.

— Защо ме доведе тук? — попита той, без да откъсва поглед от масите. — Надяваше се да ме шокираш ли, лейди Хокинс, или може би да възбудиш долните ми инстинкти?

[1] Le Constitutionne („Конституционалист“) — френски политически и литературен вестник, основан от Фуше през 1815 г. Като орган, обединяващ либерали, бонапартисти и антиклерикали, е бил пет пъти закриван, за да се възроди под ново име, но винаги включващо думата „конституционалист“. — Б.р. ↑

[2] Теодор Жерико (1791–1824) — френски живописец и литограф. Макар че умира съвсем млад, той е един от пионерите на романтизма. — Б.пр. ↑

[3] Потъването на „Медуза“ (1818–1819) — изобразява последиците от корабкрушението на френския кораб „Медуза“, при което капитанът оставя екипажа и пътниците да се удавят. — Б.пр. ↑

[4] Франсис Бейкън (1561–1626) — английски философ, юрист, политик и писател. — Б.пр. ↑

[5] „Алмакс“ — социален клуб в Лондон от 1765 до 1871 г., един от първите, които допускат и мъже, и жени. — Б.пр. ↑

[6] Мин — египетско божество във форма на мъж. Бил е почитан от мъжете като бог на плодовитостта, а по-късно като бог на дъжда, който помагал за реколтата. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Челюстта ѝ увисна, преди да е успяла да се овладее.

— Д-да те възбудя? — изломоти. — Не ставай смешен. Просто помислих, че трябва да ги видиш.

— Жалко.

Не звучеше ужасен. Нито отегчен. Кое то силно я раздразни. Изглежда... се забавляваше.

Докато тя се чудеше на липсата на реакция от негова страна, той я хвана за ръката и я дръпна зад параваните, към тъмните ниши на стаята.

— Къде отиваме, Саймън?

— Сега е твой ред да ме следваш — каза той и я дръпна в далечния ъгъл, където пианото събираше прах. Тя не виждаше ясно чертите му в полумрака, но другите ѝ сетива се изостриха, за да компенсират липсата на зрение. Докосването на полите ѝ до краката му. Познатата негова миризма на цитруси и тютюн. Беше толкова близо до нея, че почти се докосваха, силното му присъствие я обгръщаше. Устата ѝ пресъхна.

Толкова често си представяше отново вечерта в Барет Хаус, че можеше да си спомни почти всяка подробност. Всяко плъзгане на ръката му. Всяко прехапване на устните му. Нейното тяло бе неговото платно и той с майсторска ръка и смели движения на четката бе създал нещо, което не бе съществувало преди. Нещо, чийто потенциал само неговото артистично око бе видяло. Тя бе преобразена.

Но щеше да бъде грешка да позволи на страстта да замъгли разсъдъка ѝ, независимо колко необикновена бе тяхната близост. Залогът беше прекалено висок.

Дали имаше намерение да я съблазни в този ъгъл? Ако бе така, тя трябваше бързо да го разубеди. Отдръпна ръката си и запита:

— Защо си дошъл в Париж? За да ми разкажеш в най-пълни подробности как възнамеряваш да съсипеш Лемарк?

Пръстите му втъкнаха зад ухото ѝ един непослушен кичур и лекото докосване я накара да потръпне.

— Без повече лъжи между нас — каза той. — Заслужаваш честност от моя страна и бих искал да ми отговориш със същото. Бях ти невероятно ядосан, но никога не съм имал намерение да разкрия кой е Лемарк.

Тя добре познаваше това чувство. Гневът все още кипеше в кръвта ѝ, защото помнеше последния им разговор.

— Но сега разбирам защо си създаде Уайнджестър и си ме направила на глупак — продължи той. — Готов съм да оставя това зад гърба си, за да продължа напред. Простих ти.

Той наистина ли...? Не вярваше.

— Ти си ми простил? Ти... ти си непоносим. — Господи, той трябваше да е на колене, да я моли за прошка и да се разкайва за всичките си жестоки думи и дела. Вярно, като граф той вероятно не се бе извинявал на никого през целия си живот, но това не означаваше, че тя не заслужава да го направи за нея. Разочарованието гореше в гърдите ѝ и направи гласа ѝ по-остър. Тя заби пръст в гърдите му. — Едва ли има значение, че си ми простил, Саймън, защото аз не съм ти простила. И не е вероятно някога да го сторя. Върни се в Англия. Губиш си времето тук.

Той хвана ръката ѝ и я притисна до твърдите си гърди, смръщил объркано вежди.

— Вече ти обясних, че Кранфорд ме излъга с онези писма. И, повярвай ми, имам намерение да поискам обяснение веднага щом го открия. А ти ме накара многократно да си платя с онези карикатури. Не можем ли да превъзмогнем това и да продължим напред?

Как би могла да започне да му обяснява колко пъти и по какъв начин я бе наранявал през годините? Най-малкото той продължаваше да предполага най-лошото за нея. Кранфорд беше просто малка капка в огромния кладенец на всичко, което стоеше между нея и Саймън.

— Дори не знам откъде да започна. Не мога да забравя случилото се и се съмнявам, че някога ще ти простя.

Той поклати глава.

— Не го вярвам. Жената в леглото ми в Барет Хаус бе всичко друго, но не и злобна и сърдита. Искам честност от теб, Маги — каза той, а тонът му бе твърде умерен. — Тя е скъпоценна, защото получих

съвсем малко от нея през цялото време на познанството ни. Не мислиш ли, че заслужавам истината?

— Честност? — изсъска тя и издърпа ръката си. — Не искаш честност. Ако беше така, щеше да ме откриеш след разразяването на скандала, за да разбереш какво е станало. Вместо това ти се затвори в бардака на мадам Хартли за цяла седмица и се отдаде на пиански оргии.

Устата му се отпусна от изненада.

— Откъде, по дяволите...?

— Маги — чу се тих глас и една ръка я докосна по рамото. Обърна се и видя, че Люсиен стои до нея. — Вие двамата — каза приятелят ѝ, като поглеждаше ту нея, ту Саймън — привличате вниманието. Може би трябва да отидете в друга част на къщата, поп?

Близо до параваните стояха гости, които не особено дискретно бяха обърнали лица към задната част на стаята. По дяволите. Е, със сигурност не можеха да се оплачат, че им липсват забавления тази вечер.

— Няма нужда — каза тя на Люсиен. — Приключихме. Уинчестър тъкмо си тръгваше.

Не бе минало добре.

Саймън прокара ръка по лицето си и загледа как Люсиен придружава Маги към светлините и веселбата на маскарада. Потисна разочарованието си и въздъхна. Беше ясно, че тази вечер е сгрешил. Може би трябваше да обсъди подхода си с Куинт, преди да дойде тук. Е, вече бе прекалено късно. Щеше да се наложи да поправи стореното — след като първо разбереше какво я бе ядосало толкова.

И как след всичките тези години бе научила за позорното му пребиваване в бардака на мадам Хартли?

Той се присъедини се отново към веселбата. Щеше да има достатъчно време да мисли, докато я наблюдава. Не се чувстваше удобно, като знаеше, че тя е без никаква закрила. Някои от мъжете ѝ обръщаха прекалено голямо внимание, кръжаха близо до нея. Това не се харесваше на Саймън.

Намери Куинт веднага щом се върна в балната зала. Свиреха валс и танцуващите бяха изпълнили дансинга — някои използваха

близостта, която танцът създаваше, за нещо повече. Нерон с наднормено тегло поглеждаше похотливо към Будика^[1], поставил ръка на дупето ѝ.

— Връщаш се от поражението при Акциум^[2] ли, Марк Антоний?
— провлече думите Куинт и поднесе чашата с чай към устните си.

— Едва ли. Просто малка спънка.

— Според онова, което чух, не е така. Случилото се накара поне половината от гостите да хихикат. — Куинт остави празната чашка върху чинийката и я подаде на минаващия наблизно слуга чакал. — И така, какъв е следващият ти план за нападение?

— Не съм сигурен. Не очаквах тя да бъде толкова... — Не можеше да изрази с думи целия гняв, горчивина и омраза. Как да пробие черупката на цялото това засегнато женско честолубие?

— Подозирах. Господ ми е свидетел, не мога да надникна в женския мозък. Всички жени искат да бъдат ухажвани. И да разговаряме с тях. Това е... плашещо.

Ухажвани. Хмм.

— Имаш ли намерение да останеш? — запита Куинт.

— Да.

— Тревожиш се заради всичката тази поквара около нея — заключи приятелят му. — Не мога да кажа, че те обвинявам. Е, отивам да намеря красивата Маргарет Кавендиш^[3], която зърнах преди малко. Ще се видим на сутринта.

— Чакай, кой?

Куинт въздъхна, без съмнение ужасен. Саймън в никакъв случай не беше глупав, но не можеше да се сравни с неговия интелект и бързо мислене.

— Херцогинята на Нюкасъл по времето на Чарлс II. Поетеса, авторка на пиеси и така нататък. Чети от време на време по някоя и друга книга, а? — Виконтът се отдалечи с маршова стъпка и се сля с морето щраусови пера и триъгълни шапки.

Саймън отново посвети вниманието си на Маги. Заобиколена от малък кръг гости, тя стоеше в далечния край на залата, близо до отворените врати, които водеха към терасата. Усмиваше се, смееше се и беше омагьосала онези, които бяха около нея, ако се съдеше по възторжените им лица. Саймън едва ли можеше да ги обвинява —

жизнеността ѝ бе една от чертите, които първоначално го бяха привлекли.

Отпи от шампанското и загледа как мъжете ѝ се умилкват. Тя не ги окуражаваше, но правеше достатъчно, за да изпитват надежда. Дълги погледи, многозначителни усмивки, леки докосвания... грижеше се да окаже внимание на всеки мъж от групата. Гърдите на Саймън се стегнаха, но това не бе точно ревност. Не, беше нещо доста по-сложно. Изпитваше собственическо чувство към нея, искаше му се да се качи на някой стол и да заяви на всички в залата, че е негова.

Мъж, облечен като Дон Кихот, протегна ръка да отвори вратата към терасата. Маги се втурна да му помогне и Саймън се вцепени. Наистина ли бе толкова безразсъдна да позволи на мъж да я придружи навън, сама, където много неща...

— Наслаждавате ли се на вечерта, Уинчестър?

Вниманието му за малко бе отвлечено от терасата заради мъжа, който бе на ръка разстояние от него.

— Да. А вие, Маркъм?

— О, да. Осмелявам се да кажа, че това тук надхвърля всичките ѝ забави в Лондон. Макар че вие няма как да знаете, тъй като никога не присъствате на забавите на Блудницата.

— Не я наричайте така — сръза го Саймън.

Очите на Маркъм се разшириха.

— Какво? Защо не, по дяволите? Тя много пъти сама се е наричала така в мое присъствие. Не виждам как това е обидно, щом сама е приела прозвището.

Саймън стисна зъби. Как би могъл да обясни, без да изглежда като побоял се от любов глупак? Загледа затворените врати на терасата. Беше ли излязла навън? Ако е така, как щеше да свърши това?

— А и сме в доста интимни отношения — похвали се заговорнически Маркъм.

— Какво? — Всеки мускул в тялото му се стегна. Дали тя и Маркъм...

— Е, още не. Но имам силни надежди, особено откакто реши да ме ухажва да се присъединя към вашата опозиция.

Челюстта на Саймън едва не увисна. Маги да ухажва Маркъм? За присъединяване към неговата опозиция? Доколкото знаеше, тя

използваше Лемарк, за да подронва авторитета на политиците и техните каузи, — по-точно неговите. Не бе разбрал, че е готова да стигне дотам да пледира срещу предложението, което той се канеше да внесе.

— Както и да е — продължи Маркъм, — може би трябва да се срещнем тук, в Париж, за да обсъдим предложението ви в подробности.

Преди няколко седмици Саймън щеше да приветства възможността да спечели Маркъм на своя страна. Предложението се нуждаеше от цялата подкрепа, която можеше да получи, а Маркъм бе известен с това, че гласът му можеше да зависи от вечер, прекарана в игри на карти и пиене на алкохол. В момента обаче за Саймън имаше по-важни неща от политиката. Като например какво правеше Маги на терасата.

Но играта не се състоеше в категоричния отказ. А малко мъже можеха да се похвалят, че я играят по-добре от него.

— Наистина трябва, Маркъм. Отседнал съм в хотел „Морис“. Защо да не вечеряме заедно някой път?

Гърдите на лорда се издуха, бе доволен от поканата.

— Много добре. Следващата седмица може би. Видя ли колекцията? — Засмя се, после смехът му рязко секна. — О, моите извинения.

Саймън потисна въздишката си. Изглежда Куинт не беше излъгал, че половината от присъстващите са чули разговора му с Маги. Погледът му отново се спря на вратите към терасата. Какво се канеше да направи тя? Нито тя, нито Дон Кихот се бяха върнали в стаята. Кожата на тила му настръхна. Реакцията му със сигурност бе пресилена. Най-вероятно бе излязла да подиша свеж въздух и е била погълната от разговора. Все пак щеше да е по-спокоен, ако я видеше.

— Извинете ме, Маркъм. Трябва да се погрижа за нещо навън.

— Mon chaton, сега си дори по-прекрасна, отколкото преди три години.

Маги се усмихна на Жан-Луи, който бе все така очарователен и красив, какъвто го помнеше. Приятел на Люсиен, той бе единственият ѝ любовник по време на брака ѝ. Тя не се гордееше, че бе престъпила брачната клетва, но през онези самотни години бе жадна за каквато и да било привързаност. Съпругът ѝ Чарлс отдавна бе сложил край на

всякакъв контакт помежду им, тъй като срещите им бяха неловки. С влошаването на здравето му той предпочиташе компанията на любовницата си и Маги бе доволна.

Неопитността и чувството ѝ за вина обаче се бяха оказали катастрофални за кратката ѝ любовна връзка с Жан-Луи. Поне бяха останали приятели.

— Умението ти да редиш красиви думи е равно на дарбата ти с четката, mon ami. Как си, откакто се видяхме за последен път? Люсиен ми каза, че си започнал да рисуваш портрети.

— Така е — отговори той. — Намирам го за по-доходно и по-надеждно от всичко друго. Току-що се върнах от Испания, където прекарах месеци в рисуване на новата кралица.

— И забавляваше красивите испански дами в двореца.

Той се усмихна, зъбите му бяха равни и бели.

— Но разбира се какъв французин щях да съм, ако не бях демонстрирал всичките си умения в малката им страна?

Тя се засмя.

— Колко си великодушен.

— Наистина се старая. — Изражението му стана сериозно, той я хвана за ръката. — Съжалявам, че нашата... — Направи пауза и затърси най-подходящата дума. — Че нашето познанство не продължи. Намирам те за много красива, лейди Хокинс. Ако някога имаш нужда от мен, трябва само да ми кажеш.

Как ѝ се искаше да изпитва нещо повече към този нежен и очарователен мъж. Когато се бяха срещнали, тя си представяше, че двамата ще имат студио с изглед към остров Сите^[4], където ще рисуват всеки ден и ще правят любов през нощта. Обаче тези надежди се бяха разбили на пух и прах, когато бе станало ясно, че нещо в нея липсва — нещо, което само един мъж бе успял да извади на показ, дяволите да го вземат.

Тя направи крачка напред и го целуна по бузата.

— Разбира се. И ти благодаря, Жан-Луи. Беше ми прекрасен приятел в момент, когато имах отчаяна нужда от такъв.

— Мога отново да бъда. Не го забравяй.

— Няма. А сега тичай, защото прекрасната ти приятелка може да се чуди къде си отишъл. А аз ще остана тук още няколко минути да подишам свеж въздух.

— Сама? Не, не мога да го позволя. Една красива жена не бива да остава тук съвсем сама.

Тя махна с ръка.

— Трогателно, но не е необходимо. Тук съм в безопасност, уверявам те. Да не споменаваме, че нямам репутация, за която да се тревожа. Върви — посочи с брадичка към къщата тя. — Ще те последвам след малко.

Все още несигурен, Жан-Луи се върна на партито, а Маги вдиша дълбоко от свежия въздух. Усещаше пулсираща болка в слепоочията в резултат на забавляването на гостите и в същото време се опитваше да не обръща внимание на пронизващия поглед на Саймън. Нямах ли какво да прави, освен да я наблюдава цяла вечер? Искаше ѝ се той да се върне в хотела си, да си опакова багажа и да замине за Лондон с първия параход.

Наистина го искаше.

Потърка голите си ръце, за да се стопли. Факлите, наредени по края на терасата, бяха повече за ефект, отколкото за топлина, но тя все пак откри, че се е насочила към тях. Колко ли дълго Саймън планираше да остане в Париж? Искам честност от теб, Маги. Изпита желание едновременно да се смее и да плаче. Никой в техния свят не се нуждаеше от честност — обществото се градеше на преструвки и измама, за бога.

Дори действително да искаше истината, тя толкова дълго се бе преструвала, че не можеше да си спомни предишното си „аз“ — онази Маги, която той бе очаровал по време на дебюта ѝ. Онова момиче вече не съществуваше. За да оцелее, тя се бе превърнала в друга личност, по-силна и по-уверена. Личност със собствено мнение. Саймън знаеше за Лемарк, а тя бе отрекла обвиненията на Кранфорд. Какво повече искаше той от нея?

Чу се шум от стъпки на обути в ботуши крака по камъка и тя замръзна. Имаше ли още някой тук? Ново стържене на обувка по камък, този път близо до стълбите за градините. Наложил си да се отпусне. Най-вероятно бяха двойка любовници, които се връщаха на партито. Обърна гръб, за да им осигури уединение.

— Лейди Хокинс — каза непознат, дълбок глас секунди по-късно. — Изглежда наистина прелестна тази вечер.

Дъхът ѝ заседна в гърлото. Онзи глас. Имаше лека разлика, но споменът бе останал дълбоко в подсъзнанието ѝ. Маги се обърна рязко и видя мъж в тежко палто и черната маска на Чумата. Дългият клон стърчеше напред, тъмните бездушни очи я гледаха втренчено от съвсем близо.

— Кой сте вие? — попита тя, без да обръща внимание на тръпките от тревогата, които се плъзгаха надолу по гръбнака ѝ.

— Не ме познахте? Съкрушен съм.

С разтуптяно сърце тя фокусира окото си на художник върху подробностите. Ако се съдеше по акцента и облеклото, беше англичанин. Беше малко по-нисък от Саймън и в добра физическа форма. Добре облечен. Не бе забелязала точно този костюм по-рано, а бе абсолютно сигурна, че щеше да го запомни.

— Страхувам се, че не. Ще се разкриете ли?

— Всичко с времето си, мила моя, всичко с времето си. Трудно е да ви намери човек сама.

Идеята, че е дебнал тя да остане сама, не предвещаваше нищо добро. Местоположението ѝ, така отдалечено от къщата и защитата, която тълпата предлагаше, сега ѝ говореше за прекалена самоувереност и високомерие от нейна страна. Въпреки това нямаше да покаже малодушие.

— Ако сте решили да ми навредите, сър, трябва да се пригответе за ожесточена битка.

— О, обичам хубавите битки, лейди Хокинс. Нищо друго не кара кръвта на мъжа да препуска по-бързо във вените, повярвайте ми.

Тя преглътна жлъчта, която се надигаше в гърлото ѝ.

— Каква е целта ви? Да ме уплашите?

— Страхувате ли се? А аз си мислех, че нищо не би могло да уплаши великия Лемарк.

Целият въздух се изсмука от дробовете ѝ.

— Откъде...?

Беше ли казал Саймън на някого? Не, тя знаеше, че не е — не би искал да се разбере, че е бил подигран публично от жена. Мъжката гордост не може да понесе много. Застави се да потисне паниката и изправи рамене.

— Губите си времето с глупости. Или разкрийте кой сте и каква е целта ви, или си вървете.

— Ако ръцете ви не трепереха, можеше и да ви повярвам.

Тя ги притисна към тялото си.

— Това е от студа. Не се боя от страхливци, които се крият зад маски и се спотайват в сенките.

— Да, предпочитате мъже като Уинчестър. Следващият велик политик, казват. Сигурно може да съперничи дори на Фокс. — Подигравката в гласа му бе очевидна въпреки гротескната маска.

— Уморих се от този разговор. Извинете ме. — Тръгна към вратата, повече от нетърпелива да сложи край на тази странна среща.

— Предполагам, че с вашата репутация вероятно вече сте чули всичко. Той ще ви използва, знаете.

Маги спря и рязко се обърна.

— Какво? — попита, преди да е помислила.

— Уинчестър. Няма да изпълни обещанията си, каквито и да са те. Той е ненадминат лъжец — ще вземе каквото иска и ще продължи по пътя си.

— Откъде...

Вратата на терасата се отвори и се появи Саймън. Погледна първо Маги, после мъжа с маска на Чумата и пристъпи напред.

— Мога ли да ви помогна, лейди Хокинс?

Преди да е довършил изречението, мистериозният мъж се поклони галантно и забърза към къщата. Саймън отстъпи встрани, за да му направи път към вратата на терасата, после се приближи до нея.

— Маги — каза много намръщен. — Устните ти са посинели. Защо си тук навън? Кой беше този мъж? — Потърка с длани ръцете ѝ от раменете до лактите, което бе едва ли не болезнено за премръзналата ѝ кожа.

Тя поклати глава.

— Не знам. Не пожела да ми каже.

— Не пожела да ти каже? Това са пълни глупости. Позна ли в него някой от гостите си?

— Не.

Саймън се втренчи във вратата, през която бе изчезнал мъжът, а един мускул на челюстта му играеше.

— Ела вътре и се стопли. После трябва да ми обясниш какво ти е казал, че имаш такъв нещастен вид.

[1] Будика — царица на келтското племе ицени, населявало Източна Англия през древността. През 60 г. тя застава начело на въстание срещу Римската империя и в жестока битка предвожданите от нея войски избиват 70 000 римляни. — Б.пр. ↑

[2] Битката при Акциум е решаващият сблъсък от последната война на Римската република. Октавиан побеждава обединения флот на Антоний и Клеопатра и става господар на Египет. — Б.пр. ↑

[3] Маргарет Кавендиш (1623–1673) — английска писателка, авторка на стихове, проза, драма, философски съчинения и есета. Съпруга на херцога на Нюкасъл. — Б.пр. ↑

[4] Центърът на Париж, мястото, където градът първоначално е основан. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Маги прие пълна чаша бренди от Люсиен. Бяха останали сами в библиотеката, след като тя бе окуражила ентузиазираниите Хера и Дионисий да достигнат връх Олимп някъде другаде.

— Благодаря. — Поднесе брендито към устните си и отпи глътка, която съвсем не бе подходяща за една дама.

— Как можа Жан-Луи да те задържи навън толкова дълго? За Бога, замръзнала си.

— Не Жан-Луи ме задържа. Истината е, че той настоя да вляза вътре, но аз исках да остана за малко сама. Имаше друг мъж. Дойде откъм градините.

Люсиен отметна непокорната си коса назад и се отпусна на един стол.

— Откъм градините? Кой беше?

Маги сви рамене.

— Не знам. Носеше маска и не пожела да ми каже името си. Каза, че е дебнел кога ще остана сама.

— Започвам да разбирам защо твоят граф те остави при мен и се втурна към тълпата гости. Нарани ли те онзи човек?

— Не. Мисля, че искаше само да ме уплаши. — Отново отпи от брендито. — Знаеше за Лемарк, Люсиен.

Люсиен ококори очи.

— Знаеше, че ти си Лемарк? — Тя кимна и той попита: — Как така?

— Нямам представа. Много малък кръг хора знаят истинската самоличност на Лемарк и мога да имам доверие на всичките. Никога няма да се усъмня в теб и Ребека. Или мисис Макгинис.

— А какво ще кажеш за твоя граф? Каза, че той знае. Какво би направил той с подобна информация?

— Престани да го наричаш „моя граф“ — срязва го тя, после тонът ѝ омекна. — Не е Уинчестър. Лемарк като жена го кара да

изглежда още по-голям глупак, което той би искал да избегне, тъй като се кани да внесе предложение в парламента тази пролет.

— Не можеш да бъдеш сигурна, мила моя. Вероятно той...

— Не, не би го направил.

Лицето на Люсиен стана по-благо, но очите му гледаха остро. Тя помнеше добре това изражение, което означаваше, че учителят ще омокоти удара за ученика. Никога не му бе харесвало да наранява чувствата ѝ.

— Маги, не позволявай нежността ти към него да те заслепява за най-очевидните неща. Цели две години успя да опазиш тайната. Но само за няколко кратки месеца твоят граф се появява отново в живота ти и научава, че ти си Лемарк, а сега това е известно и на някого друго. Прилича на нещо повече от съвпадение, поп?

Вратата се отвори със замах и звуците от партито нахлуха вътре. Саймън влезе с широки крачки, красивото му лице бе навъсено. Отиде до бюфета. Маги си позволи за миг да се възхити на стройното му тяло в римския костюм. Анри беше прав — Саймън наистина имаше прекрасни крака.

Пречеха ли ѝ чувствата към него да види истината? Беше ли издал той тайната ѝ? Може би я беше доверил на Куинт, който на свой ред я бе споделил с някого друго. Ако бе така, вече сигурно половин Лондон знаеше кой е Лемарк. Болката в слепоочията стана два пъти по-силна и тя започна да ги масажира.

Ще вземе каквото поиска и ще продължи по пътя си.

Какво имаше предвид непознатият?

— Няма го — заяви Саймън. — Скочил в чакация го кабриолет и изчезнал. Персоналът го е забелязал да си тръгва, но не и да влиза. — Обърна се с чаша червено вино в ръка. — Ще ми отговориш ли какво ти каза, че те разтревожи така?

Маги нямаше намерение да му сподели истината. Единственият, на когото имаше пълно доверие, бе Люсиен, а дори той не знаеше всичко. По-добре беше да не споделя някои подробности. Вдигна рамене.

— Нищо важно. Подозирам, че е имал среща в градината и се е спрял при мен просто от учтивост.

Саймън отпи от ароматното тъмно вино, облегнат на бюфета. Наблюдаваше я над ръба на чашата.

— Лъжеш — каза накрая. — Направил ти е предложение ли? Това ли криеш?

Люсиен ахна сподавено, сякаш не вярваше на ушите си, но Маги не откъсна поглед от Саймън.

— Защо трябва да продължаваш да вярваш на най-лошото за мен?

Той се намръщи още повече.

— Това няма нищо общо с теб, а със ситуацията. Ако един мъж завари красива жена сама на терасата, едва ли е нещо нечувано да ѝ направи предложение.

— Гласът на опита, без съмнение — срязва го тя.

Люсиен се изправи.

— Смятам, че е време да се извиня и да се върна на партито.

— Люсиен, чакай — каза тя на приятеля си. — Главата ме боли. Ако реша да се оттегля, ще се погрижиш ли за гостите?

— Разбира се, мила моя — поклони се той и тръгна към вратата.

Останаха сами и Маги въздъхна. В нея бушуваха прекалено много чувства и беше изтощена. Главата ѝ пулсираше, сякаш ваятел извайваше с длето черепа ѝ — сигурен знак, че имаше нужда от почивка. Стана.

— Изгубил си си времето с идването си в Париж, Саймън. Знам каква е битката ти, но тя очевидно не може да има добър изход.

Той престана да се подпира на бюфета и остави чашата с вино.

— Глупости. Единствената битка е отказът ти да бъдеш откровена с мен и да ми се довериш. Като например да ми кажеш защо подкопаваш предложението ми зад гърба ми.

Явно изненадата се бе изписала на лицето ѝ, защото той потвърди:

— Да, мадам. Научих за опитите ти да ухажваш Маркъм.

— Не съм го ухажвала, Саймън. Просто изразих загрижеността си по отношение на предложението ти и изтъкнах недостатъците му.

— И защо не обсъди загрижеността си с мен?

— Казах ти, че това не е приемливо за мен.

Смръщил вежди, той постави ръце на хълбоци. Движението накара мускулите му да се раздвижат и да изпъкнат. О, господи. Дори с главоболие тя пак забелязваше неща, на които не би трябвало да

обръща внимание. Усещаше осезаемо присъствието му и това извикваше раздразнение у нея.

— Ето ти съвършен пример, Маги — продължи той. — Твърдо решена си да ме измъчваш и да ме държиш на разстояние. Ако само пожелаеше да ми се довериш...

— Да ти се доверя? — присмя му се грубо тя. — Защо, по дяволите, да постъпя така глупаво? Не, ти разби сърцето ми веднъж. Няма да ти дам шанс да го направиш отново.

Аристократичните му черти се отпуснаха, а на Маги ѝ се прииска да си бе прехапала езика. Прокле ирландския си темперамент. Не бе искала той да узнае това. По дяволите.

Той, изглежда, остана без думи — истинска благословия, защото щеше да ѝ даде време да се оттегли, преди да е събрал мислите си.

— Не се чувствам добре. Извини ме, но трябва да си легна. Моля те, върни се в Лондон, Саймън. Няма какво повече да се каже.

Театър „Фейдо“^[1] се извисяваше над улицата, осветен от множество лампи. Импозантната сграда от тухла и камък бе украсена с огромни фигури, издълбани във фасадата. Напомняха египетски храм. Богаташите избягваха стълпотворението от карети, коне и слуги и бързаха към входа. Над поредицата отворени врати се виждаше надпис „Комична опера“.

Люсиен не искаше да рискува да закъснеят. Когато движението бе станало прекалено бавно, той бе настоял да оставят каретата на няколко пресечки и да вървят пеша до театъра. Маги държеше подгъва на пелерината си далеч от парижката мръсотия, а за съсипаните ѝ обувки нямаше никаква надежда.

Не можеше да обвини Люсиен за нетърпението му, не и тази вечер. Анри изпълняваше главната роля и той не искаше да изпусне премиерата.

Щом влязоха, бяха отведени до ложа, откъдето сцената се виждаше отлично. Докато Люсиен бърбеше с разпоредителя, Маги отиде до перилата и се огледа. С позлатените повърхности, червените кадифени завеси и акцентите от мрамор театърът бе най-красивата сграда, която някога бе виждала. В момента представяха куклен театър с марионетки, но по-голямата част от публиката не обръщаше

внимание на представлението. Море от черни палта и шапки с дълги щраусови пера се тълпеше към ложите и хората разговаряха помежду си.

— Ще седнем ли? — запита Люсиен зад нея.

Маги кимна.

— Анри винаги ли ти осигурява ложа?

— Настоява за премиерата, макар аз да предпочитам да съм долу — посочи насядалите там той. — Казва, че се отпуска, щом може да ме види винаги когато се почувства нервен. — Естеството на връзката им трябваше да бъде пазено в тайна и за пред хората Люсиен играеше ролята на театрален учител на Анри. Маги подозираше, че една от причините да се преместят в Монмартър бе досадата да поддържат измамата.

— Как прекрасно се държите един с друг.

— Невинаги — призна той и единият край на устата му се повдигна леко. — И двамата сме артисти, затова и двамата сме твърдоглави. — Почука главата си с юмрук. — Както много добре знаеш, защото притежаваш същия темперамент.

Тя се засмя тихо.

— Вярно е. Но ако не бяхме твърдоглави, можеше да се вслушаме в критиците си и никога повече да не рисуваме.

— Или щяхме да признаем грешките си с надеждата никога да не ги повторим, *n'est-ce pas*? — Изглежда я многозначително, което не оставяше никакво съмнение какво искаше да каже.

— Хабиш си силите. Пести ги за овациите, с които да обсипеш Анри. — Взе театралния си бинокъл и започна да разглежда тълпата.

— Трябва да признаеш, че е много интересно. Не очаквах твоят граф да положи усилия и да те ухажда. Първо цветя, после боята. Какво изпрати днес?

Маги се размърда на мястото си. Не беше виждала Саймън от маскарада насам, който бе преди три вечери, но всяка сутрин ѝ носеха подаръци от негово име. Първо пристигна огромен букет от бели рози. Саймън бе написал, че ароматът им е като този на кожата ѝ. После ѝ донесоха зелената боя — нюанс, който не много търговци на бои предлагаха. Той твърдеше, че цветът е като на очите ѝ, когато е в плен на страстта, и я молеше да мисли за него между бедрата ѝ всеки път, когато използва боята.

А днес пристигна нещо неприлично. Бронзова статуя на Приап, гръцкия бог на мъжките гениталии, с огромен фалос в ерекция, която едновременно я бе шокирала и ѝ се бе сторила забавна. Бузите ѝ пламнаха, като си спомни придружаващата я бележка.

Моя лейди,
Твоите ръце имаха същия ефект върху мен. Ако
искаш да гледаш още веднъж, аз ще съм повече от щастлив
да се подчиня.

Твой верен, Саймън

Беше запомнила наизуст всяка дума, преди да хвърли бележката в огъня.

— Е? — запитва Люсиен.

— Просто статуя. — Маги се престори, че гледа през бинокъла, за да не забележи Люсиен смущението ѝ.

— Ако е просто статуя, защо се изчерви?

Тя свали бинокъла.

— Не знам какво се предполага, че трябва да направя — призна. — Дали има намерение да ми праща нещо всеки ден, докато аз... какво? Нямам представа какви са правилата.

— А! — Люсиен се облегна назад и кръстоса крака. — Разбирам. Никога не си била преследвана и идеята за това те кара да се чувстваш неудобно. Не можеш ли просто да се насладиш на преживяването, мила моя? В красива рокля като тази заслужаваш всички мъже в Париж да паднат в краката ти.

Маги приглади сребристорбялата вечерна рокля с ниско изрязаното деколте, докато обмисляше думите на Люсиен. Нито един мъж досега не се бе опитвал да я спечели. По време на дебюта си беше получила няколко букета, но никога не бе сериозно ухажвана — дори и от Саймън. Съпругът ѝ ѝ правеше някакви подаръци на рождените ѝ дни, навярно избрани от секретарката му. Дори не можеше да си ги спомни.

Тази любезност от страна на Саймън я изнервяше. Когато двамата се караха, ѝ бе лесно да запази територията си. Беше ѝ трудно обаче да се справи с подаръците и милите думи. Не беше любезно от

нейна страна да ги отхвърля, но той искрено ли вярваше, че няколко дреболийки ще излекуват раните, от които отдавна бяха останали белези? И какво се надяваше да постигне?

Отчаяно искаше разговорът от по-предната вечер да не се бе състоял. Ако нямаше такова адско главоболие, никога нямаше да разкрие факта, че той е разбил сърцето ѝ. Разбитото сърце и бездруго бе глупава женска идея. Без съмнение, той намираше откровението ѝ за смешно.

— Можеше и да се наслажда на вниманието, ако знаех какво се надява да постигне — каза тя на Люсиен.

— Очевидно е, поп? Твоят граф има намерение да те примами обратно в леглото си.

Представлението започна и позволи на Маги да размишлява над думите на Люсиен. Възможно ли бе да е толкова просто? Ако Саймън искаше само отново да легне с нея, щеше ли да си дава толкова труд? Тя не бе девица, за бога. Не че това имаше значение. Не можеше да си позволи решителността ѝ да отслабне. Всякаква близост между тях трябваше да бъде избягвана. Политическата му кариера със сигурност щеше да пострада заради нейната репутация, а тя нямаше намерение да промени поведението си, нито да сложи край на кариерата на Лемарк. Никой нямаше да ѝ отнеме свободата, която бе постигнала с толкова труд.

Първото действие бе ужасно мъчително. Ложата на Маги не беше далече и Саймън не сваляше очи от нея, изпиваше я с поглед като умиращ от жажда. Тя бе поразително красива. Сребристобялата вечерна рокля подчертаваше млечнобялата ѝ кожа и заоблените ѝ гърди. Дългата ѝ черна коса падаше на къдрици, прибрани назад от сребриста лента, и дългата ѝ шия оставаше открита. Искаше му се да захапне нежната ѝ светла кожа.

Още при първия антракт Саймън се обърна към придружителите си в ложата.

— Лейди София, лейди Арлингтън, ако ме извините, виждам някого, с когото трябва да говоря.

Лейди София се изправи, кафявите ѝ очи бяха проникателни и мъдри.

— Ще дойда с вас.

Саймън премигна. София беше най-близката приятелка на херцогиня Колтън, което означаваше, че също като нея се радва на дяволиите. Само че София нямаше съпруг, който да я държи в правия път. Саймън я избягваше при нормални обстоятелства, но тази вечер тя го бе помолила да я придружи до операта. Тъй като той и бездруго планираше да отиде, нямаше причина да откаже на молбата на София и мащехата ѝ.

Разбира се, не мислеше, че София ще следи внимателно всяка негова стъпка. Трябваше да остане насаме с Маги, защото разговорът не трябваше да стигне до ушите на нито една неомъжена жена. Нетърпелив да излезе от ложата, той смръщи вежди.

— Не.

София махна презрително с ръка и каза:

— Майко, двамата с лорд Уинчестър ще се върнем след малко. — Сграбчи Саймън за ръката и започна да го дърпа въвн от ложата. — Хайде. Умирам от нетърпение да се срещна с нея.

Щом излязоха, той я накара да го хване прилично. Тръгнаха към ложата на Маги.

— Откъде знаете къде отивам?

— Моля ви. Гледате я втренчено цяла вечер, а и съм чула клюките. Всички говорят за нея. Отчаяно исках да отида на организирания от нея маскарад, но мащехата ми не се осмели да ми позволи. Бяхте ли там?

— Да. — Спомни си Нерон, който галеше дупето на Будика. — Мащехата ви е била права да не ви позволи да отидете.

— И ти ли, Бруте?

Той се засмя.

— Съжалявам бъдещия ви съпруг.

— Аз също. Татко се ядосва все повече с всеки сезон. Страхувам се, че може категорично да се наложи тази година.

— Тогава просто изберете един и приключете с въпроса. Женитбата може и да не е толкова лошо нещо, колкото мислите.

— А може и да е много, много по-лошо. Не мога да приема думата ви. Вие със сигурност не бързате да се сдобиете с графиня.

— Джулия и Колтън са много щастливи — отбеляза той.

— Отвратително щастливи — съгласи се тя. — Но тя е омъжена за него, така че защо да не извлече най-хубавото от ситуацията? Не, мисля, че ще почакам още малко. Какво става между вас и лейди Хокинс?

— Като че ли ще ви кажа. Маркизът ще набоде главата ми на кол.

— Грешите. Татко ви харесва. Според думите му може да замените Ливърпул някой ден.

Саймън дръпна завесата на ложата на Маги и я задържа за София.

— Мисля, че тези приказки са доста прибързани. — Особено ако някой откриеше истинската самоличност на Лемарк.

Влязоха и завариха Маги да говори с мъж. Телата им бяха много близо едно до друго, тя фамилиарно бе поставила длан на ръката му. Саймън разпозна в мъжа Дон Кихот от маскарада — онзи, който я бе извел на терасата. Стомахът му се сви, ревността дойде бързо и бе много силна. Очакваше да я завари с Баро, а не с един от обожателите ѝ. Застави се да се усмихне.

— Лейди Хокинс.

Тя вдигна рязко глава и смарагдовозелените ѝ очи се приковаха в него. На лицето ѝ се изписа изненада, но тя се овладя и му кимна учтиво.

— Лорд Уинчестър.

Всички бяха представени един на друг и стана ясно, че този художник Жан-Луи и Маги са любовници. Тя бе нетипично закачлива и бърлива, бузите ѝ бяха поруменели. Французинът бе покрил с длан нейната, която продължаваше да почива твърдо на него. Саймън едва се сдържаше да не дръпне Маги към себе си.

Лейди София поде разговор.

— Лейди Хокинс, херцогиня Колтън е една от най-скъпите ми приятелки и настоя да се запознаем. Какво щастие, че сте на премиерата тази вечер.

В резултат на тези ѝ думи последва дълъг разговор на тема Париж и пазаруване — разговор, от който един мъж можеше безопасно да се изключи. Точно тогава Саймън забеляза, че Маги направи няколко скрити опита да отдръпне ръката си, но французинът не ѝ позволи. Беше ли Саймън преценил ситуацията неправилно, или тя

просто се опитваше да бъде дискретна? Идеята едва не го накара да се разсмее. Маги и дискретност?

Но кой беше този мъж? Откъде го познаваше тя? Дори след всичко, случило се между тях, той пак не знаеше много за нея. Е, реши да промени това, като започне от днешния ден.

Зачака пауза в разговора.

— Лейди Хокинс — намеси се, — може ли да разговаряме насаме?

Настана неловкост, докато София не каза:

— Да, аз трябва да се върна в ложата си. Мащехата ми ще ме търси. Жан-Луи, имате ли нещо против да ме придружите? Бих искала да науча повече за картините, които създавате.

Взеха си довиждане и за голямо облекчение на Саймън София буквално издърпа французина далеч. Останал сам в ложата с Маги, той стисна ръце зад гърба си.

— Наслаждаваш ли се на представлението?

— Много. Анри е изумителен. А ти?

— Да, макар че, да си призная, не видях много от него.

— Закъсня ли?

— Дойдох секунди след вдигането на завесата. Не бях виждал такава гълпа като тази отвън. Но говорех за нещо съвсем различно.

— О, прекрасната лейди София. Предполагам, че тя може да бъде доста сму...

Той не можа да се сдържи и се разсмя.

— Знаеш много добре, че не тя е причината да съм тук тази вечер. Дойдох заради теб.

Тя прехапа устна, нежната плът се скри между зъбите ѝ. Саймън си спомни необикновеното усещане за устата ѝ по своето тяло. Слабините му пламнаха.

— Саймън, тези спорове са изтощителни и не виждам защо трябва да продължаваме. Благодарна съм за подаръците, но не трябва да изпращаш други.

В ума му зазвучаха думите, които му бе казала по-предната нощ. Ти разби сърцето ми веднъж. Няма да ти дам шанс да го направиш отново. Джулия бе загатнала за това в Лондон, но признанието на Маги променяше всичко. Нямаше да чака повече. Щеше да събори стените, които тя издигаше между двама им. Щом бе имала чувства към него

някога, можеше отново да има. Трябваше просто да бъде внимателен и умен в ухажването си.

Реши за момента да избягва несъгласията. Щеше да предприеме стратегия, както правеше, когато искаше да спечели гласове.

— Видя ли Нотр Дам?

Тя премигна.

— Разбира се. Много пъти. Защо?

— Ще ме придружиш ли дотам? Утре?

Тя сбърчи смутено чело и той започна да се бори с порива да се засмее.

— Утре? — смръщи вежди. — Определено не. Не мога да се разхождам из Париж с теб утре. Изоставам с работата.

Той протегна ръка и втъкна зад ухото ѝ една непокорна копнинена черна къдрица.

— Вземи и работата си. Обещавам да ти намеря тихо местенце и да те оставя сама.

— Но защо...

Преди да е успяла да довърши, представлението бе подновено. Без да изчака разрешение, Саймън я хвана за ръката и я поведе към мястото ѝ. Тя седна, а той допря устни до облечените ѝ в ръкавица пръсти. Забеляза как бузите ѝ поруменяха.

— До утре — прошепна и излезе от ложата, наслаждавайки се на малката си победа.

[1] Театър в Париж, съществувал от 1791 до 1829 година. В него се поставяли предимно италиански опери, френски пиеси и водевили. Театърът бил известен с добрия си оркестър и реалистични постановки. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Маги потрепери, когато каретата подскочи заради поредната бразда на пътя. Саймън седеше срещу нея, протегнал дългите си крака, доколкото мястото позволяваше. Както бе обещал, бе пристигнал рано сутринта да я вземе за загадъчното пътуване. Беше се опитала да откаже и да го отпрати, но дори Тилда, изглежда, бе на негова страна и я избута през вратата, сякаш бе продадено на търг говеждо месо.

Пътуваха почти от час и преди известно време бяха излезли от града. Очевидно Саймън си бе измислил историята с посещението на Нотр Дам. Трябваше да се досети, че ще я изиграе. Искаше ѝ се да бе взела по-голяма част от материалите си за рисуване, преди да се съгласи на това отвличане. Само дяволът знаеше къде щеше да я отведе и колко дълго щяха да отсъстват. Предполагаше, че трябва да се тревожи и да настоява да разбере плановете му. Но беше прекалено късно да се върне, така че какъв бе смисълът? Поне горещите тухли поддържаха уютна температура въпреки студа отвън.

Погледна през прозорчето и се възхити на френската провинция с нейните смълчани пшенични полета, очакващи пролетта. Небето беше одеяло от различни нюанси на сивото, харесваше ѝ ободряващият свеж въздух извън градските стени. Широките открити пространства с техните спящи дървета и храсти винаги ѝ действаха отпускащо, а бе минало прекалено дълго време, откакто за последен път си бе позволила да се поглези така.

Въпреки това защо, за бога, се бе съгласила да го придружи днес?

— Как се срещна с Баро?

Въпросът на Саймън я стресна и защото прекъсна рязко тишината, и заради темата. Обърна се към него.

— Дойдох в Париж със сестра си и съпруга ѝ. Всяка сутрин се разхождах по определена отсечка от улица „Риволи“ и винаги забелязвах един и същи художник. Рисуваше тълпата, погълнат от работата си, но понякога го виждах да скицира портрет за клиент.

Започнах да го наблюдавам и забелязах, че никога не взема пари за скиците си. А работите му... о, бяха необикновени. Наистина необикновени. Толкова ярки и реалистични. И така, един ден се приближих до него и го запитах защо никога не взема пари за тях. — Тъглчетата на устните ѝ се извиха нагоре в учудване. — Въпросът предизвика дълга и страстна реч, че изкуството принадлежи на хората и е дълг на художника да споделя дарбата си безплатно с всекиго.

— А, якобинец^[1].

— Без съмнение, ако беше роден по-рано. Направих му комплимент за работата му и обсъдихме изкуството. Подаде ми въглена си и хартия и ми каза да скицирам него. Пробваше ме, разбира се. Като свърших скицата, едва не падна от стола си. — Тя се засмя. — Запита ме при кой художник съм учила. Четири седмици не можах да го убедя, че съм се учила сама. Подозираше, че лъжа, докато не стана очевидно, че не разбирам нищо от деловата страна на нещата. Люсиен може и да е преситен от светския живот, но не е невеж по отношение на него. Научил ме е на много неща през годините.

— Какво направи той с нарисуваната от теб скица?

Лицето ѝ поруменя.

— Сложи я в рамка. Окачена е в апартамента му в Монмартър.

— И това те смущава? Човек би помислил, че ще си изпълнена с гордост, задето си го впечатлила.

Тя махна с ръка.

— Много пъти съм му предлагала отново да го скицирам. Люсиен не иска и да чуе.

— Не мога да кажа, че го обвинявам. Понякога споменът означава повече. Ще скицираш ли мен някой ден?

Тя прехапа устни в опит да потисне смеха.

— Имах предвид истинска скица. Не Уайнджестър. Когато получих титлата, ми направиха задължителния портрет. Окачен е в Уинчестър Тауърс и не мога да го гледам. Бих искал да разбера какво виждаш ти.

Първият ѝ порив бе да откаже. Рисуването можеше да е твърде лично — интимна връзка между художника и обекта на изобразяване. Тя изучаваше модела си, забелязваше всеки косъм, всяка сянка, за да го пресъздаде възможно най-реалистично. Не се налагаше обаче да изучава Саймън — всеки сантиметър от него бе запечатан в паметта ѝ.

— Може би — отговори накрая.

— Как въобще започна да рисуваш — или как осъзна влечението си към рисуването?

Споменът извика усмивка на устните ѝ.

— Ребека забеляза склонността ми да рисувам по време на уроците ни с гувернантката. Вместо да уча числата или да се упражнявам да пиша, аз почти винаги рисувах. Тя и баща ми ме окуражаваха.

— Поетът, нали така?

— Да. Той ме подтикваше да се изразявам чрез скици и картини. Дори се опита да убеди майка ми да ми позволи да пътувам в чужбина. Но тя не искаше и да чуе. Беше твърдо решена да ме оформи като типичната английска лейди. — И виж какво излезе от това.

— Не ми спомена за хобито си преди всичките тези години.

Тя сви рамене.

— Майка ми ме предупреди да не разкривам необичайните си интереси. Искаше да изглеждам като скромните и глупави момичета, чийто дебют беше в онази година.

Той се засмя и мълчанието се възцари за доста дълго време. Тъй като си задаваха въпроси, тя също имаше няколко.

— Защо политика? — попита. — Преди всичките тези години не даваше и пукната пара за парламента.

— Това се очакваше от мен. Ролята на граф Уинчестър — вдигна широките си рамене той. — И се справям доста добре.

— Чувала съм го много пъти. Но обичаш ли политиката? Изпитваш ли страст към нея?

Той смръщи вежди.

— Не е необходимо човек да придава романтичен характер на нещо, за да го прави добре.

— Но ако политиката не те прави щастлив, тогава защо?

— Защото обичам да печеля — усмихна се. — Още ли не си го научила?

Каретата започна да забавя ход. Саймън се наведе напред и погледна през прозорчето.

— А, трябва да сме пристигнали на първата си спирка. Можем да изпълнем крака, докато се справят с впряга.

Минути по-късно Саймън ѝ помогна да слезе от каретата. На окачената табела пишеше L'Anneau d'Or, или „Златният пръстен“. Скромна провинциална сграда, изсидана от бял камък и избеляло от времето дърво. Вътрешният двор бе безлюден, ако се изключеше тяхната карета. Двамата влязоха бързо.

Саймън се настани в общата трапезария на маса до малкия прозорец, а Маги се погрижи за личните си нужди. Намери го загледан в двора. Меката сива светлина хвърляше сенки по познатото му лице — игра на нюанси, която я очароваше. Беше дразнещо красив за мъж.

Скоро им донесоха чай и бира и те започнаха да отпиват в приятно мълчание. Хрумна ѝ една мисъл и трябваше да потисне кикота си.

Той повдигна вежда.

— Намираш нещо за забавно?

— Просто ми хрумна, че това е най-дългото време, което прекарваме заедно, без да спорим.

— Не е съвсем така — прошепна той и се наведе напред. Очите му бяха тъмни и лениви. — Имаше и друго време. Когато прекара нощта...

— Саймън!

Той се усмихна широко.

— Не ми казвай, че съм те смутил. Не и жената, която предизвиква света с всеки дъх, който поема.

Това нямаше нищо общо с благоприличието. Нямаше нужда отново да ѝ напомнят за онази нощ — беше достатъчно, че я сънува често.

— Как е Кора? — смени тя темата.

— Беше в много по-добро състояние, когато тръгнах. Икономката ми ще я наглежда строго. Момичето прояви интерес към кухнята, затова ще започне да се учи, когато е готово. Ако не можем да я използваме, ще я изпратим в някое друго от близките домакинства.

— Звучи така, сякаш и преди си правил това.

— Много пъти — отговори той, след като отпи от бирата. — Барет Хаус обикновено гъмжи от камериерки и кухненски работници. Ако не можем да подслоним повече, мисис Тимънс ги изпраща на Колтън или Куинт.

— А!

— Какво искаш да кажеш с това „а“?

— Ето защо Джулия поръча да те повикат, нали? И затова мадам Хартли те остави да се погрижиш за момичето.

— Да.

Тя отпи от чая си и се опита да съвмести тази нова информация с образа, който си бе създала за него. Откъдето и да погледнеше, не можеше да разбере причината за подобно великодушие. Имаше стотици въпроси — дали наистина наемаше всяко момиче, което му се представеше? Как въобще персоналът му се справяше с всичко това? Но онзи, който й се стори най-важен, бе:

— Защо го правиш?

Той завъртя халбата в ръка, след това описа малки кръгове по масата, по която имаше много драскотини.

— Защото мога.

— Определен брой богати домакинства също могат да го правят, моето включително. И все пак никога не ми е хрумвало. Защо го започна?

— Преди няколко години на задната ни врата се появи момиче, чието лице бе покрито със синини и което отчаяно искаше да избяга от неприятен дом. Икономката ми предаде каква е ситуацията и решихме да я наемем. Новината за това се разнесе сред персонала и редовно започнахме да получаваме молби от роднини да наемем някого. — Сви рамене. — Икономката ми има меко сърце.

Очевидно не само тя.

— Ела, каретата е готова. — Изправи се и й подаде ръка. — Да се върнем към нашето пътуване.

— Имаме ли някаква крайна цел наум? — попита тя след почти час. — Или ще спираме, когато пожелаем? — От странноприемницата насам бяха водили учтив разговор, но Саймън все още не бе казал къде отиват.

Той скръсти ръце и й се усмихна.

— Има определено място, но не предпочиташ ли да бъдеш изненадана?

— Не мога да кажа, че обичам изненадите.

— Това само потвърждава, че имаш нужда от повече изненади. Животът е ужасно досаден, ако знаеш какво предстои.

— Кой би предположил, че граф Уинчестър е философ? — подразни го тя.

— Аз съм човек с много таланти, лейди Хокинс. Както може би си спомняш — отвърна ѝ той, а сините му очи блестяха дяволито.

Тя не можа да се сдържи и се засмя. Негодникът бе възмутително очарователен — факт, който тя прекрасно съзнаваше.

— Обожавам смеха ти, Магс. Винаги съм го обожавал. Той прави всяка стая по-приветлива.

Сърцето ѝ се сви. Заляха я емоции и потиснаха веселото ѝ настроение. Дали галеното име, което той използваше някога, или комплиментът ѝ повлияха така? Нямаше представа. Несигурна как да отговори, тя отново загледа през прозореца.

— Откровеността ми ли те смущава?

— Да — изтърси тя. — Не мога да мисля трезво, когато говориш така.

Той поклати глава.

— Право в целта, мила моя лейди. Аз не искам да мислиш. Искам да чувстваш.

Наведе се напред, взе ръката от скута ѝ и я придърпа към себе си.

Преди да е успяла да окаже съпротива, Маги се озова до него. Сърцето ѝ ускори ритъма си — сякаш се блъскаше в ребрата. Обгърна я топлина, близостта му изсмука всичкия въздух в каретата, а той я хвана нежно за брадичката с голата си ръка. Всичко в нея се развълнува, всяко нервно окончание пламна и ѝ напомни за насладите в Барет Хаус — опияняващи, порочни наслади, за които тя копнееше късно нощем.

— Саймън, спри. — Молбата прозвуча недотам искрено дори в собствените ѝ уши.

— Не мога. Цяла сутрин се опитвам да ти устоя. Искаш прекалено много. — Дръпна панделките на бонето ѝ, развърза ги и го свали от главата ѝ. Тя го чу как пада на свободната седалка. — Толкова си красива — прошепна Саймън и усука кичур от косата ѝ около пръстите си. Пусна го и загледа как пада до бузата ѝ. После се наведе към нея и тя сдържа дъха си. — Копнея за теб, Маги.

Устата му покри нейната, топла и твърда, ръцете му я притиснаха към тялото му. Замисли се дали да го отблъсне, но целувката бе бавна и приласкаваща, сладка смесица от дъх, докато устните им се оформяха

заедно. Тя затвори очи и се остави усещането да я завладее, изчисти съзнанието си от всичко и остана само устата му, завладяла нейната. Господи, това ѝ бе липсвало. До този момент дори не бе осъзнала колко много.

Той хапеше леко и я възбуждаше, като в същото време целувката бе едва ли не целомъдрена, докато тя не започна да извива тяло, готова да пропълзи в скута му, за да постигне по-голяма близост. Всеки път, когато тя се опитваше да задълбочи целувката, той се отдръпваше леко. Твърдо решена, тя постави ръце зад врата му и плъзна езика си в устата му. Резултатът бе мигновена искра, сякаш бе изпуснала въглен върху сух наръч съчки. Саймън пое контрола, разтвори широко устата ѝ и езикът му се гмурна вътре, завладя я и започна да я вкухва с безмилостна страст. Главата на Маги се завъртя, тя зарови пръсти в копринената му коса.

Той прекъсна целувката и устните му прокараха път по линията на челюстта ѝ, после се спуснаха по чувствителната ѝ шия и накрая започнаха да хапят и смучат кожата под високата яка на дебелото ѝ палто. Пъргавите му пръсти развързаха връзките и тежката материя се разтвори. Устните на Саймън се плъзнаха по ключицата ѝ и очакването накара гърдите ѝ да нараснат под долната ѝ риза и корсета. Той се спусна по-ниско и дъхът му погали триъгълния шал над лилавата ѝ пътна рокля.

— Цялото това проклето облекло — измърмори, а ръката му галеше прибраната в корсета плът. — Искам да видя всеки сантиметър от тялото ти.

— Това може да се окаже предизвикателство, като се има предвид къде сме — прошепна тя.

— Но не е невъзможно. А и аз обичам предизвикателствата. — Свали триъгълния шал от раменете ѝ. — Може би трябва да продължа надолу.

Тя се замисли за множеството причини, поради които трябваше да го отблъсне. Той все още можеше да я нарани. Но устата му проследи горната част на гърдите ѝ над линията на деколтето и всяка разумна мисъл се изпари от главата ѝ. Пък и кога бе правила това, което трябва?

Със завидно присъствие на духа Саймън дръпна завесите и двамата потънаха в полумрак. Очите ѝ все още свикваха със слабата

светлина, когато той дръпна рязко надолу роклята ѝ и освободи едната ѝ гърда. Тя преплете пръсти на тила му и споделиха още една целувка, от която устните набъбнаха. Палецът и показалецът му намериха зърното ѝ и го стиснаха. Тя издиша в устата му, а усещането предизвика бяло-горещи искри надолу по гръбнака ѝ. Мили боже. Той въртеше зърното ѝ между пръстите си, пощипваше го и тя започна да извива тяло на седалката. Жаждата за ласки бе почти непоносима.

Езикът му я галеше бавно. Усещането за натиска на тялото му върху гърдите ѝ я подлудяваше. Всичко се фокусира върху Саймън. Можеше да бъдат спрени от разбойници на коне, но Маги пет пари не даваше, само той да не преставаше да я целува. Устните му отново се спуснаха на линията на челюстта ѝ и тя си пое рязко дъх.

— Знаеш ли — прошепна той, преди да засмуче меката част на ухото ѝ в хлъзгавата и сладна топлина на устата си — откога те желая? Колко нощи съм сънувал устните ти или гърдите ти? Искам това да продължи. Искам да...

Тя обърна глава и устните ѝ намериха неговите, с което сполучливо го накараха да млъкне. Откровенията му предизвикваха спомени, а сега не бе време да се съживява миналото. Притисна се към него, а той изстена и задълбочи целувката.

Сръчните му пръсти оставиха гърдата ѝ и студеният въздух погали краката ѝ, когато той повдигна полите ѝ. Тялото ѝ гореше, нетърпеливо в нуждата си. Той погали кожата от вътрешната страна на бедрото ѝ, докато езиците им бяха все още преплетени, и тя разтвори колене, за да му осигури по-добър достъп. Моля те — искаше ѝ се да извика. Нададе дълъг стон и най-после — господи, най-после! — той стигна до входа на тялото ѝ.

— Боже, Маги — прекъсна той целувката, за да каже задъхан, долепил устни до шията ѝ, — толкова си влажна, толкова си готова да ме поемеш. Искаш ли ме в себе си, мила?

Пръстът му се плъзна в нея, тя се почувства прекрасно изпълнена и потръпна. Отметна глава назад, затвори очи и вдиша жадно.

— А — прошепна той. — Това ти харесва. Може би още веднъж, мисля.

Отдръпна се, после отново плъзна пръст в нея, за да я разтвори повече, и това сладко нашествие я накара да извие гръб. Устата му

решително завладя зърното ѝ и го пое в топлата си вътрешност. Засмука го силно и го успокои с език, преди нежно да го ухапе със зъби. Всяко подръпване и ласка с език предизвикваха бушуващи пламъци в нея. Мускулите ѝ се напрегнаха, докато ласките продължаваха — удоволствието бе почти непоносимо. Не можеше да направи нищо друго, освен да реагира — той бе майстор, който прилагаше своето изкуство, а нейното тяло бе платното.

— Саймън, сега. — Тя заби нокти в раменете му.

— Шшш — вдигна глава той. — Можем да преобърнем каретата, ако опитаме нещо смело. Това е достатъчно. Остави ме да ти доставя удоволствие, Магс.

— Не, няма да я преобърнем. Ще бъдем нежни. Моля те — каза тя. Желанието я бе направило отчаяна, бе толкова възбудена, че пет пари не даваше. Ръката ѝ се прокрадна и го намери, той се озова твърд и горещ под дланта ѝ.

Саймън издиша през стиснатите си зъби и хвана китката ѝ.

— Спри. Не се знае какво може да се случи, ако продължиш.

Тя размърда пръсти и леко погали набъбналия му член, дрехите не позволяваха повече.

— Не каза ли, че имам нужда от повече изненади в живота си?

Стиснал здраво зъби, Саймън очевидно се бореше да запази контрол.

— Не трябва да е изненада за теб колко твърд е пенисът ми. Кълна се, само да влезеш в помещението, в което съм аз, и вече съм твърд.

Вече държеше по-слабо ръката ѝ и тя се възползва. Проследи очертанията му през панталоните. Прокара длан по цялата набъбнала дължина. Той видимо потръпна.

— Маги, аз...

— Престани да говориш, Саймън — прошепна тя. — Просто чувствай.

Той подпря ръце на седалката и се извиси над нея. Докато тя се плъзгаше по тялото му, гърдите му се повдигаха и тя внимателно наблюдаваше лицето му, следеше как ще реагира. Макар и да го бе рисувала много пъти, не бе виждала сегашното му изражение — едновременно на удоволствие и болка. Харесваше ѝ, че докосването ѝ го бе разчувствало така дълбоко.

Рязкото му дишане отекуваше в затвореното пространство, а докосванията ѝ ставаха все по-смели. Пръстите ѝ достигнаха тестисите му и той вдиша остро. Наведе се напред, хвана я през кръста и я повдигна върху себе си. Коленете ѝ се плъзнаха отстрани на бедрата му, а полите ѝ се надиплиха около тях. Той разкопчаваше с трескави ръце копчетата на панталоните си, а тя се наведе напред и притисна устни до челото му, слепоочието, бузата, върха на носа. Той вдигна полите ѝ с една ръка и използва другата, за да се настани до входа ѝ. Маги не изгуби никакво време, спусна тяло надолу, нетърпелива да го поеме целия.

— Чакай — спря я той с ръце на кръста ѝ. — Искам да гледам. Наведи тяло назад. Постави длани на коленете ми.

Тя колебливо протегна едната си ръка назад, но с другата продължаваше да се държи за рамото му.

С потъмнели и сериозни очи той каза:

— Продължавай. Хванах те, мила. Няма да те пусна, кълна се.

Тежестта на тези думи стегна сърцето ѝ като в обръч. Въобразяваше ли си, или те имаха и друго значение? Пусна рамото му и наклони тяло назад. Слава богу, че бе облякла късия корсаж за дългото пътуване с каретата. Дори така едва дишаше.

Той поде подлудяващо пълно нашествие в тялото ѝ. Тя затвори очи. О, да. Господи, да. Невъзможното разтягане, леката болка от изпълващата я до краен предел дължина... беше дори по-добре, отколкото помнеше. Каретата подскачаше и се люлееше под тях, но Саймън не бързаше. Насочи я бавно и преднамерено надолу, докато не потъна изцяло в нея.

— По дяволите, прекрасна си. Усещането за теб около мен...

Гласът му стихна и той размърда бедра, за да се гмурне нежно в нея. И двамата изстенаха. Още едно плъзгане, този път по-дълбоко. Тя остана без дъх, по гръбнака ѝ пропълзяха искри. Той я дръпна напред за дълга отчаяна целувка. Движението на колелата накара телата им да се притиснат едно в друго, но това не бе достатъчно. Като че ли по собствена воля бедрата ѝ се размърдаха, за да предизвикат прекрасното триене, за което тя копнееше. Саймън прекъсна целувката и отпусна глава върху облегалката.

— Господи, да. Язди ме, Магс.

Окуражена, тя подпря ръце на седалката и се залюля над него. Набъбналата ѝ пъпка се триеше в него при всяко полюшване. Устата му засмука зърното ѝ и движенията ѝ станаха по-трескави — бързаше към блаженството, което можеше да постигне само със Саймън. Вече не поставяше под съмнение какво бе способен да прави той с нея. Нещо в двамата образуваше възпламенителна реакция — беше като да смесиш два противоположни цвята и да създадеш съвършения оттенък.

Оргазмът я разтърси, едновременно бурен и сладък. Тя се задъхваше и тръпнеше, стените ѝ се стегнаха около възбудения му член, докато той продължаваше да нахлува в нея. Когато конвулсиите ѝ престанаха, Саймън я хвана по-здраво и се отдръпна рязко от нея. С напрегнати мускули, той хвана члена си и направи едно движение, преди да излее семето си върху корема си. Нададе стон, затворил блажено очи, докато се изпразваше.

Точно в този момент задната полуос се счупи на две.

Саймън скръсти ръце пред гърдите си и огледа повредата. Двамата с Маги бяха добре — малко поразтърсени от преживяването, но не бяха пострадали. Каретата обаче беше в окаяно състояние. Беше обърната на една страна, полуоста бе счупена, едното колело липсваше и пътуването за деня беше приключило.

Бяха се отървали на косъм. Едва се беше свестил след поразителен оргазъм, когато прозвуча шумно пук. Мислейки бързо, той бе притиснал Маги към себе си и бе успял да запази равновесие, доколкото можеше. Да не казваме колко опитни трябваше да са френските кочияши, за да останат спокойни по време на инцидент, защото ако изгубеха контрол над конете, някой щеше да намери смъртта си.

Но кочияшите впечатляваха. Когато каретата бе загубила задното си колело и се бе наклонила на една страна, те бяха намалили значително скоростта на впряга от четири коня. После бяха успели и да ги спрат. Саймън бе оправил дрехите си и бе помогнал на Маги с нейните, след което ѝ бе помогнал и да излезе от преобърнатата карета.

Маги, сега с боне, палто и зимна пелерина, стоеше отстрани на пътя. Той се наведе към нея.

— Казах ти, че ще я преобърнем, ти, ненаситна палавнице.

Тя се засмя кратко и остро, зелените ѝ очи блестяха и гърдите му се изпълниха с чувства. Обожаваше да я вижда щастлива.

Не, имаше нужда да я вижда щастлива. Години наред я бе мислил за неискрена и лукава, подозираше, че е забавлявала Кранфорд и други, докато той чезнеше по нея. Но Кранфорд бе излъгал. Маги твърдеше, че двамата не са имали уговорена среща по време на дебюта ѝ и че е била девствена, когато се е омъжила за Хокинс. Което означаваше, че Саймън преди десет години е трябвало да ѝ повярва, да я защити. Не беше го сторил и по-голямата част от обществото ѝ бе обърнала гръб, включително и той самият. Можеше ли въобще някога да поправи тази непростима глупост?

Вероятно не, но щеше да умре, докато се опитва.

— Е — каза, — какво ще правим сега?

— Ще ходим пеша.

Тя обърна глава и погледът ѝ обхвана заобикалящите ги голи полета и хълмове. Той си помисли, че, слава богу, поне земята не е покрита със сняг.

— Накъде?

Той вдигна рамене.

— До най-близкия град. Ще разбере кой е от кочияша.

Саймън заговори на един от кочияшите на френски и научи, че първоначалната им цел, град Овер, не е далеч. Дватама с Маги можеха да стигнат дотам за по-малко от час. Кочияшът искаше да му покаже причината за проблема, затова Саймън отиде до задната част на каретата, където му посочиха изкривената и счупена на две равни половини полуос. Това можеше да означава само едно.

— C'était delibere^[2] — запита Саймън.

— Oui^[3] — потвърди кочияшът.

През ума на Саймън минаха дълга редица проклетия. Някой бе планирал инцидента с тази карета, най-вероятно я бе повредил при последното им спиране. Но кой? Излезе силен вятър и полите на палтото му заплюяха, а той реши да се тревожи по-късно за това. Ако не намереше скоро подслон, Маги можеше да настине.

Взе нещата ѝ и даде на кочияшите повече от достатъчно пари да покрият проблема. Обеща да им изпрати помощ веднага щом двамата с Маги стигнат до града, и я поведе по пътя.

Вървяха бързо и говореха малко. Днес двамата бяха постигнали безмълвна хармония и той не искаше да я наруши. Имаха нужда да прекарват време заедно, да се опознаят и един спор можеше да

разруши крехката им връзка. И той вървеше, без да говори, щастливо замислен за случилото се в каретата мигове преди инцидента. Представяше си я върху него, извила гръб, за да постави длани на коленете му, и членът му да се плъзга в прелестта ѝ... сега имаше портрет, който нямаше нищо против да притежава. Помисли си с усмивка, че може би ще успее да възложи на Лемарк да го нарисува.

— За какво мислиш? — запита тя, приковала остър поглед в профила му.

Той сведе поглед към нея.

— За теб.

— За мен? Какво за мен?

— За теб върху мен. Как ме яздиш, поставила ръце зад тялото си. Високи гърди и стегнато...

— Саймън! — побутна го по рамото тя. — Напълно ли си полудял?

Той се усмихна.

— Няма кой да ни чуе. И не ти ли казах, че искам пълна искреност между нас? Никога няма да те излъжа, Магс.

— Без лъжи? Никога?

— Нито една.

— Хммм. — Тази реакция би трябвало да го предупреди за онова, което щеше да последва. — Защо не се ожени? Очаквах вече да си се погрижил за семейното наследство, да имаш три или четири деца, скрити някъде на уютно място в провинцията.

От гърлото му излезе задавен звук на изненада. Разбира се, че тя ще зададе единствения въпрос, на който той не би искал да отговори искрено, умницата. Но да пропуснеш подробностите не е точно лъжа, нали?

— Веднъж едва не се ожених. И дори помолих графинята за рубините на Уинчестър. Но накрая не се получи.

— Какво стана? Тя ти отказа ли?

— Не я помолих. Омъжи се за другия.

Тя започна да хапе долната си устна — нещо, което той намираще за очарователно.

— Ще ми кажеш ли за кого?

— Не. — Тя смръщи вежди и той се засмя. — Хайде сега, какво значение има за кого?

Тя твърде бързо смени тона.

— О, няма значение. За мен няма.

Интересно. След като първа бе подхванала този разговор, той бе принуден да зададе единствения въпрос, от чийто отговор се страхуваше.

— Хокинс... отнасяше ли се достойно с теб, както би трябвало да прави всеки добър съпруг?

Тя не отговори веднага, а подритна едно камъче с ботуша си.

— Не беше жесток, ако това имаш предвид — каза накрая.

Ето че сега тя избягваше ясения отговор.

— Беше ли мил? Беше ли... загрижен за теб? — Сърцето му бе свито, но трябваше да знае истината. През годините се беше чудил как се е разбирала със съпруг, който бе достатъчно възрастен да ѝ бъде баща.

— През по-голямата част от времето ме избягваше. Мисля, че не знаеше как да се държи с младо момиче, чиято репутация е съсипана в скандал, а то не се срамува. Така и не разбра любовта ми към рисуването, но и не ми го забрани. Ако трябва да бъдем честни, прекарваше повечето ноци при любовницата си и това устройваше прекрасно и двамата ни.

— Беше ли щастлива?

— Не особено, но не бях и нещастна.

— А каза, че аз имам дар слово.

Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха.

— Но е вярно. През повечето време можех да правя каквото поискам. Няколко от жените в селото се сприятелиха с мен. Художниците обичат да имат време насаме със себе си, а аз имах много. Използвах го, за да уча, да чета и да се упражнявам. Не съжалявам.

Стомахът му, който бе свит на топка, откакто бе научил за измамата на Кранфорд, се отпусна малко. Не му харесваше обаче фактът, че Хокинс не е обичал Маги. Всеки здравомислещ мъж трябваше да благодари на светците, че тя е в леглото му, и да посвети живота си на нейното удоволствие.

Без да споменаваме, че Хокинс беше нейният първи мъж, а не Саймън. Кранфорд щеше да страда, пък дори и само заради това.

— А твоята любовница?

Саймън едва не се препъна при въпроса на Маги. Можеше да коментира неуместността му, но при нея бе безсмислено. Изобщо не ѝ липсваше смелост.

— Имаш предвид Адриана. Тя е актриса, която срещнах на Дръри Лейн. Какво друго искаш да знаеш за нея?

— Вярно ли е, че я посещавах всеки вторник и петък вечер?

Тогава вече се препъна. Успя да запази равновесие и да не падне и я изгледа гневно.

— Откъде знаеш, за бога?

— Значи е вярно.

Той отново ѝ предложи ръката си.

— Беше вярно, но вече не е. С Адриана се разделихме.

— Хммм.

— Започвам да се страхувам, когато от устата ти излезе този звук. Може ли да престанем да говорим за бившата ми любовница?

— Кой би предположил, че ще се окажеш толкова морален? — подразни го тя.

— О, за такъв ли ме мислиш? — наведе се към нея той. — Ще ти покажа колко съм морален в каретата на път за вкъщи, мадам. Ще видим кой ще се смее тогава.

Тя сви устни и спусна кокетно клепачи. Членът му запулсира, когато тя прошепна:

— Нямам търпение.

[1] Якобинци — участници в радикално ляво политическо движение по време на Френската революция от 1789 г., представляващи интересите на революционно-демократичната буржоазия, действаща в съюз със селските и плебейските маси. — Б.пр. ↑

[2] Предумишлено ли е? — Б.пр. ↑

[3] Да. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Виждаш ли? — Саймън посочи малка каменна катедрала на хълма. — Тукашната Нотр Дам.

Изкачиха тесните стъпала и застанаха пред елегантната църква, която приличаше на великия готически шедьовър в Париж. Маги бе прекарала много часове в скициране на парижката Нотр Дам, така че веднага видя по какво тази малка каменна версия прилича на нея. Носещите стени, странните животни, човешките фигури, а също и апсидата^[1] и камбанарията... приликите бяха забележителни.

Маги се засмя.

— А аз мислех, че си излъгал.

Той поклати глава.

— Казах ти, никакви лъжи повече.

— Да, но ти преднамерено ме накара да мисля, че ще останем в Париж.

— Не, ти предположи така.

Тя завъртя очи нагоре.

— Не трябваше да се заяждам с мъж, който може да накара парламента да се съгласи с всичките му прищевки.

Той приближи устни до ухото ѝ.

— Което далеч не е толкова забавно, колкото да накарам теб да се съгласиш с всичките ми прищевки, както започвам да научавам.

Разбра, че е поруменяла, защото под кожата ѝ плъзна горещина. Този негодник. Приближи се до сградата, благодарна, че първо се бяха насладили на обяда в малко кафене. Когато пристигнаха в Овер-сюр-Оа, пръстите на краката ѝ бяха едва ли не замръзнали. Сега, след като се бе възстановила след вървенето, трябваше да скицира тази величествена сграда.

— Ето. — Саймън пхна в ръката ѝ куфарчето с материалите за рисуване. — Изражението на лицето ти ми подсказва, че искаш да я разгледаш. — Целуна я по носа, после се обърна да си върви. — Наслаждавай се.

— Чакай — извика тя след него. — Къде отиваш?

Той махна с ръка.

— Наоколо. Не се страхувай, ще те взема, преди да се е стъмнило.

Тя загледа как широките му рамене се скриват надолу по каменните стъпала. Наистина ли щеше да ѝ остави следобеда?

Развълнувана, тя занесе материалите до малка пейка. Слънцето надничаше през облаците и внасяше малко топлина в зимния въздух. Заради времето нямаше да е възможно да остане отвън, но поне щеше да направи груба скица, а после да я довърши вътре.

Свали ръкавиците си и избра парче въглен. Следваше скицникът. Беше време за работа.

Както обеща, Саймън отиде при нея в късния следобед, когато настъпваше здрач. Тя бе влязла в църквата часове преди това, за да е на топло. Беше привършила скиците на вътрешността и бе започнала работа по пейзажа.

— Как беше следобедът ти, мила?

Промъкна се на редицата пред нея, кожата му бе порозовяла от студа, а пронизващите му сини очи я гледаха въпросително.

Тя се протегна и размърда рамене. Господи, тези дървени пейки не бяха никак удобни.

— Прекрасен. И продуктивен. Но съм готова да се върна в Париж.

Той отмести поглед встрани.

— Може ли да видя върху какво работиш?

Тя притисна скицника до гърдите си.

— Абсолютно не.

По лицето му премина сянка и той се изправи.

— Ще тръгваме ли?

— Саймън. — Тя също стана и го докосна по ръкава. — Не показвам работите си никога и на никого, докато не ги завърша. Или поне докато не съм достатъчно доволна от тях. Не е лично.

— В такъв случай не е някоя нова карикатура на Уайнджестър? Предизвикващ инцидент с карета на селски път във Франция?

— Абсолютно не. Скицирам уелски забележителности.

Той кимна и посочи вратата.

— Ще те изчакам отвън тогава.

Нещо в поведението му я тревожеше. По-рано флиртуваше и беше мил и любезен. А сега изглеждаше тъжен и ядосан. Наистина ли се тревожеше, че тя ще нарисува нова карикатура на Уайнджестър? Откакто се бе сблъскала с него в магазина на мисис Макгинис, не беше правила нова. Всъщност онази, която бе нарисувала след събирането у семейство Колтън, бе свършила в огъня. С всичко случило се между тях тя не се чувстваше вече удобно да го осмива. То бе проява на неуважение, а Саймън...

Отпусна се обратно на дървената пейка и трепна, защото я прониза болка. Господи. Беше се заклела никога нищо да не пречи на изкуството ѝ. Кога той бе станал толкова важен за нея, че съобразяваше плановете си с него? Вярно, вече нямаше причина да иска да му отмъщава — той също бе измамен от Кранфорд. Но горчивината, гневът, болката от цялата онази несправедливост... дори тази болка не бе толкова силна.

Странно. Сигурно дължеше на сегашното внимание на Саймън към нея. Изкуството винаги щеше да бъде най-важната част от живота ѝ, но може би имаше място и за други... занимания. Прехапа устни, за да не се изкикоти. Да се изкикоти. Тя, страшният Лемарк, който осмиваше политиците и обществото, едва не се изкикоти. Беше нечувано.

Разбира се, тя не беше просто Лемарк, беше също и жена. И тази жена бе научила, че определен мъж харесва смеха ѝ. Бедният, заблуден глупак, изглежда, харесваше доста неща у нея. Невероятно, тя му бе показала най-лошата си страна, а той не бе побягнал с писъци.

Бързо прибра нещата си и отиде до изхода. Отвори тежката дървена врата и го видя облегнат, подпрял едната си пета на стената. Висок, атлетичен, добре сложен, с толкова красиво лице, че ѝ причиняваше сърдечна болка. Откри, че се усмихва, докато върви към него.

Той я изгледа от главата до петите.

— Необичайно щастлива си за жена, която току-що е прекарала три часа в църква.

— Беше тихо, имах достатъчно пространство и светлина. Как е възможно да се оплаквам? — Той протегна ръка и взе куфарчето ѝ, а тя попита: — Ти как прекара следобеда?

— Правих това и онова. Нищо, което да си струва да ти разкажа. Внимавай къде стъпваш — добави той, когато започнаха да слизат по тесните каменни стъпала. Слънцето, сега яркооранжево, тъкмо бе започнало да залязва. В града под тях светлините проблясваха в прозорците. Улиците изглеждаха безлюдни, вероятно всички се бяха прибрали, за да се насладят на pot-au-feu или на cassoulet със семействата си. Изведнъж усети, че умира от глад.

Стигнаха подножието на стъпалата и той продължи да мълчи. Тя пое ръката му и каза:

— Трябва да знаеш, че няма да има повече карикатури на Уайнджестър.

Той повдигна вежди.

— Така ли?

Тя кимна.

— Реших да се откажа от него.

— Искан ми се да можех да кажа, че ще ми липсва. Но каквито и да са причините ти, съм ти благодарен.

Тъй като не желаше да му разкрива какви са, тя отговори с въпрос:

— Ще хапнем ли, преди да тръгнем?

— Относно това — подхвана той. — Няма да тръгнем. Поне не тази вечер.

Тя се закова на едно място.

— Какво искаш да кажеш?

— Прекалено е късно да се върнем. Затова ще прекараме нощта тук, в Овер. Запазих стая.

— Но сега едва се здрачава. Можем да се върнем за няколко часа. Защо да не тръгнем веднага?

Той поклати глава.

— Не. Не искам да пътувам по тъмно. Не и с теб. Не е безопасно. Ще се приберем на сутринта.

Маги скръсти ръце. Това бе неочаквано развитие... Или го бе планирал? Първо, на практика я бе отвлякъл, а сега я караше да нощува в провинцията.

— Такава ли бе целта ти от самото начало?

— Не ставай смешна и не спирай, защото ще замръзнем. — Хвана я за ръка и я поведе към града. — Не съм планирал инцидента с

каретата, Маги.

— Като спомена, че си запазил стая... Една стая ли имаш предвид? Или две стаи?

Той въздъхна и дъхът му образува бяло облаче в студения въздух.

— Ако предпочиташ отделни стаи, лесно мога да уредя друга.

Тя се замисли.

— Нямам камериерка.

Той изкриви устни.

— Вярно.

— Предполагам, че ти ще трябва да свършиш нейната работа.

Зъбите му проблеснаха в почти пълния мрак в усмивка на хищник, която накара сърцето ѝ да пропусне удар.

— Да, предполагам, че ще трябва.

На следващата сутрин Саймън се събуди и усети меко женско тяло, долепено до неговото. Маги. Трябваше да потисне усмивката си. Роза и намек за ванилия. Никога нямаше да се умори от този аромат. Беше я любил два пъти през изминалата нощ, а тази сутрин членът му очевидно бе готов за нови подвизи. Разбира се, това вероятно имаше нещо общо със сладното ѝ дупе, допиращо бедрото му. Как можеше да е толкова изкусителна дори когато спеше?

Обзе го непреодолимо желание да я вземе в прегръдките си, да я защити дори от най-леката болка. Смешно, като се имаше предвид, че Маги бе най-силната жена, която познаваше — тя не се нуждаеше от закрилник. Но въпреки това Саймън откри, че копнее за тази роля.

Вероятно тези странни и тревожни чувства се дължаха на обезпокоителните новини, които бе научил вчера. Инцидентът с карета бе предизвикан преднамерено. Тя бе докарана за поправка в Овер и Саймън заедно с двамата кочияши бе прекарал по-голямата част от деня в опити да открие следи, които да го отведат до виновника. Някой бе повредил полуоста и Саймън щеше да разбере кой е.

Обаче в момента имаше други неща, които изискваха вниманието му.

Не всички жени обичаха да правят любов сутрин... но нямаше как да узнаеш, докато не опиташ. Намести внимателно телата им така, че гърбът на Маги да опира в гърдите му, а ерекцията му да е сгушена

между закръглените половинки на дупето ѝ. После ръката му намери гърдата ѝ и започна да милва зърното ѝ. То бързо настръхна, почти го молеше да го докосва и да го възбужда. Скоро той премести ръка на другото и започна да го милва по същия начин. Дишането на Маги се промени, вече не беше бавно и дълбоко, а плитко. Тя беше будна.

Той се наведе, за да целуне и ухапе леко чувствителната кожа зад ухото ѝ — нещо, което знаеше, че особено ѝ харесва. Без да бърза, си играеше с гърдите ѝ, милваше ги и ги стискаше леко. Меките ѝ женски форми изпълваха ръцете му. Млечнобяла кожа. Божествени извивки. Уста, която можеше да изкуши и светец. Неспособен бе да ѝ се насити, пенисът му бе толкова набъбнал, че изпитваше болка.

Не можеше да чака, пръстите му намериха мястото между краката ѝ. Тя се задъха, ръката ѝ го стисна за бедрото и го дръпна към нея. Беше готова. Страстта се разгоря в слабините му и нуждата да я има стана жизненоважна като дишането. Повдигна леко крака ѝ и влезе в нея само с едно плавно движение. Тя му прилягаше съвършено. Беше гореща. Тясна. Той стисна зъби и спря, за да се наслади на мига. Нямахше защо да бърза. Искеше да се наслади. Тогава Маги изви тяло и издаде дупето си назад, с което го пое по-дълбоко, и Саймън бе изгубен.

Любовната игра изведнъж се превърна в нещо по-малко шеговито и по-сериозно. Бедрата му се удряха във възхитителното ѝ дупе с всеки мощен тласък. Като усети, че приближава върха, той погали с леки кръгообразни движения малката ѝ пъпка на удоволствие, ритмично и бързо, и тя заби нокти в ръцете му и застана. По дяволите, харесваше му начинът, по който тя реагираше.

Вътрешните ѝ стени се стегнаха около него, тя извика и тялото ѝ потръпна. Той отчаяно се опита да се сдържи, докато тя трепери, да я остави да изживее оргазма си, но се оказа невъзможно. Натискът започна в основата на гръбнака му, продължи да нараства и той едва се отдръпна навреме, за да свърши върху чаршафите.

Борейки се за въздух, той я притисна към себе си. През нощта огънят бе угаснал, затова дръпна завивката и покри и двамата.

— Какъв прекрасен начин да пожелаеш добро утро — каза тя, вдигна ръце и се протегна.

— Ммм. И аз така си помислих. Това е любимият ми начин.

След пауза в разговора тя попита:

— Често ли се събуждаш с жена в леглото?

Той долови острата нотка в гласа ѝ. Побутна я по рамото, за да я обърне с лице към себе си.

— Не, Маги. Не съм имал толкова много жени през последните години и със сигурност не съм имал жена, която да е била от значение. — Отговорът сигурно я бе задоволил, защото тя затвори очи и се сгуши в него. — А ти? Никога ли не си се събуждала с мъж в леглото?

— Никога.

— О! — Значи не си бе правила труда да увещава любовниците си да остават през нощта при нея. Странно, но това му донесе задоволство. Беше му приятно да знае, че е първият, който я държи в прегръдките си, докато тя спи. Дланта му погали копrienената кожа на бедрото ѝ. — В такъв случай не са разбрали какво пропускат.

Тя остана неподвижна и бе така смълчана, че той се разтревожи дали не я бе обидил. После тя отвори очи.

— Имала съм само трима. Единият беше съпругът ми, вторият си ти.

В гърдите на Саймън се настани тежест, която затрудни дишането му. В ума му се блъскаха хиляди мисли — неща, които бе изрекъл, предположения, които бе направил. Но истината беше тук, в ясните ѝ и сериозни зелени очи. Не, това не бе възможно.

— Трима?

Тя повдигна изящните си рамене.

— С моя прякор човек би предположил, че са повече, но са трима.

— Аз и Хокинс. И кой е третият?

Тя стисна устни, което му показа, че въпросът я кара да се чувства неудобно. Саймън обаче трябваше да знае отговора.

— Кажи ми, Маги — настоя нежно.

— Художник. Срецна се с него в операта.

— Аха. — Значи бе прав. Собственическият начин, по който той я докосваше, не бе игра на въображението. Кой знае защо, тази информация не го успокои. Легна по гръб, постави ръце под главата си и се втренчи в тавана. — Нищо чудно, че реагира така бурно, като ти казах, че ти прощавам. Сигурно си била готова да ме удушиш. Направих ужасно несправедливи предположения за теб.

— Да, така е. И наистина съм се замисляла дали да не те удуша. Много пъти. — Тя плъзна коприненомеката си длан по корема му и малко по-нагоре. — Но се радвам, че не го направих. — Нокътят ѝ докосна зърното му и той си пое рязко дъх.

— Спри — каза ѝ. — Трябва да обсъдим това.

— Не — отвърна тя. — Съвсем определено няма нужда да говорим. — Повдигна се и пое в сладната си топла уста едното от зърната му, близна го и го захапа леко със зъби. Тръпките на удоволствието полазиха надолу по гръбнака му.

— Маги — изстена той. Опитваше се да го отклони от разговора. Понечи да издърпа ръцете си изпод главата и да я докосне, но тя го спря.

— Остани така. Нека аз да бъда палавата.

Пулсът му се ускори.

— Тъй като бях палав с теб преди малко, съмнявам се, че мога да бъда възбуден толкова скоро.

Устата ѝ се плъзна по ребрата му и надолу по стомаха му, целувайки го възхитително нежно и карайки го да тръпне в предчувствие.

— Така ли? — прошепна тя, преди да се разположи между краката му.

Дъхът ѝ погали чувствителната кожа и членът му потръпна. Изплуваха спомените за това как снощи го бе поела дълбоко в устата си. Хлъзгавата ѝ и влажна уста, твърдата ѝ решимост да поддържа съвършения ритъм... Мисълта, че тя, една истинска лейди, благоволяваше да му достави удоволствие с устата си и, изглежда, това дори ѝ харесваше, едва не го накара да се разплаче от благодарност. Усети как започна да набъбва.

— Хммм — каза тя и облиза устни, като в същото време вдигна поглед и срещна неговия. — А ти се съмняваше в себе си.

Той затвори очи, докато тя го смучеше и прокарваше език по почти напълно набъбналия му член. Блаженство. Абсолютно блаженство.

— Мъжът има нужда от известно време, за да се възстанови — измърмори той. После тя прокара леко нокти по тестисите му и той потръпна силно. При това изгънчено мъчение кръвта се втурна към члена му. — Но очевидно не е трябвало да се съмнявам в теб.

Няколко дни по-късно Саймън влезе в претъпканата трапезария на хотела и не се изненада да види, че по-голямата част от масите са заети. Хотел „Морис“ сервираше и английска, и френска кухня, което го правеше любим за пътуващите англичани, нетърпеливи да вкусят нещо от дома. Забеляза, че гостите му вече са пристигнали. Отлично. Колкото по-бързо приключеше вечерята, толкова по-скоро щеше да отиде до къщата на Маги.

По слабините му се разля топлина. Изминалата седмица беше една от най-хубавите в живота му. Всяка вечер след завръщането им от Овер двамата с Маги се наслаждаваха на вечеря заедно, а после се оттегляха в стаите ѝ. Той си тръгваше на сутринта, преди домакинството да се е събудило, макар тя да се кълнеше, че не е необходимо. Той обаче искаше да ѝ спести клюките — поне докато не склучеха брак. Още дори не ѝ бе предложил, но това бе просто формалност. Тя имаше чувства към него и той при никакви обстоятелства нямаше да ѝ позволи да си отиде — не и след като я бе открил след всичките тези години.

Като видя Саймън да приближава, Маркъм засия.

— Уинчестър! Точно навреме. Току-що поръчахме бутилка червено вино.

— Маркъм я поръча — поправи го Куинт. — Аз си поръчах чай.

— Разбира се. И ти благодаря, че изясни въпроса. — Саймън се отпусна на свободния стол. — Радвам се, че се присъедини към нас, Куинт.

— Подозирам, че това ще е единствената ми възможност да те видя.

— И защо така? — запита Маркъм. — Мислех, че и двамата сте отседнали в този хотел.

— Единият от нас е — каза тихо Куинт.

— О, не. Да не би Уинчестър да си е намерил някакво развлечение в Париж? Кажете ми — наведе се напред Маркъм, — французойките толкова ли са дръзки, колкото чух?

Саймън се замисли за Маги, на която думата „дръзка“ прилягаше най-много, и не успя да сдържи усмивката си. Беше забелязал обаче, че

Маркъм се надяваше да я има в леглото си, и това правеше радостта от разговора невъзможна.

— Едва ли ще бъда джентълмен, ако говоря при свършен факт — каза той, а един от членовете на персонала наля червено вино в чашите им.

Поръчаха и започнаха да говорят за незначителни неща до пристигането на храната. Саймън знаеше от опит, че сериозните дискусии се провеждат по-добре на пълен стомах и утолена жажда. Затова слушаха подробния разказ на Маркъм как бе прекарал времето си в Париж. Куинт задаваше учтиви въпроси, а Саймън се опитваше да се концентрира върху разговора и да не мисли за други неща. Кое не бе толкова лесно, защото бе запознал Маги с нова поза, а тя бе заявила, че вече ѝ е любимата. Споменът бе толкова ярък, толкова изкусителен, че той бе благодарен за прикритието, което масата му осигуряваше.

— Хайде, върни се при нас, Уинчестър — каза Куинт, след като донесоха храната.

— Моите извинения — кимна Саймън на двамата. Наистина трябваше да престане да си спомня прелестното задниче на Маги, докато навлиза...

— Сигурно мислите за някоя французайка — каза Маркъм. — Макар че съм изненадан. Половин Париж говори, че си лягате с Блудницата.

Саймън внимателно остави ножа и вилицата си на ръба на чинията и се наведе напред.

— Ако отново кажете нещо за дамата с такава липса на уважение, двамата с вас ще се срещнем във френското поле на зазоряване. — Не обърна внимание на тежката въздишка на Куинт, който седеше в другия край на масата. Вниманието му бе изцяло приковано в другия мъж.

Маркъм премигна и двойната му брадичка затрепери.

— Дяволите да ме вземат. Лейди Хокинс е, нали? Клюките са верни.

Саймън отново започна да се храни.

— Моите романтични преживявания едва ли са нечия грижа.

Настъпи тишина, а настроението на Маркъм се промени, веселостта му изчезна бързо като печения гълъб в чинията му. Беше стиснал устни така, че образуваха съвсем тясна линия, и бе очевидно,

че не е щастлив. Не бе тайна защо. Маркъм ясно бе заявил намеренията си спрямо Маги — беше се надявал да я вкара в леглото си. Но тя не му бе отговорила със същия интерес. И вината едва ли бе на Саймън, нали?

Куинт се прокашля.

— Питам се дали ще вали още.

Маркъм, все още посветил вниманието си на храната, изсумтя в отговор, а Саймън и Куинт си размениха погледи. По дяволите, не вървеше добре. Нуждаеше се от подкрепата на Маркъм — той имаше малък контингент последователи в парламента и можеше да упражни значително влияние върху тях.

Когато отнесоха празните им чинии, Маркъм вече беше откровено кисел. Но Саймън знаеше, че трябва да трябва да го спечели.

— Ще обсъдим ли предложението ми, Маркъм? — заговори. — Можете да ми кажете какви са възраженията ви и да се опитаме да ги преодолеем.

Маркъм допи виното си и остави чашата на масата.

— Не е необходимо. Беше отговорено на всичките ми въпроси. — Блъсна стола си назад и оправи редингота си. — Няма да ви подкрепя, Уинчестър.

Саймън стисна зъби.

— И може ли да запитам защо?

— Причината едва ли има значение. Но ще направя всичко, което е в доста ограничената ми власт, за да се провалите. — Обърна се и се отдалечи, без да погледне назад. Саймън го наблюдаваше вцепенен. Възможно ли бе дребнавата завист да е причинила промяната в отношението на Маркъм?

— Е, изглежда, че Блудницата току-що ти коства първия вот.

Саймън прониза Куинт с твърд поглед и той вдигна ръце.

— Не исках да покажа неуважение. Изпитвам силно уважение към дамата. Но е очевидно, че Маркъм се е надявал да спечели чувствата ѝ и не му харесва фактът, че си го изпреварил.

— Това е абсурдно, особено след като дамата никога не му е показвала никакво благоволение.

— Кое не е особено вярно, ако си спомниш вечерята у Колтън.

Саймън забарабани с пръсти по масата и тъжно си спомни как тя бе окуражавала Маркъм онази вечер. Знаеше, че е имала за цел само да го ядоса, но това не намаляваше раздразнението му.

— Знам, че не искаш да го чуеш — продължи Куинт, — но готов ли за това, което отношенията ти с нея могат да ти струват? Работил си с години, за да стигнеш там, където си. Помисли за всичко, което можеш да постигнеш, ако бъдеш внимателен.

— Никой, освен Маркъм няма и да се замисли.

Куинт повдигна вежди.

— Толкова ли си сигурен? Едно е да имаш обичайната любовница, скътана на Кързън Стрийт. И съвсем различно да бъдеш свързан с най-скандалната жена в обществото, независимо дали е вдовица, или не.

— Имам намерение да се оженя за нея — сръза го Саймън.

Куинт доби още по-изненадан вид.

— И мислиш, че подобен съюз няма да се отрази нито на социалния, нито на политическия ти живот? Заблуждаваш се. Готов ли си да ѝ разрешиш да организира вакханалии в Барет Хаус?

Саймън трябваше да признае, че Куинт има право. Не беше се замислял много за начина на живот на Маги и дали тя има намерение да го промени, щом сключат брак. Но ако искаше тя да спи до него всяка нощ и да носи децата му... щеше да ѝ позволи каквото пожелае. Щеше да е горд да застане до нея.

— Да — отговори искрено на Куинт.

Приятелят му вдигна тост с чашата за чай.

— В такъв случай, пожелавам ти късмет.

[1] Апсида — термин в църковната архитектура. Така се нарича полукръглата, понякога многоъгълна издатина на сградите, както и сводестите куполообразни части в нея. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Маги се обърна и нещо погали леко голата ѝ кожа. Дълбоко вдишване я изпълни с аромата на портокал, сандалово дърво и намек за тютюн. Саймън. Започна да се бори със сънливостта, осъзнавайки, че има много добра причина да се събуди. После дюшекът хлътна и топлината му я обгърна, силните му ръце я притеглиха към него.

— Будна ли си? — прошепна той в ухото ѝ. Еднодневната му брада погъделичка кожата ѝ.

— Хммм — отговори тя и се сгуши в приятната мъжка топлина и сила зад нея. — Почти.

Той се засмя.

— Много добре. Да видим дали ще мога да направя процеса по-бърз.

Маги се усмихна, макар да не го виждаше. Присъствието му в стаята караше главата ѝ да се замайва. Добре беше, че му бе дала ключ за къщата. Устните му намериха рамото ѝ, нежни целувки, подобни на копринените докосвания на четката, обсипаха плътта ѝ. — Как мина вечерята?

— Беше истинско разочарование.

В гласа му се долавяше нотка, която привлече вниманието ѝ.

— Канеше се да вечеряш с лорд Маркъм, нали?

— Да. Куинт също дойде.

— И това направи вечерята разочарование?

— Не. Не е важно как е минала вечерта ми. Предпочитам да прекарваме времето си заедно в по-приятни занимания. — Ръката му погали голото ѝ бедро, плъзна се нагоре и се спря на гърдата ѝ. Той я стисна леко, обхвана я с дланта си. — Толкова се радвам, че не си облякла нощница.

Вниманието ѝ моментално бе отвлечено, тя се наслади на усещането. После запита:

— Успя ли да убедиш Маркъм, както се надяваше?

Той наведе глава и прокара върха на езика си по зърното ѝ. Тя изстена и изви гръб. Макар че приятни тръпки полазиха цялото ѝ тяло, не позволи това да я отвлече от целта ѝ.

— Да не би да се опитваш да избегнеш въпроса ми?

Устните му се сключиха около стегнатото зърно и той го пое в сластната топлина на устата си. Мили боже. Тя затвори очи и зарови пръсти в копринената му коса. Всичко в нея се събуди, надигна се желанието, което само Саймън можеше да извика. Но не бе успял да я заблуди.

След като още няколко минути се наслаждава на ласките му, Маги си пое дълбоко въздух и се отдръпна. Яркосините му очи бяха сънливи и тъмни, любимите ѝ. Прехапа устна и се опита да не обръща внимание на неустоймото желание той да я обладае. Скоро, обеща си. Първо трябваше да се погрижи за нещо друго.

— Кажи ми, Саймън. Знам, че се опитваш да отвлечеш вниманието ми, за да избегнеш отговора.

— Маркъм няма да гласува за моето предложение. Не успях да го убедя. — Наведе глава да продължи да дарява гърдите ѝ с ласки, но тя се стегна и го спря.

— Защо усещам, че има нещо повече?

— Не можем ли да го обсъдим по-късно? — Размърда бедра и твърдият му член се притисна по цялата си дължина към бедрото ѝ. — Желая те, Магс.

— Саймън — предупреди го тя.

— Чудесно. — Той се излегна и постави ръце под главата си, като така разкри стегнатите им мускули. — Маркъм изпитва нежност към теб, мадам, и не му харесва фактът, че чувствата ти принадлежат на другиго.

— Което ще рече на теб.

Замисли се. Маркъм и нежност? Не бяха прекарвали много време заедно, но на вечерята у Джулия тя го беше окуражила, за да подразни Саймън. А после бе последвала срещата, на която да обсъдят предложението на Саймън. Прониза я чувство за вина. Много жени флиртуваха и се преструваха на заинтересувани, за да получат каквото искат — беше го виждала многократно през годините. Но тя никога не бе прибегвала до това, не и преди Маркъм. И резултатът не ѝ харесваше.

Но по-важно бе как Маркъм бе научил за нея и Саймън. Това между тях... връзката им бе започнала съвсем скоро. Кой друг знаеше?

— За какво мислиш? — запита той.

— Откъде Маркъм е разбрал за нас?

— Очевидно половин Париж говори за това.

Маги зяпна.

— Шегуваш се.

— Едва ли е изненадващо. Все пак ти си една от любимите теми на обществото. Въпреки това „половин Париж“ е може би преувеличение. Бих казал, по-скоро една трета.

Тя го побутна по гърдите.

— Бъди сериозен.

— Мила. — Той протегна ръка и обхвана брадичката ѝ. Силата и утехата в този простичък жест я стоплиха чак до пръстите на краката. — Кой се интересува какво мислят другите? Със сигурност не си се тревожила преди, така че да не започваме сега. Накрая всички ще разберат — нещо, за което не давам и пукната пара.

Искреността му я поуспокои, но нима той не разбираше? Маркъм бе отказал да го подкрепи заради нея. Колко от каузите на Саймън щяха да бъдат отхвърлени заради връзката им? Докато имаха такива отношения, политическото му влияние само щеше да намалява. Една любовница щеше да бъде приемлива, но дама, опетнена от скандал и неблагоприятие, бе нещо друго. Бе проява на безотговорност от страна и на двамата да мислят, че тази връзка няма да му струва нищо.

Ако отношенията им продължаха, в един момент той щеше да я намрази. Беше сигурна в това. Щеше да обърне поглед назад, към всичко, което би могъл да постигне, ако не беше тя — и това щеше да я убие. Онази част от душата ѝ, която копнеше за него през всичките тези години, щеше да е съкрушена, ако той изпиташе съжаление за времето, което бяха прекарвали заедно, ако пожелаеше тя да е някоя друга.

Той омота косата ѝ около дланта си, нежно я дръпна надолу и отвлече вниманието ѝ от тези безрадостни мисли. Другата му ръка я задържа твърдо над него.

— Не се тревожи заради станалото с Маркъм, Маги. Има много други начини да постигна каквото искам. — Премести я върху себе си,

твърдостта на тялото му се разтопи под влиянието на нейната мекота. — А в момента искам теб.

Тя го погледна изпитателно, видя неподправената искреност и желанието и сърцето ѝ се преобърна. В нея се насъбраха чувства — такива, каквито никога не бе очаквала да изпита — и тя бързо го целуна, за да не ги забележи той. Саймън изръмжа и издърпа краката ѝ над бедрата си. Тя пое натежалия му от ерекцията penis. И двамата потръпнаха.

— Освен това — каза той с устни, долепени до нейните — предложението ми и бездруго не ти се нравеше. Мислех, че ще се радваш да го видиш неосъществено.

Нямаше да отрече, че е съгласна. Но не искаше да види предложението му да се провали заради нея.

— Знам, че според теб предложението ти ще защити съсипаните жени, които в противен случай могат да бъдат отхвърлени от обществото и принудени да си изкарват прехраната по недотам желани начини. Но помисли какво ще трябва да понесе една такава жена: ще бъде свързана с мъжа, който я е озлочестил за остатъка от живота си. Всяка година ще ѝ бъде напомняно какво е изстрадала. Помисли за мен. Ако Кранфорд бе успял в намеренията си... — Млъкна, защото лицето на Саймън помръкна. — Чакай, остави ме да довърша. Ако Кранфорд ме беше имал против волята ми, можеше да бъда принудена да приема парите му. Дори такава несъществена връзка щеше да бъде непоносима. Никоя жена няма да пожелае да бъде свързана с мъжа, наранил я по този начин, дори и за пари.

Той сви нещастно устни. Взря се в нея и тя видя как в него се борят чувствата и разумът. Беше така сигурен в становището си, но тя се надяваше да го накара да проумее и другата страна.

— Щях да убия Кранфорд, ако те беше наранил.

Тя проследи с пръст леката вдлъбнатина в брадичката му.

— И аз бих могла. Но бих предпочела да умра от глад, отколкото да приема и фартинг от него.

Той погали кръста ѝ и прокара длан по дупето ѝ.

— Да умреш от глад?

— Толкова силни са чувствата ми, Саймън. Не се опитвай да прокараш подобен закон. Има и други начини, по-добри начини да се предложи помощ на нуждаещите се жени.

Изражението му омекна. Повдигна се и я целуна бързо, а едната му ръка се плъзна в косата ѝ.

— Каквото пожелаеш, мила. Можеш да ми помогнеш да изработя проект за друго предложение. Този път различно.

— Ще ми позволиш да ти помогна?

— Разбира се — отвърна той, плъзна ръка между краката ѝ и започна да гали най-чувствителната ѝ точка. Тя ахна при този прилив на усещания, а той каза: — Винаги ще те слушам. Както например сега, искам да чуя как произнасяш името ми по онзи особен начин... — Размърда пръсти, за да погали точно мястото, което искаше.

— Саймън — въздъхна тя.

— Да, точно така.

Няколко дни по-късно Маги и Люсиен бяха в нейното студио. Той бе донесъл свои картини, за да ѝ ги покаже. Последва дълъг и заплетен разговор относно техниката на рисуване.

— Изумителни са, Люсиен. Наистина. — Маги се наведе, за да разгледа подробностите по-добре. — Необичайните ъгли и движенията, които си уловил, са поразителни. Тънките линии... трябва да ти е отнело цяла вечност. Харесва ми.

— Съмнявам се, че ще се продадат.

— Откога те интересува дали работите ти ще се продадат или не?

Той сви рамене и прекалено дългата му кестенява коса ги погали.

— Славата не ме интересува, както и теб, но дори аз трябва да призная, че парите ще са ми от полза.

— Каква предприемчивост от твоя страна — каза тя шеговито. — Трябва да вземам пример от теб.

— Ти се справяш много добре, *ma chère*. Не бих могъл да се гордея повече с теб.

Тя го прегърна — нещо, което знаеше, че ненавижда, но понася, щом идва от нея.

— Това е най-милото нещо, което някога си ми казвал — прошепна с устни, заровени в шалчето му. — И никога нямаше нищо да постигна, ако не беше ти да ми помагаш и да ме направляваш.

Той я потупа неловко по гърба и възкликна:

— Направих много малко. Талантът си е твой.

Тя се отдръпна и избърса очите си, които бяха започнали да се навлажняват.

— Да не би да се опитваш да ме разплачеш?

Прекъсна ги почукване на вратата. На прага застана Тилда. Носеше квадратен пакет, завит в кафява хартия.

— Милейди, току-що донесоха това за вас.

— Благодаря ти, Тилда — прие пакета тя и опипа ръбовете. Платно. Занесе го до масата и започна да развива хартията.

— Какво е това?

— Картина.

Маги разгърна тежката картина и се загледа в крайбрежната сцена. Една от нейните всъщност... но не съвсем. Да, сцената бе нейна, но не и светлосенките. Линиите принадлежаха на по-дебела четка, а нюансите бяха малко по-тъмни. Близо до работата ѝ, но не точно копие на пейзажа, който някога бе нарисувала. Вероятно обаче само тя би го разбрала. Толкова добро бе копието. В дъното стоеше нейният — на Лемарк — подпис, който дори на нея ѝ изглеждаше съвсем редовен. Нима това бе опит да се фалшифицира рисунка на Лемарк? Кой, в името на Хадес, бе сторил това?

— Това е копие на една от рисунките ми — каза тя на Люсиен.

Той се наведе и започна да я разглежда внимателно.

— Добро е. Мисля, че ако не те познавах толкова добре, можеше и да повярвам.

— Защо някой ще си прави труда да копира мен? — Вниманието ѝ бе привлечено от приложеното писмо. Разпозна ясният почерк на мисис Макгинис. Колкото повече четеше, толкова повече смущението ѝ нарастваше. Като свърши, ръцете ѝ трепереха.

— Маги, бяла си като платно. Какво пише тя?

Тя си пое дълбоко дъх, втренчила се в рисунката.

— Изнудват ме.

— Mon dieu! — Люсиен грабна писмото от ръцете ѝ и започна да чете. Без съмнение, ако беше на нейно място, той щеше да е също толкова ужасен от съдържанието му.

Някой бе научил, че зад псевдонима Лемарк се крие тя, бе наел фалшификатор — дяволски добър, ако се съдеше по видяното — и сега из цял Лондон се разнасяха други рисунки. Но не обикновени — те се целеха директно в принц-регента и баща му, крал Джордж III, за когото

се говореше, че е на смъртно легло. Омразните рисунки трябваше да предизвикат разногласия, да провокират твърдения като това, че след смъртта на баща му принцът ще донесе банкрут на Англия или че ще страда от същото психическо разстройство като него. Тази с най-лошите последствия според мисис Макгинис показвала клането в Петерлу миналата година, безмилостното потушаване на въстанието в Манчестър и избиването на протестиращите — подтиквала средната класа още веднъж да прегърне каузата на политическата реформа и да не позволява на сънародниците си да измират напразно.

Някой се опитваше да причини арестуването на Лемарк заради противодържавна дейност.

Агентите на Короната вече били посетили мисис Макгинис и поискали от нея лична информация за Лемарк. Собственичката на магазина започнала да увърта и не издала самоличността му, но те пожелали, когато той се върне от континента, да им уреди среща с него. Макар да изглеждало, че за момента това задоволило агентите, мисис Макгинис била уплашена и имала основателна причина за страха си. Ако откриеха, че е излъгала, за да защити Маги, тя също щеше да е виновна. Според фалшификатора единственият начин да спрат това бе Маги да плаща две хиляди лири годишно — абсолютно скандална сума.

— Видя ли другото писмо? Онова, за което мадам Макгинис казва, че е на гърба на рисунката?

Гласът на Люсиен рязко я върна към реалността. Беше забравила за другото писмо. Обърна фалшивата рисунка и видя сгънато парче хартия с нейното име. Истинското ѝ име. Преглътна, взе го, разгъна го и го приглади с длан на масата.

Мила лейди Хокинс,

Изненадана ли сте? Пожелах да ви изпратя тази рисунка като доказателство за моите способности на художник. Доста е добра, не мислите ли?

Ако искате да сложите край на рисунките, искам две хиляди лири след две седмици. В противен случай, страхувам се, че Лемарк може да има проблеми с властите.

Инструкции за изплащането на парите ще бъдат оставени на мисис Макгинис.

Бележката не беше подписана. Люсиен, който я бе прочел над рамото ѝ, възкликна:

— Две хиляди лири! Това е нелепо. Кой стои зад всичко това?

Маги поклати глава.

— Не знам. Предполагам, че би могъл да е всеки. Защо мишената е Лемарк? Много художници имат по-голям успех от мен.

— Това има за цел да ти причини неприятности, мила моя. Някой иска да те дискредитира, да съсипе кариерата ти. Кой? — Люсиен я изгледа многозначително. — Може би...

— Не. Уинчестър никога не би направил такова нещо.

— Разбира се, че не — смръщи ѝ се Люсиен. — Графът те обича. Страстно. Никога не би те наранил по този начин. И аз самият успях да видя колко силни са чувствата му към теб.

— Къде? В операта?

Той кимна.

— Цяла вечер не свали очи от теб. Гледаше така, както момиче гледа първата си любов.

Макар че думите му я стоплиха, тя го смушка с лакът.

— Бъди сериозен. И не се шегувай за негова сметка.

Люсиен повдигна вежди.

— За негова сметка ли? Макар и да съм щастлив за теб, изгубих много пари в полза на Анри. Мислех, че ще устоиш поне докато...

— Люсиен — сръза го тя, — не ми помагаш.

Той изпъна рамене и отново огледа рисунката.

— Е, кой тогава? Кой би могъл да стои зад това?

Умът на Маги препускаше в различни посоки, но тя се опита да се концентрира, за да се сети за нечие име. Който и да бе изпратил тази бележка, искаше нещо повече от пари — неговата или нейната цел бе да очерни името на Лемарк. И доколкото ѝ беше известно, планът може би вече беше успял в Лондон. В средите на художниците съществуваше много тънка линия между забележителното и опасно непристойното. Първото означаваше, че може да разчита да бъде наета от някой богат човек, достатъчно отегчен, че да започне да общува с

художник със скандална слава. Второто означаваше, че никога няма да бъде наемана от богаташи, които държат на репутацията си — с други думи, от почти цялото общество. Ако не се върнеше в Лондон и не поправеше стореното, всичко щеше да бъде загубено. О, и също така щеше да ѝ се наложи да се разправя с властите.

Наистина не искаше да отиде в затвора.

— Кълна се, нямам никаква представа. Ако се изключат забавите ми, не вдигах много шум в Лондон. Не съм осмивала в карикатури никого, освен Уинчестър, а знам, че той не е виновен. Какво ще правя?

Прекъсна ги почукване на вратата. Появи се Тилда.

— Граф Уинчестър иска да ви види, милейди.

— Моля за извинение, че се натрапвам така. — Саймън заобиколи Тилда и пристъпи напред. Тъмносините панталони подчертаваха дългите му стройни крака, а отлично ушитото сако обгръщаше раменете. Красивото му лице, зачервено от студа, изразяваше загриженост. — Дойдох веднага щом ми донесоха моето писмо. — Бръкна в джоба си и извади сгънато парче хартия.

— Твоето? Искаш да кажеш, че ти също си получил писмо? Но в това няма никакъв смисъл... — Тя потърси с поглед отговори от Люсиен, но той само сви рамене.

— Ето. Прочети го. — Саймън го пъкна в ръцете ѝ. Маги се обърна и го приглади до другото, така че с Люсиен да могат да ги сравнят. Посочи писмата, които бе получила.

— В такъв случай ти можеш да прочетеш моите.

Кратко и направо, писмото до Саймън го информираше за подмолните карикатури, подписани с името на Лемарк. Искаха му пари — три хиляди лири, — за да оставят Маги/Лемарк на мира. Като го обърна, тя видя, че писмото е адресирано до хотела му в Париж.

— Кой знае, че си в хотел „Морис“? — запита.

Той вдигна поглед от писмото на мисис Макгинис, което четеше.

— Всъщност всички. Не съм го пазил в тайна.

— Трябва да се върна в Лондон — каза тя и на двамата.

— Ще дойда с теб — заяви Саймън решително, с тон, който тя добре познаваше.

— Не, това е...

— Не спори с мен, Маги — удари с длан по надрасканата дървена маса той. — Нямах представа пред какъв проблем си

изправена. Знаеш ли колко са сериозни обвиненията в противодържавна дейност? Това е престъпление срещу закона. Можеш да останеш в затвора за неопределено време. Мога да те предпазя от това. Позволи ми поне да използвам името и положението си, за да те защитя от най-лошото.

Беше силно развълнуван и загрижеността му я стопли. Но тя не трябваше да позволява нейните проблеми да го дърпат надолу.

— И какво ще ти струва да се замесиш в това фиаско? Още гласове? Политическото ти положение? Не мога да ти позволя да се съюзиш с Лемарк против Короната. Какво ще стане, ако се озовеш в затвора?

— Това няма да се случи. Познавал съм тези мъже през целия си живот, Маги. Няма да повярват, че заговорнича да съборя системата, за която съм работил толкова упорито. Ще ме чуят. А ако действам като агент на Лемарк, има голяма вероятност да запазя самоличността ти в тайна.

Съвършено разумно, разбира се, но това не правеше приемането на помощта му по-лесно за нея. През последните десет години можеше да разчита само на себе си. Всеки проблем си бе неин и само тя можеше да го реши. Да позволи на някого друго да се справя с проблемите ѝ, дори това да бе Саймън, ѝ се струваше странно и я караше да изпитва безпокойство.

— Трябва да направя нещо. Не мога да седя и да чакам да решиш проблемите ми вместо мен. Ще дойда с теб.

Саймън поклати глава.

— Ти трябва да останеш тук. В Париж. Така ще бъдеш в безопасност...

— Едва ли съм в безопасност, след като фалшификаторът знае къде съм. Да остана тук е немислимо. Не, чуй ме — каза тя, защото ѝ се стори, че той ще започне да спори с нея, — ще полудея, ако остана да чакам новини за съдбата си. А и мога да помогна да открием фалшификатора. Никой не познава работата ми по-добре от самата мен. Възможно е да успеем да стигнем до него чрез фалшификатите.

Той сви устни в тънка линия, издаваща, че не е особено щастлив от думите ѝ.

— Загрижеността ви един за друг е затрогваща — обади се Люсиен в изпълненото с напрежение мълчание. — По-добре е да

работите заедно за постигането на един и същи резултат, поп?

— Ако се върнеш, за Короната ще бъде по-лесно да те намери — каза Саймън, стиснал здраво зъби.

— Ако се върна, ще мога по-лесно да намеря фалшификатора — отвърна тя.

Саймън не оспори твърдението ѝ и Люсиен се изправи.

— Ще кажа на Тилда да опакова нещата ти — каза и излезе от стаята.

Баро затвори вратата и Саймън въздъхна. Трябваше да се досети, че на практика ще бъде невъзможно да държи Маги настрана, колкото и да не искаше тя да се замесва. Подлудяваше го с твърдоглавието си. Нима не виждаше опасността? Това изискваше дипломатичност и такт, които не бяха точно от силните ѝ страни. Но той притежаваше тези качества и щеше да направи каквото е силите му, за да не загуби тя всичко, за което толкова упорито бе работила.

Без да осъзнава, направи крачка към нея. Тя вдигна ръка.

— Чакай — каза му. Погледът ѝ се плъзна встрани и той забеляза руменината по бузите ѝ. — Трябва да решим нещо друго преди Лондон.

— И какво е то? — скръсти ръце той. Можеше ли да я убеди да се премести в Барет Хаус? Искаше я в леглото си всяка нощ. Но нейното легло щеше също така да...

— Ти и аз. Ние. Трябва да престанем да се виждаме.

Той сбърчи вежди. Правилно ли беше чул?

— Трябва да... престанем да се виждаме? — повтори глупаво.

— Да.

— Защо, за Бога?

— Не мога да позволя репутацията ми да повлияе на теб или положението ти. Клюките в Лондон ще бъдат по-зловредни от тези в Париж.

— Остави клюките, Магс. Пет пари не давам кой какво говори за нас.

Тя вирна брадичка.

— Казваш го сега, но нямаш представа какво ще ти се стовари на главата. Последствията ще са непоправими. По-добре е да сложим край на отношенията си сега. Тогаваш ще можеш да действаш в полза на Лемарк в Лондон и никой няма да знае истината.

Искреността и решителността, изписани на лицето ѝ, извикаха у него силна паника.

— Абсолютно не. И в момента не става въпрос за моето положение.

— Сега може би не, но ще стане. Скоро. Когато след няколко месеца парламентът поднови работата си, ще бъдеш загрижен. Но тогава ще е прекалено късно.

Не, не. Всичко това бе погрешно. Той имаше предвид съвсем друг разговор относно тяхното бъдеще, такъв, който включваше нея гола и денем, и нощем. Разговор за любовта и смеха, за всички неща, които му бяха липсвали през последните няколко години. И откъде, по дяволите, идваше това отношение? До този ден тя никога не бе отстъпвала пред обществото. Правеше каквото ѝ харесва и прашаше последиците по дяволите.

Тогава защо да е различно с връзката ѝ с него? Нима той не си струваше риска?

— От какво се страхуваш? — попита я. — Че няма да получавам повече покани? Че ще се наложи да работя малко повече в Камарата на лордовете? Че ще трябва да понеса няколко забележки по наш адрес?

— Караш нещата да изглеждат толкова лесни. Да, страхувам се от всичко, което спомена, а и от още. А ще има още, Саймън. Това ще ти се отрази по начини, които дори не можеш да си представиш. Маркъм е само началото. А мислил ли си какво отражение ще има върху семейството ти?

— Грижа ме е единствено за майка ми и ще ми е забавно да видя как някой се опитва да се държи отвисоко с нея. Освен това тя ще бъде очарована, ако най-после си взема жена.

— Жена? — изпищя Маги. Зяпна го и очите ѝ станаха кръгли.

— Да, жена. Как е възможно да си изненадана? Разбира се, че искам да се ожения за теб.

Предполагаше, че тези му думи ще ѝ вдъхнат увереност, но тя придоби още по-тревожен вид.

— Ти луд ли си? Огледай се. — Обгърна с жест ярката просторна стая. Някогашна библиотека, студиото бе отрупано с платна, парцали, четки, триножници и други джунджурии. — Искаш да се ожениш за това? Да се ожениш за Лемарк? Защото той никога няма да си отиде. Моето изкуство, моята работа... това съм аз. Не мога да се откажа.

— Никога няма да те помоля да се откажеш. — Пристъпи към нея, но тя му се изплъзна. Той скръсти ръце. — Въпреки това искам да съм женен за теб. Да се събуждам до теб всяка сутрин. Искам да пътувам с теб, да те гледам как рисуваш, да носиш децата ми... — Можеше да продължава, списъкът на онова, което искаше от нея, изглеждаше безкраен.

— Деца? — Ако беше възможно, преbledня още повече. Покри устата си с ръка и поклати глава. — Сега вече знам, че не разсъждаваш трезво — прошепна тя.

— А ти какво предполагаше — че след всичките тези години ще бъда доволен да те имам за няколко седмици в леглото си? — Преди да е успяла да му избяга, отиде при нея и взе лицето ѝ в дланите си. — Имам нужда от теб, Маги, и нищо няма да ми попречи да те имам. Нито страхът, нито заплахите, нито дори неодобрението на всяка матрона в лондонското общество. Дори да трябва да се откажа от мястото си в Камарата на лордовете.

В угълчетата на очите ѝ се събраха сълзи, полепнаха по миглите ѝ и две се търкулнаха по бузите ѝ. Тя ги избърса с палците си.

— Не плачи, мила. Ще бъде добре. Ще видиш. Имай ми доверие.

Тя понечи да поклати глава, но той се наведе и я целуна. Усети сдържаността и тревогата ѝ, защото тя не му отвърна. Чрез устата, ръцете и езика си той изля цялата си решителност и увереност в тяхната връзка. Маги може и да не вярваше на думите, но със сигурност можеше да усети колко силни са чувствата му към нея. Да усети, че той никога няма да позволи да бъде наранена. След няколко секунди тя отговори, а пръстите ѝ се забиха болезнено в ръцете му, докато го целуваше с отчаяна жажда. Задоволството забушува в кръвта му, бързо последвано от толкова силно желание, толкова болезнено, че едва не падна на колене.

— Вратата — каза задъхано, долепил устни до нейните.

— Няма нужда. Няма да ни безпокоят. — Захапа леко долната му устна, после я засмука. — Сега, Саймън.

Трябваше да откаже. Все пак щеше да я види същата вечер. Какво имаше в Маги, та го докарваше до пълна лудост? После пръстите ѝ намериха копчетата на панталоните му... и всякаква мисъл да почака се изпари от главата му. Тя го освободи от дрехите и започна да го гали с бързи движения. Осъзна, че я познава добре, и отметна

глава назад в блажено отстъпление. Господи, щеше да го принуди да свърши в ръката ѝ след минута.

Неспособен да чака повече, той я поведе към надрасканата дървена маса. Отстрани с ръка писмата и фалшивата рисунка.

— Седни на масата — каза. — И вдигни полите си.

Погледът на зелените ѝ очи изпод полупритворените клепачи не се откъсваше от лицето му, докато сядаше, подпряла се на лакът, и бавно повдигаше полите, а после и фустите на избелялата си сутрешна рокля. Венериният ѝ хълм, покрит с меки пухкави косми, беше гол пред погледа му, огрян от дневната светлина. Такава красота. Никога нямаше да се умори да я гледа.

Тя разтвори колене в смела покана. Всичко в него крещеше да го направи бързо и енергично, но не искаше да ѝ причини болка. Пристъпи между краката ѝ и прокара пръст по входа ѝ. Беше мокра. Готова. Намести се срещу нея и само с едно движение навлезе колкото можа по-дълбоко. Силното удоволствие от това единствено действие изтръгна стон и от двамата. Горещца и стегната, тя се сви като юмрук около члена му. Отпусна горната половина на тялото си върху масата — неговата красива и дива Маги лежеше пред него като най-изкусителното угощение. Тя го гледаше, а устните ѝ оформиха единствените думи, които гарантираха засилването на желанието до степен на треска.

— Моля те — прошепна тя.

О, по дяволите. Той се наведе, пъкна ръце под коленете ѝ и изправи гръб. Бедрата ѝ бяха повдигнати и не опираха в масата, което му позволяваше по-свободни движения. И той започна да навлиза в нея грубо и ритмично, сякаш я наказваше — нещо, за което и двамата копнееха. Ръцете му обгръщаха бедрата ѝ, за да я дърпат към члена му с всеки тласък. Тя дишаше тежко, с отворена уста, очите ѝ бяха затворени.

— Да — прошепна тихо като дихание.

Никога досега, дори в младостта си, не бе губил така контрол с която и да било жена. Но Маги го подлудяваше, можеше да изтръгне всичко от него — факт, който ѝ бе добре известен и на който се наслаждаваше. Много нощи го бе възбуждала и измъчвала, докато не навлизаше в нея като разгорещено животно, изпаднал в делириум от

неудържимия си копнеж. Но нито една от онези ноци не го бе довела до такава полуда като това сега.

Удоволствието се събираше в основата на гръбнака му. Всеки тласък го приближаваше до освобождаването и той знаеше, че няма да издържи още дълго.

— Използвай пръстите си — каза задъхано. — Хайде, мила. Позволи ми да те гледам.

Безсрамна и безумно красива, тя плъзна ръка по корема си и по космите, покриващи венериния ѝ хълм. Сръчните ѝ пръсти откриха набъбналата пъпка там, където срамните ѝ устни се събираха, и я погалиха. Гледката бе толкова еротична, че Саймън трябваше да затвори очи. Иначе всичко щеше да приключи твърде бързо. Тя нададе стон и той удвои усилията си, бедрата му се удряха в нея, за да потъне членът му по-дълбоко. Мускулите ѝ се свиха и се стегнаха, когато достигна върха.

— Господи, да. Свърши за мен — каза той и отвори очи, за да гледа как тялото ѝ тръпне и се извива конвулсивно, а стените ѝ пулсират, обгръщайки го. Усещането бе така остро, че всичко в него се сви, а после се разтвори широко. Оргазмът го разтърси без предупреждение и той се изпразни в тялото ѝ. Отметна глава назад и извика, а оргазмът продължаваше и продължаваше — безкрайни вълни на екстаз, с които бе безпомощен да се бори, докато тя го притискаше към себе си.

Когато и двамата се възстановиха от преживяването, той се плъзна навън.

— Извинявай — каза, извади ленена носна кърпичка от джоба си и ѝ я подаде. — Имах намерение да се отдръпна...

Тя прие кърпичката.

— Знам. Страхувам се, че и двамата се увлякохме.

Той закопча панталоните си, облекчен, че тя не му се сърди заради небрежността. Вероятно бе успял да я убеди, че има намерение да се ожени за нея. Без съмнение, нито едно от техните деца нямаше да се роди копеле.

— Трябва да тръгнем за Лондон утре сутринта. Ще купя билети за кораба.

Маги седна и оправя дрехите си.

— Имам доста работа, преди да тръгна за дома. Може би ще е по-добре, ако не отвличаме вниманието си от задълженията си тази вечер.

Той се намръщи, недоволен, но и неспособен да оспори логиката на думите ѝ.

— Чудесно. Ще те взема сутринта.

Хвана я за ръката и ѝ помогна да слезе от масата. Косата ѝ бе разрошена, кожата — зачервена. Изглеждаше като жена, която току-що е била задоволена. Неговата жена. Целуна я бързо.

— До утре тогава.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Лондон

Седмица по-късно

— Дойдох възможно най-бързо — каза херцог Колтън, като влезе с широки крачки в трапезарията.

Саймън стана и отиде до бюфета.

— Благодарен съм ти, Колт. Седни, а аз ще ти наля бленди. — В началото на февруари времето в Лондон бе много студено. Макар че Саймън се бе върнал преди по-малко от час, влагата и студът вече се бяха просмукали в костите му. Напълни отново собствената си чаша, после сипа щедро количество бленди и на Колтън.

Седна, а мисис Тимънс почука на вратата.

— Милорд, Ваше благородие. Направих пресен чай.

Саймън махна с ръка и икономката остави подноса. Следваше я камериерка с поднос със сладки.

— Имате ли нещо против Сали да ви налее чая? — попита мисис Тимънс.

— Не, мисля, че можем да се справим и сами. Благодарим ви.

Двете жени направиха реверанс, излязоха и затвориха вратата след себе си.

— Защо им отказа? Аз харесвам камериерките ти. — Куинт си избра парче сладкиш и го лапна. — По-красиви са от моите.

— Щеше да имаш по-красиви слугини, ако се държеше повече като виконт, а не като побъркан лунатик — отбеляза Колтън. А сега, Уинчестър, за какво е всичкото това бързане? Кога се върна от Париж?

— Почти преди час. Преди да сме се заели с другите проблеми, ми кажи как върви издирването на Кранфорд.

Колтън поклати глава.

— Страхувам се, че все още не могат да го открият. С Фиц обърнахме града с краката нагоре.

— Проклятие — изръмжа Саймън и удари с длани по креслото.

— Изразяваш на глас съвсем точно моите мисли — каза Колтън. — Видяхме какво е сторил на момичето на мадам Хартли. Друго момиче е било пребито, изнасилено и убито в Сейнт Джайлс не много след това. Мъжът отговаря на описанието на Кранфорд, а една от приятелките ѝ е забелязала пръстен с печат.

— Да не говорим за онова, което е причинил на Маги — добави Саймън. — Къде, за бога, се крие?

— Не можем да кажем. Но хората на О'Ший си държат очите отворени, тъй като им е обещана награда. Накрая ще се появи.

— Освен ако не се е качил на кораб за Америка — заключи Куинт, което по мнението на Саймън никак не им помогна.

— Дори да трябва да отида в онази забравена от Бога страна, това няма да ме спре да потърся възмездие — каза им Саймън. — Независимо колко далеч се наложи да стигна, Кранфорд ще си плати за всяка секунда, която Маги е изстрадала.

— Ако първо не я арестуват за противодържавна дейност, предполагам — вметна Куинт.

— Противодържавна дейност? — ококори се Колтън. — Какво е това?

Саймън го осведоми за развитието на нещата — от новината, че Лемарк е всъщност Маги, до писмата, които бяха получили в Париж и които имаха за цел изнудване.

Херцогът се отпусна тежко назад.

— Изумително. Всичко това е изумително. Да видим дали съм разбрал. Ухажвал си лейди Хокинс по времето на дебюта ѝ до разразяването на скандала, когато Кранфорд ти е показал куп писма от нея, в които тя признава неувяхващата си любов към друг мъж. И тя се омъжва за Хокинс вместо за теб, а когато Хокинс умира, се връща в Лондон като Лемарк, отваря магазина на мисис Макгинис и се ражда Уайнджестър.

Саймън отпи огромна глътка бренди.

— Да.

— Дяволски умна е тази жена. Трябва да ѝ се възхищаваш.

— Наистина — съгласи се Куинт. — Изградила си е уважавано име. Лемарк е високо ценен сред художниците. Говореше се дори дали да не го поканят — ъ-ъ, да поканят нея — да направи изложба в Съмърсет Хаус^[1].

— Нямам предвид само работата ѝ — изясни Колтън. — Макар тя да е впечатляваща. Имам предвид плана ѝ да накара Уинчестър да страда. Не са много дамите, които ще превърнат предишната си любов в карикатура. Мислиш ли, че сега ще ми продаде някоя от карикатурите?

— Аз ще ѝ позволя — отвърна Саймън, — когато Джулия ми разреши да те информирам как тя прекарваше времето си в Лондон някога, когато теб те нямаше.

Физиономията на херцога помръкна и той притвори очи, докато не заприличаха на цепки.

— Какво искаш да кажеш с това? Как е прекарвала времето си?

Саймън не отговори, само се усмихна самодоволно. Куинт вдигна ръка, защото изглеждаше, че Колтън ще изпадне в ярост.

— Деца — каза той, — мисля, че трябва да се върнем на въпроса, който разисквахме. Още от Париж насам обмислям кой може да е изнудвачът. Тонът на писмата подсказва, че е човек, който ти е близък, Уинчестър.

— На мен? Защо на мен?

— Прекалено е самодоволен. Трябва да му натриеш носа. За него — или за нея — това е нещо лично. Присмива ти се, опитва се да вземе пари и от двамата ви. Но от тебе е поискал по-голяма сума. Коего ме кара да мисля, че иска да ти причини зло, а да навреди на лейди Хокинс е само допълнителен мотив.

Саймън остави думите да попият в съзнанието му, докато се пресягаше към една малка тортичка. Кой го мразеше толкова много? Вероятно някой политически опонент.

— Имаш ли намерение да предадеш изнудвача на Короната? — запита Колтън.

— Това е единственият начин. Няма да им дам Маги. Нито мисис Макгинис.

Куинт се протегна за още чай.

— Предполагам, че ще платиш и ще гледаш кой ще дойде да вземе парите.

— Да, осмелявам се да кажа, че и Холистър би препоръчал това — каза Саймън, имайки предвид частния детектив. — Какъвто и да е планът, трябва да стане бързо. Подозирам, че изнудвачът ще се свърже

с нас веднага щом мълвата, че двамата с Маги сме се върнали, се разнесе.

— Изненадан съм, че лейди Хокинс не се присъедини към нас днес, тъй като това засяга и нея — отбеляза Колтън.

Саймън не отговори веднага, затова Куинт каза вместо него:

— Оставила го е още в Париж. Измъкнала се е посред нощ.

Колтън се засмя.

— О, колко необичайно. Обожавам тази жена. Наистина, Уинчестър, заслужаваш всичко, което тя ти причинява.

На вратата се почука и това осигури на Саймън благословен отдих от закачките на приятелите му.

— Влез! — извика. На прага застана икономът му.

— Мистър Холистър е дошъл да ви види, милорд.

— Отлично. Въведете го в кабинета, Стилмън. — Изправи се. — Елате и двамата и се опитайте да помогнете.

Четири дни по-късно мисис Макгинис получи точни инструкции.

Четвъртък, в три часа следобед, оставете книгата с банковите ордери на първата каменна пейка по пътеката от Станхоуп Гейт до Серпентината.

Мястото им носеше предимство. Хайд парк предлагаше множество кътчета, където можеха да се скрият и да наблюдават. Едва ли изнудвачът щеше да се появи лично да прибере парите, тъй като рискът бе прекалено голям, но някой със сигурност щеше да дойде да вземе такава голяма сума. Трябваше само да чакат и после да го проследят.

Саймън отказа да позволи на Маги да участва. Осведомяваха я за плановете си, разбира се, но не искаше тя да се приближава до изнудвачите. Представяше си колко я ядосва това, особено след като уговори Холистър да остави човек да наблюдава къщата ѝ, но не можеше да си позволи риска името ѝ да бъде свързано с операцията по какъвто и да било начин. Тя трябваше да остане далеч от всичко това.

Не я беше виждал, откакто се бяха върнали от Париж. Тя му липсваше. Ужасно. Липсваха му твърдоглавостта ѝ и смехът ѝ. Веселият ѝ нрав и дяволитото ѝ остроумие. А нощем копнееше за нежните ѝ, но силни ръце, които го докарваха до лудост. Но трябваше първо да елиминира опасността, която я заплашваше. Когато фалшификаторът и изнудвачът бъдеха в ръцете на Короната, Саймън щеше да отиде при нея и двамата да обсъдят бъдещето си — бъдеще, в което Маги много вероятно щеше да бъде графиня Уинчестър.

В деня на доставянето на парите Холистър разпръсна над двайсет души в парка. Който и да дойдеше да вземе пакета, нямаше да успее да се измъкне, макар този факт ни най-малко да не намаляваше тревогата на Саймън. Човекът, отговорен за този заговор, стоеше между него и всичко, което той някога бе искал. Цялото му бъдеще зависеше от отстраняването на тази пречка.

Както очакваха, не бе изминала и минута, откакто Саймън бе оставил книгата на пейката, и младо момче дойде да я вземе. Той и другите мъже го проследиха, но достатъчно отдалеч, та да не привлекат вниманието му върху себе си. Озоваха се на „Джърминстрийт“, където момчето почука на една врата, подаде пакета, взе няколко монети и побягна. Вратата се затвори бързо и всичко това отне едно мигване време.

— Това е нашият човек — прошепна Холистър на Саймън. Бяха заели позиция от другата страна на улицата. — Той взе пакета.

— Тогава да влезем. — Саймън огледа вратата, после попита: — Носиш ли инструментите за отключване?

— Да. Ще се промъкнем и ще сварим изнудвача неподготвен. Ще поставя по няколко души отстрани и зад сградата, в случай че се опита да избяга.

Холистър се справи с ключалката с майсторството на опитен престъпник, после натисна внимателно бравата и отвори безшумно вратата. Направи знак на Саймън да води.

С пистолет в ръка, графът заизкачва бавно стълбите, а Холистър бе плътно зад него. Стъпалата скърцаха и стенеха под тежестта им и трябваше да напредват съвсем бавно. Като стигна върха, Саймън откри, че вратата не е заключена. Отвори я и нахлу вътре с частния детектив по петите си.

Огромният апартамент бе съвсем пуст, ако се изключеха масата и няколкото стола, разпръснати тук и там. Видя доста изхабени принадлежности за рисуване — платна, триножници и четки, — което обясняваше тежката миризма на терпентин. Дребен непознат мъж седеше до масата, а пред него имаше хартия и моливи. Ококорил широко очи, той внимателно вдигна ръце в знак, че се предава.

Погледът на Саймън бе привлечен от движение в задната част. Глава с оредяваща кестенява коса изчезна през страничния прозорец.

Саймън се втурна напред, решен да го хване, който и да беше този беглец. Като стигна близо до ръба, видя въже, завързано за забита в перваза кука. Наведе се през прозореца навреме, за да види познато лице да пуска края на въжето и да стъпва на паважа.

Сър Джеймс. Проклетият му зет. Яростно ръмжене се надигна в гърлото на Саймън.

— Спри го! — извика на човека на Холистър, който стоеше в началото на уличката.

Мъжът навлезе в уличката и се втурна срещу сър Джеймс, а Саймън се извърна от прозореца и затича бързо към стълбите.

— Чакайте тук — нареди на Холистър, чийто пистолет бе насочен към непознатия до масата.

Саймън затопурка надолу по стълбите и отвори със замах входната врата. Господи, сега всичко придоби смисъл. Парите. Бележките. Фактът, че престъплението бе лично.

Проклетият идиот.

Щом се озова на улицата, видя, че човекът на Холистър бе заловил сър Джеймс. Той се опитваше да избяга от хватката на поедрия от него мъж, но онзи го държеше здраво и го бе затиснал с едрото си тяло, за да не му остави възможност да мърда.

Джеймс видя Саймън да се приближава и замръзна. На пълното му лице се изписа страх, а после вирна предизвикателно брадичка.

— Виж сега, Уинчестър, какво...

— Не казвай нито дума, ти, нещастно подобие на мъж!

Гневът гореше в гърлото на Саймън. Никога през целия си живот не бе искал така отчаяно да накаже някого. Джеймс беше цирей на задника му от деня, в който се бе оженил за Сибил. Изнудвач. Постоянен ад.

— Искате ли да извикам властите, милорд? — Човекът на Холистър отстъпи встрани и извади пистолет от джоба на палтото си. Насочи го към сър Джеймс.

Саймън потърка брадата си с длан, защото никак не му се нравеше положението, в което се намираше. Щеше да е толкова лесно да прехвърли всичко в ръцете на Короната.

— Не. Поне не още.

— Не можеш да ги накараш да ме... арестуват! — запелтечи възмутено сър Джеймс. — Помисли за скандала. За майка си и сестра си. Защо...

— Достатъчно! По дяволите, мога да направя всичко, което пожелаея, Джеймс, включително и да те пратя в затвора.

Трябваше да говори с Джеймс насаме. Колкото и да не му се нравеше, това бе семеен въпрос и никой не биваше да чува разговора. Обърна се към човека на Холистър.

— Наблюдавай началото на улицата.

Мъжът кимна, направи няколко крачки натам и им обърна гръб.

Саймън изгледа Джеймс с присвити очи.

— Дай ми една основателна причина да не те удуша тук и сега.

Джеймс отлепи тяло от тухлената стена и оправи дрехите си.

— Сибил никога няма да ти прости. А дори лордовете не могат да се измъкнат от обвинение в убийство.

— Могат, ако са достатъчно умни. Осмелявам се да кажа, че в този случай ще бъда провъзгласен за герой. — Саймън кръстоса ръце пред гърдите си, за да не удуши Джеймс. — Не мога да повярвам, че си вярвал в успеха на плана си. Трябва просто да забия куршум в проклетото ти лицемерно сърце.

— Направи го тогава! — каза в отговор другият мъж, вдигнал ръце във въздуха. — Не ми остана нищо, за което да живея. С нас е свършено. Ти отне всичките ни пари и съм принуден да завися от милостта на роднини като... проклетата леля стара мома. Ти...

— И отговорът е да ме изнудиш? По дяволите, Джеймс, какво друго мога да направя? Ти прахосваш всеки фартинг, до който успееш да се докопаш. Твърдо си решен да завлечеш и сестра ми на дъното, а аз няма да го позволя. Няма да разориш имението. Не и докато съм глава на семейството.

— Като че ли ние всички се нуждаем от напомняне, че ти си могъщият и имащ власт граф Уинчестър — присмя му се Джеймс.

Саймън стисна здраво челюст. Не трябваше ли зет му да моли за милост в този момент? Пое си дълбоко дъх, за да се успокои.

— Кой те подучи? Знам, че идеята не е твоя.

— И откъде знаеш? По-умен съм, отколкото смяташ!

— Смятам те точно за това, което заслужаваш, ти, който си известен с глупостта си. А сега ми кажи с кого работиш.

— Защо въобще да ти казвам нещо?

Саймън направи крачка напред, стисна Джеймс за шалчето и го бутна към тухлената стена.

— Защото, ако не го сториш, ще ти отрежа топките и ще нахраня прасетата с тях. Започвай с обясненията, Джеймс.

Джеймс стисна устни, в очите му светеше омраза.

— Чудесно — каза Саймън спокойно. Пусна го... само за да забие юмрук в корема му. Джеймс се преви на две, дишаше трудно. Графът оправи маншетите си и го зачака да се възстанови.

— Разкарай се — каза Джеймс с хриплив глас.

Саймън го стисна за гърлото, изправи го и го блъсна в тухлената стена.

— Да се позабавляваме малко, а?

Джеймс не каза нищо, погледът му бе открито враждебен, затова Саймън се наведе към него и изръмжа:

— Ще те стискам за гърлото, докато не ми кажеш каквото искам да знам. Ако не го сториш, ще ти спра въздуха.

— Няма да се осмелиш — отвърна зет му, макар погледът му да се стрелна нервно над рамото на Саймън, сякаш търсеше помощ.

— Няма ли? — Стисна още по-силно Саймън и Джеймс изскимтя. — Тук е идеалното място да те убия. Ще намерят тялото ти в тази уличка и ще предположат, че те е нападнал крадец или главорез. Никой няма да ме заподозре. — Джеймс започна да се съпротивлява, но Саймън бе значително по-едър и по-силен. Лицето на зет му почервения.

— Пусни ме, ти не си с ума си!

— Няма шанс — отвърна Саймън. — Не и докато не ми кажеш кой е. — И го натисна още по-силно, за да му демонстрира, че говори сериозно.

Очите на Джеймс едва не изхвъркнаха.

— Добре! Пусни ме и ще ти кажа — прошепна.

— Хайде, кърлеж такъв. Или ще те удуша на място.

— Кранфорд! — извика Джеймс колкото силно можеше. — Кранфорд беше. А сега ме пусни!

Саймън замръзна, не можеше да диша. Кранфорд? Да изнудва него и Маги? Господи, защо? Разхлабил хватката си, Джеймс се отпусна на стената и си пое дъх.

— Кранфорд? — повтори Саймън и подреди онова, което знаеше за двамата. — Ти и Кранфорд сте замислили това? Как се стигна дотам, по дяволите?

— Приятели сме — вирна брадичка Джеймс. — Отдавна. Всъщност той е осъществил много сделки за мен през последните няколко години. Има добри идеи и винаги знае къде могат да се инвестират сигурни пари.

— Джеймс, никога през живота си не си инвестирал сигурни пари. Да не би да... си давал пари на Кранфорд?

— Само когато изникне възможност. Не можех да се включвам всеки път, разбираш ли. И не е негова вината, когато бизнесът не потръгне. На него може да се разчита.

По дяволите. Изглеждаше, че Кранфорд е измъквал пари на Джеймс от години. Не, това бяха парите на Уинчестър.

— Не, на него не може да се разчита. Кранфорд е лъжец, изнасилвач и вероятно убиец. А сега знаем, че също така е измамник и изнудвач. Господи, Джеймс!

— Изнасилвач? Не, не може да бъде.

— Каж ми как щеше да се свържеш с него след днешното плащане?

Джеймс поклати глава.

— Не аз трябваше да се свържа с него. Каза, че той ще се свърже с мен, когато се върне от Париж.

— Кранфорд е бил в Париж? — Стомахът на Саймън се сви, когато парченцата от мозайката започнаха да се подреждат. Мъжът на терасата на Маги. Инцидентът с каретата. Фактът, че изнудвачът знаеше как да се свърже с тях. Подпря се с ръка на стената, за да запази равновесие.

— Ти ли изпрати до мисис Макгинис бележката, в която се искаха пари?

— Кранфорд ми каза какво да пиша в нея. — Почеса се по главата. — Сега като се замисля, не изглежда вероятно той да е все още във Франция. Откъде иначе ще знае, че и двамата сте тук?

Саймън се съсредоточи върху изненадващо проникателния въпрос на Джеймс.

— Онзи мъж горе ли фалшифицира рисунките на Лемарк?

— Да. Аз го открих. Добър е, нали?

Саймън сви устни и още веднъж потисна желанието си да удуши зет си.

— В момента не трябва да се гордееш с този факт.

Джеймс изведнъж стана сериозен.

— И какво ще правиш сега, след като знаеш?

Замисли се над възможностите. Най-много искаше да довърши онова, което бе започнал в тази уличка, но ако убиеше Джеймс, щеше да му е трудно да обясни на семейството. Трябваше да се отърве от него завинаги, без да извърши убийство.

— Имаш късмет, че поддържам къща в Единбург. Виждам бъдещето ти в Шотландия, Джеймс.

Маги крачеше напред-назад из студиото, бясна, че я бяха принудили да си остане у дома. Светлината на следобеда вече започваше да чезне. Парите със сигурност бяха предадени на изнудвача, а тя знаеше, че Саймън и мистър Холистър имат намерение да проследят човека, който ще ги вземе. Бяха ли стигнали до изнудвача? Какво ставаше? Искеше ѝ се да си оскубе косата от гняв и тревога.

Трябваше да е там. И щеше да е там, ако не беше твърдата воля на Саймън.

Беше поставил човек пред вратата ѝ, за да е сигурен, че тя няма да излезе. Беше я хванал в капан, сякаш бе затворничка. Безочливостта му...

Нямаше право да взема решения вместо нея, нито да оправя проблемите ѝ. От завръщането им от Париж насам нищо помежду им не се бе променило. Опасността от обвинение в държавна измяна все

още бе надвиснала над главата ѝ, без да споменаваме, че някакъв луд вилнееше из града в опити да съсипе живота ѝ. Нима Саймън не осъзнаваше, че рискува репутацията си, ако открият самоличността на Лемарк? А ако свържеха името му с нейното, как това щеше да се отрази на политическото му положение?

Дори да трябва да се откаже от мястото си в Камарата на лордовете.

Желанието му да се откаже от семейното наследство едновременно я покоряваше и ужасяваше. Нямахше да му позволи да го направи, разбира се, никога нямаше да го принуди да избира. Макар да се бе отнесъл пренебрежително към тревогите ѝ, Маги знаеше какво ще стане, ако се оженят. Накрая той щеше да намрази последиците от връзката им. Щеше да намрази нея.

Гърдите ѝ се свиха и поемането на въздух стана болезнено. Изкушението да захвърли всичко, да изтича при Саймън и да игнорира последиците едва не я завладя... но тя успя да му устои. Знаеше какво е обществото да ти обърне гръб, колко грозен може да бъде животът, когато вече не го контролираш. Саймън беше боготворен още от люлката — златният наследник на едно от най-богатите семейства в Англия. Нямахше представа какво го чака, ако тя отстъпеше.

Така че тя щеше да бъде разумната. Щеше да намери начин да оцелее без него. Всъщност нямаше избор, защото веднага щом се справеха с изнудвача, тя щеше да напусне Англия завинаги.

— Херцогиня Колтън е дошла да ви види, милейди — каза Тилда, застанала на прага.

Сърцето на Маги забърза ритъма си и у нея разцъфна надежда. Откакто се бе върнала от Париж, все още не се беше виждала с Джулия. Дали херцогинята не ѝ носеше новини за изнудвача?

Втурна се покрай слугинята и излезе в коридора.

— Няма нужда да я водиш горе, Тилда. Аз ще сляза долу! — подхвърли през рамо.

Слезе тичешком по двата реда стъпала и стигна до предната дневна, където Тилда въвеждаше гостите да чакат. Вътре херцогинята разглеждаше картина на стената.

— Джулия — каза Маги, задъхана. — Имаш ли някакви новини? Джулия се обърна и поклати глава.

— Не, нямам. Надявах се ти да си научила нещо. Беше непоносимо да чакам сама у дома.

Маги помръкна и се опита да възстанови дишането си.

— Е, в такъв случай поне можем да чакаме заедно. — Прекоси стаята и позвъни да донесат чай.

— Много си талантлива — каза Джулия, втренчила поглед в пейзажа. Онзи с попадийката, помогнал на Саймън да идентифицира Маги като Лемарк. — Уайнджестър също е творение на гений.

— Благодаря, макар част от мен да иска никога да не се бях сетила за това име. Тогава нищо от тази каша нямаше да се случи.

— Не може да говориш сериозно — възкликна Джулия. — Казаха ми, че двамата със Саймън сте изгладили различията си в Париж.

— Позволи ми да отгатна — провлече Маги. — Казал ти го е Саймън.

Джулия сбърчи тревожно чело.

— Да, той. Не е ли вярно?

Маги седна и започна да подрежда полите на роклята си, докато мислеше кой е най-добрият отговор. Ако бе искрена, щеше ли Джулия да запази тайната ѝ, или щеше да каже всичко на Саймън? След като тя не отговори веднага, херцогинята се отпусна на близкия стол и каза:

— Маги, трябва да ти призная нещо. Страхувам се... — Беше необичайно сериозна, а сините ѝ очи изразяваха едновременно тревога и вина. — Е, и бездруго е време да узнаеш.

— Звучи зловещо.

Джулия кимна.

— Наистина е. И е нещо, което трябваше да ти кажа много отдавна. Виждаш ли, по времето на дебюта ти, когато се разрази скандалът... — Прокашля се и скръсти ръце в скута си. — Той искаше да извика Кранфорд на дуел, но аз го убедих да не го прави.

Маги премигна.

— Саймън? Саймън е искал да извика Кранфорд на дуел?

— Да. Беше бесен. Бе убеден, че Кранфорд те е обезчестил. Не знаех подробностите, защото тогава щях да му позволя да отпрати предизвикателството. Но бях егоистка — бях на шестнайсет и току-що бях омъжена за непознат, който веднага ме изостави. Саймън ми бе приятел още от детството. По онова време бях ужасена, че ще бъде

убит или ще бъде принуден да напусне Англия завинаги. Затова го убедих първо да говори с Кранфорд, вместо да го извика на дуел.

Дуел. Саймън е имал желание да я защити. Зави ѝ се свят — от удивление и благодарност. Толкова дълго бе приемала, че всички са горели от нетърпение да я изолират след скандала, а ето че Саймън бе изпитвал към нея достатъчно топли чувства, за да поиска да рискува живота си за нея. Слава Богу, че Джулия го бе разубедила. Ако беше убит... е, нямаше смисъл да се разсъждава върху миналото. Достатъчно бе да се каже, че е благодарна, задето не е намерил смъртта си.

Докато Маги се бореше с тази информация, Джулия се размърда леко на мястото си.

— Наистина се чувствам отвратително, Маги. Ако Саймън беше отправил предизвикателството, целият ти живот щеше да бъде различен. И не само това, но двамата щяхте да сте заедно много по-скоро.

— Може би... а може би не — позволи си да каже Маги. — Никога няма да узнаем какво е можело да се случи. Възможно е било и Кранфорд да го убие.

Ако се съдеше по преbledнялото ѝ лице и смръщени вежди, Джулия не беше убедена. Затова Маги додаде:

— Честно, радвам се, че си го спряла. Щяло е да бъде ужасно глупаво да предизвика Кранфорд.

— Маги — настоя Джулия сериозно, — репутацията ти, прякорът ти. Жестокостта, която си понесла... нищо от това нямаше да се случи, ако му бях разрешила да извика Кранфорд на дуел. Щеше да си живееш щастливо в Уинчестър Тауърс и вече щеше да имаш четири или пет бебета.

— Господи, добре, че не е така — изсумтя Маги.

Джулия ѝ хвърли поглед.

— Толкова ли щеше да бъде ужасно?

Изведнъж станала сериозна, Маги се зачуди как най-добре да изрази чувствата си. Не бяха много жените, които щяха да я разберат, но може би Джулия щеше.

— Бракът ми с Хокинс не беше трагичен и имах много свобода да се уча и да се упражнявам. Отидох до Париж. Срегнах Люсиен. Опознах себе си, което нямаше да се случи, ако не беше скандалът. Не

съжалявам нито за минута. И макар да ми се иска другите да остават неопетнени от репутацията ми, тя ми позволява свобода, която в противен случай нямаше да имам. Водих живот, който повечето жени в нашия свят никога няма да познаят. Не беше съвършен, но поне мога да кажа, че живях истински.

Никога преди не бе изразявала на глас тези си чувства, но бе искрена. Напрежението, което ѝ бе спътник прекалено дълго, се стопи и я остави по-весела и по-щастлива. И какво ако някои ѝ се смееха зад гърба? Маги можеше да бъде повече от спазващата благоприличието лейди Хокинс — тя беше също и Ирландската блудница Маги, както и Лемарк. Съжаляваше останалите, които бяха само една личност.

— Изпитвам облекчение, като те чувам да говориш така — каза Джулия. — Няма да ти се разсърдя, ако ми кажеш да вървя по дяволите. Аз бих го направила.

— Не. Започвам все повече да те харесвам. Освен това си била загрижена единствено за благоденствието на Саймън и си имала право.

— Обичаш ли го? — Джулия вдигна перфектно фризираната си русокоса глава. — Трябва да кажа, че не съм го виждала да е така затънал до гуша, когато става въпрос за жена. Ако разбиеш сърцето му, не искам да ми се наложи да вземам страна.

Дали го обича? Някога, когато беше момиче, мислеше, че го обича. Сега се опитваше да не мисли за това, да приема връзката им за мимолетна. Временна лудост, от която и двамата щяха да се възстановят, когато свършеше — а това щеше да свърши. Нямаше друга възможност, като се има предвид какви хора бяха станали.

Реши да бъде откровена.

— Планирам да напусна Лондон, щом нещата ми тук бъдат уредени, затова не се тревожи, че ще ти се наложи да вземеш страна.

— Ще заминеш? — На лицето на Джулия се изписа объркване. — Но аз мислех... Той знае ли?

Маги поклати глава.

— Не. Не съм казала на никого.

— Защо?

Нима не бе очевидно? Езикът ѝ бе надебелял и не ѝ се подчиняваше, затова Маги обхвана стаята с жест.

— Заради Лемарк. Заради Ирландската блудница. Заради всичко, което съм. — Или по-скоро заради всичко, което не беше. Засмя се

сухо. — Можеш ли да ме видиш като домакиня на политик? Смешно е.

— Да, мога — каза Джулия остро и изправи рамене. — Искаш да ми кажеш, че не си достатъчно добра, за да бъдеш съпруга на Саймън? Че не си достойна? — Скочи и започна да крачи ядосано из стаята. — Да не би той по някакъв начин...

— Не! — побърза да я прекъсне Маги. — Абсолютно не. Каза, че иска да се ожени за мен, макар че очаквам да промени решението си, когато му остане време да прецени какви ще бъдат злощастните последици от такова прибързано действие.

— Прибързано? Двата сте чакали почти десет години. Как точно това е прибързано?

Тилда се появи с чая и двете жени търпеливо зачакаха слугинята да излезе. Маги се зае да налее чая, а Джулия отново седна. Херцогинята очевидно приписваше романтичност на Саймън и на връзката му с Маги. Маги, от друга страна, отдавна не бе придавала романтичен характер на каквото и да било, беше се научила да бъде практична дори когато това бе особено трудно.

— Трябва да знаеш — каза Джулия, като пое чашата и чинийката си, — че макар всички мъже от семейство Уинчестър да са великолепни държавници, няма нито един, който да не е замесен в скандал в миналото си. И макар Саймън да изглежда уважаван сега...

— На мъжете им прощават скандалите — нежно ѝ напомни Маги. — Знаеш го. Доста по-различно е за жените. И той ще ме намрази за това.

— Не се подценявай, когато става въпрос за Саймън. А и Колтън ще застане твърдо зад вас с положението и властта си. Ще бъдем страховита сила всичките заедно.

Не и когато светът открие истинската самоличност на Лемарк, помисли си Маги. Тази новина щеше да стане причина за огромен скандал. Ако планът на изнудвача успееше, маската на Лемарк щеше да бъде смъкната и той щеше да бъде изпратен задълго в затвора. А дори тази заплаха да отминеше, завинаги щеше да остане опасността някой друг да се опита да съсипе Лемарк. Как можеше да позволи на Саймън — както и на приятелите си — да бъдат замесвани в нейните драми отново и отново? По-добре беше да замине, докато още можеше.

Не искаше обаче да спори с херцогинята.

— Нека говорим на по-интересни теми. Още не си ми разказала за срещата си с Колтън във Венеция. Разкажи ми как успя да накараш Покварения херцог да се влюби в теб.

[1] Голяма сграда в централен Лондон. Строена е през XVI век като резиденция на херцога на Съмърсет, но след екзекуцията му става собственост на Короната. През XVIII век старото здание е срутено и на негово място е изградена величествена сграда, в която се помещават правителствени служби, научни дружества, Лондонският университет, Домът за изкуства и наука. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Няма и следа от него, милорд — заяви Холистър, като влезе в кабинета на Саймън след обявяването на пристигането му.

Саймън стисна зъби от гняв и разочарование, а Колтън каза:

— Както и очаквахме. Крие се.

— Вероятно ни е видял да проследяваме момчето, което взе парите днес следобед, и е разбрал, че сър Джеймс ще бъде заловен — отбеляза Куинт.

След като се бяха разправили със сър Джеймс, се бяха разделили, за да открият Кранфорд. Холистър и Колтън бяха приели да обиколят местата с най-лоша слава, които Кранфорд, както се знаеше, редовно посещаваше, докато Куинт и Саймън бяха претърсили клубовете и свърталищата в Уест Енд. Но вече минаваше полунощ и провалът висеше над главите им като тъмен облак.

— Освен ако не е още в Париж — каза Колтън. — Няма как да знаем със сигурност. Търся го от седмици. Ако беше в Лондон, досега щях да съм попаднал на следите му.

— Не непременно — отбеляза Куинт и остави чашата и чинийката си на масата. — Може и да взема опиум в някое свърталище.

— И пак да успява да дърпа конците на сър Джеймс? Не, не вярвам. — Саймън се изправи, за да изпъне краката си, а умът му трескаво работеше, за да намери решение. — Какво ще правим сега? — запита, без да се обръща специално към някого.

В стаята се настани мълчание, докато Куинт не се обади:

— Кажи ми отново какво е казал Кранфорд на Маги в Париж?

Саймън разтри слепоочията си и се опита да си спомни всичко. Трябваше да я убеди да му разкаже цялата история. Бе му отнело няколко дни.

— Тя го помолила да се разкрие, а той отказал с думите „всичко с времето си“. Признал, че му е известно, че тя е Лемарк, и също така й казал, че аз ще я използвам.

— Заставам зад хипотезата си, че отмъщението е лично и е насочено към теб, Уинчестър — каза Куинт. — Тези думи само я потвърждават. Какво има Кранфорд против теб?

Саймън сви рамене. Той самият никога не бе разбрал.

— Доколкото знам, нищо от училище или университета — отвърна Колтън. — Кранфорд бе няколко години по-голям от нас и едва си го спомням.

— Онзи ден в „Брукс“ изглеждаше готов да удушиш Кранфорд — обърна се Куинт към Саймън. — Какво каза, че те ядоса толкова?

Саймън бе забравил за този разговор.

— Предупреди ме да стоя далеч от Маги — придаде на думите си приятелска загриженост, разбира се — и се присмя на сър Джеймс. — Отиде до бюфета и си наля нова чаша червено вино.

— Онова, което не се връзва с останалото, е нападението над момичето на мадам Хартли — отбеляза Куинт. — Кранфорд е крадец и лъжец. Измамник. Не ми прилича на убиец.

— Но е нападнал Маги по време на дебюта ѝ — изтъкна Саймън. — Опитал се да получи каквото иска, но когато тя го отблъснала, играта загубяла.

— Искам да говоря с Маги — каза Куинт и се изправи. — Може би тя ще може да си спомни нещо повече за това какво е казал Кранфорд на терасата.

Бе късно, когато херцогинята си тръгна, но, странно, на Маги никак не ѝ се спеше. Човекът, който я охраняваше, остана до входната врата и идеята, че е затворничка в собствения си дом, я караше да се чувства нервна и неспокойна. Реши да се върне в студиото.

След като освободи Тилда, изкачи стъпалата до своя рай с фенер в ръка, за да осветява пътя ѝ. В студиото бе тъмно и тя се забави за миг, за да запали няколко лампи. Като свърши, погледът ѝ бе привлечен от сянка в ъгъла. Маги се обърна и се напрегна да види кой се крие там.

Тъкмо бе направила крачка напред и от мрака изникна фигура. Тя замръзна ужасена, а светлината бавно разкри чертите на лорд Кранфорд.

Изражението му бе смразяващо, черните му очи проблясваха. Маги потисна вика си на изненада и ужас.

— К-какво правите тук? — запита задавено, докато отстъпваше назад.

— Не съм ли поканен? Мислех, че това е една от небезизвестните ви забави.

— Никога, по каквато и да било причина, няма да сте поканен тук. — Хвърли поглед към единствената врата. За нещастие, той стоеше близо до нея.

— Мислите за бягство? — поклати глава той. — Никога няма да стигнете до вратата навреме. Макар че ще ми хареса да ви усмия.

По гръбнака ѝ полазиха тръпки. Сети се за Кора, момичето на мадам Хартли, което едва не бе убито. Беше ли способен Кранфорд на подобна бруталност? Беше груб в онази нощ в градините Локхийд, но нито я бе ударил, нито я бе наранил. Все пак заради опасността от насилие се въздържахе да се втурне към вратата.

Вирна брадичка.

— Може би ще се разпищя. Цялата къща ще ми се притече на помощ.

Той се размърда и ръцете му, които дотогава бяха зад гърба му, се показаха. Към нея бе насочен малък пистолет.

— Може да се опитате, но не вярвам, че си струва живота ви. Особено след като ще поискате да чуete онова, което имам да ви кажа. Седнете, Маги.

Тя бавно се отпусна на малката дървена табуретка, като тайно се оглеждаше за някакво оръжие наоколо. Но студиото ѝ бе подредено и нямаше нищо в обсега ѝ, освен един молив. Когато Кранфорд отиде да затвори вратата, тя грабна молива и го скри в полите си, преди той да се обърне.

Мъжът тръгна към нея, черните му панталони и рубиненочервеното сако, признак на цивилизованост, бяха в странен контраст с презрителната усмивка на лицето му. Тя мълчаливо се закле да остане спокойна, да не му позволи да я уплаши. Пое си дълбоко дъх, без да откъсва поглед от лицето му.

— Не искате да направите това — каза му. — Грешка е.

Той спря на няколко метра от нея, дясното му око леко играеше.

— Всеки път, когато той, разглезеният и привилегираният, ви повика с пръст, ли вдигате полите си? Разкрачвате крака и му

позволявате да ви чука, докато не се задоволи, както би направила една курва? Това ли сте вие за него?

Господи, той говореше за Саймън. Застави се да потисне отвращението от грубите думи на Кранфорд.

— Значи става въпрос за Уинчестър?

— Защо той? Така и не разбрах. Отхвърлихте мен, а скочихте в леглото му при първата възможност.

— Вие бяхте сгоден за приятелката ми! — Без да споменава, че Саймън винаги ѝ е бил на сърцето, още от първия миг, в който ярките му сини очи се спряха на нея.

— Той не може да има всичко! Защо те трябва да имат всичко? — Той си пое няколко пъти дълбоко въздух с разширени ноздри, като че ли се опитваше да контролира емоциите си.

— Те? Искате да кажете семейство Уинчестър?

— Той и всички останали привилегировани, разглезени мъже с титла. Не правят нищо, освен да се търкалят в пари, които не са изкарвали с труд. Облози, залагания, боксови мачове... хвърлят парите така, сякаш са трохи.

— Но вие сте виконт. Имате...

— Дълг. Имам рушащо се имение, което не си струва и листа хартия, удостоверяващ, че го притежавам. Трябва да пестя и да страдам, да се ожения за жена, която ненавиждам, само заради зестрата ѝ. Но ще получа моето. — Посочи я с пистолета. — И тук, мила моя, идва вашият ред.

Умът ѝ препускаше, тя сви юмруци, за да остане концентрирана.

— Какво се каните да направите?

— Грешката ми бе, че се доверих на сър Джеймс. Той е глупак. Вие обаче... — Устата му се изкриви. — Трябваше да ви използвам още от самото начало. Той ще направи всичко, за което го помолите, нали?

Сър Джеймс? Какви ги говореше? Стисна молива и се помоли да е достатъчен, когато му дойде времето.

— Вече не. Вече не сме... близки.

Той ѝ хвърли гневен поглед.

— Моля ви, не ми губете времето с лъжи. Виждам съм го с вас, виждам съм как ви гледа. Господи, трябваше да видите лицето му,

когато преди толкова години му показах онези писма! Той наистина повярва, че сте ги писали вие. Едва не се напиках от радост.

— Мислех си, че става въпрос за пари — изтърси тя. — Или за вас е удоволствие да съсипвате живота на другите?

— Всичко е за пари — в този случай парите, за които съм работил дяволски упорито. Бях принуден години наред да обработвам сър Джеймс просто за да изцеда хиляди лири от имението Уинчестър. — Усмихна се широко. — Съсипването на човешките животи е само допълнителна облага.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Вие ли наранихте така жестоко Кора?

Той премигна и смръщи объркано вежди.

— Кора?

— Момичето на мадам Хартли.

— Не познавам никого на име Кора — каза той изненадан и Маги му повярва. — Никога не съм мамил което и да било от момичетата на мадам Хартли.

Значи друг мъж бе отговорен за нападението над Кора. Мадам Хартли бе сгрешила. Маги остави този въпрос за по-късно.

— Няма да ви помогна да откраднете пари от Уинчестър.

— О, ще ми помогнете, мадам. Или ще разкрия на всички в Лондон, че вие сте Лемарк.

Маги замръзна, когато парченцата от мозайката се подредиха. Кранфорд бе изнудвачът. Господи, нима никога нямаше да се отърве от този мъж?

— Проследих ви. И всички останали ще разберат, ако не ми помогнете.

— Няма да се осмелите. Това е единственото ви оръжие срещу мен.

— Грешите — присмя й се той. — Ако не ми помогнете, ще ви съсипя. Помислете за прехраната си. Помислете за семейството на Уинчестър и за бляскавата му политическа кариера — завърши той така драматично, че и Анри би му завидял.

Тя никога нямаше да открадне от Саймън или да предаде доверието му по такъв недостоен начин — дори това да означаваше да бъде съсипана още веднъж. Освен това сестра й я окуражаваше да разкрие, че тя е Лемарк — вероятността от избухването на скандал не

тревожеше Бека ни най-малко. И тъй като всичко между Маги и Саймън бе приключило, каквото и унижение да понесеше тя, то нямаше да се отрази на него.

— Давайте, направете го тогава. Няма да ви помогна. — Изправи се, като все още криеше молива в полите си. — Вие сте страхливец и крадец, Кранфорд, и скоро всички в Лондон ще го узнаят.

Лицето му се отпусна, сякаш не можеше да повярва, че му отказват. Ръката, държаща пистолета, потрепери.

— Няма да се осмелите. Ще ви пратят в затвора за онези рисунки.

Вече не даваше и пукната пара за това. Без Саймън нищо нямаше значение.

— Възможно е, да. Поне се надявам да ми позволят да имам молив у себе си.

Той премигна и погледът му се плъзна встрани, докато се опитваше да измисли нов начин на действие. Тя усети, че това е нейният момент, хвърли се напред, вдигна молива и се прицели в рамото или врата му — всяко уязвимо място, ударът в което можеше да ѝ помогне да избяга.

Полите ѝ прошумоляха и издадоха движенията ѝ, той обърна глава навреме, за да я види, че го приближава. Но не бе имал възможност да насочи пистолета си към нея и тя успя да го избута от ръцете му. Оръжието падна на пода. Моливът се заби в рамото му, той извика и я отблъсна силно с две ръце, тя политна и се удари в дървената маса. Ударът изкара всичкия въздух от дробовете ѝ и тя безпомощна загледа как Кранфорд вдига близката газена лампа и я запраща в куп рисунки и празни платна.

— Не! — извика тя. Ужасена, видя лампата да се разбива и газта да се излива. Реакцията бе мигновена. Пламъците избухнаха и погълнаха платната, те започнаха да изгарят с тревожна бързина. Пожарът беше най-големият страх за всеки художник, като се имаха предвид маслата, лаковете и терпентинът, така необходими за работата.

Някакво движение привлече погледа ѝ. Обърна се и видя, че Кранфорд е взел пистолета от пода и отново го е насочил към нея. Пламъците се издигаха все по-високо и парливият дим от изгарянето на пропитите с масло парцали започна да щипе очите ѝ. Кранфорд дръпна спусъка, но пистолетът засече и топлинната вълна го отхвърли

назад. Той се обърна към вратата и тя осъзна, че има съвсем малко време, преди течностите за почистване да бъдат погълнати от пламъците и всичко да бъде изгубено. Експлозията, която щеше да последва, със сигурност щеше да изравни стаята със земята и да я лиши от всяка възможност за бягство. Маги се втурна към вратата, но Кранфорд беше по-бърз. Той се измъкна в коридора и я затръшна, преди Маги да е стигнала до нея.

Точно когато ръцете ѝ докоснаха дървото, тя го чу да заключва отвън.

— Пуснете ме да изляза! — изпищя и заудря с юмруци по вратата. — Пуснете ме да изляза! Няма да кажа на никого, обещавам. Само не ме оставяйте да умра тук!

Продължи да удря по вратата, юмруците я заболяха. Продължаваше и да вика — него, Тилда и всеки, който можеше да я чуе. Хвърли се с цялата си сила и тежест върху вратата и не срещна нищо друго, освен съпротивление.

— Проклятие! — изруга.

Огледа се наоколо и с ужас осъзна, че повече от половината стая е вече в пламъци. Огънят бе само на сантиметри от разтворителите, черният дим се издигаше към тавана, дробовете ѝ горяха с всяко поемане на въздух. Знаеше, че има само няколко минути, ако не и секунди, живот.

Отиде до редицата прозорци и преглътна. Да скочи означаваше сигурна смърт. Вдигна поглед към прозореца на тавана, но веднага разбра, че той не може да ѝ е от полза. Дори да успееше да го достигне, отворът бе прекалено тесен, за да пропълзи през него. Закашля се. Едва дишаше и осъзна, че има само един избор. Бързо излезе на тесния корниз под прозорците. Не беше по-широк от дължината на стъпалото ѝ, затова тя се залепи за стената и се захвана за нея. Не поглеждай надолу... Не поглеждай надолу.

Като продължаваше да се тревожи за предстоящата експлозия, Маги потърси път към спасението. Придвижи се внимателно, но възможно най-бързо, по корниза към ъгъла на сградата. Никога досега не се бе радвала така на факта, че къщите в Лондон са нагъсто. Пое си дълбоко дъх и прескочи тясното разстояние до корниза на съседната сграда.

Краката ѝ потрепериха при приземяването и със сърце, качено в гърлото, тя се захвана, за да запази равновесие. След няколко мъчителни секунди се закрепил и издиша от облекчение. Притисна лице към повърхността, така благодарна, че едва не целуна стената.

Бедите ѝ обаче не бяха свършили — ако студиото ѝ избухнеше, тази сграда също можеше да бъде обгърната в пламъци. Беше наложително да стигне до земята възможно най-бързо.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В мига, в който слезе от каретата, Саймън разбра, че нещо не е наред. Нощта бе неестествено застинала и наоколо се носеше странна миризма...

— Усещаш ли дим? — попита Куинт, като душеше въздуха.

Сърцето на Саймън сякаш спря. Нямаше представа коя сграда гори, но художниците използваша леснозапалими материали. Ако пожарът бе близо до студиото на Маги, цялата къща можеше да пламне за секунди.

— Погледни там — посочи Колтън. — Дим отзад.

Кълба черно-сив дим се издигаха от задната част на градската къща на Маги.

— О, Господи — възкликна Саймън и затича бързо към входната врата. — Колтън, уведоми пожарната бригада!

Саймън отвори вратата и се втурна в къщата, а Куинт го следваше по петите. Парливата миризма, по-силна вътре, го удари в носа. В някоя от спалните ли бе пожарът? В кухните? Трябваше възможно най-бързо да намери Маги.

Кръвта шумеше в ушите му, когато се втурна към стълбите и започна да взема стъпалата по две. Тъкмо стигна площадката и Куинт извика:

— Внимавай!

Саймън се обърна и видя раздърпания лорд Кранфорд да изскача от един ъгъл. После чу щракването на пистолет — звук, който не можеше да сбърка с нищо друго. Наведе се и прикри главата си. На земята падна тяло, Саймън се обърна бързо и видя Куинт да лежи на килима, хванал се за врата. Под пръстите му се събираше кръв.

Преди Саймън да е успял да му помогне, Кранфорд постави ръка на перилата, прескочи ги и се озова на стълбите долу. Саймън се спусна след него и прескочи падналия Куинт, за да стигне дотам. Действайки чисто инстинктивно, той се озова на горното стъпало, хвана Кранфорд за раменете и го бутна силно. Двамата се препънаха и

паднаха надолу по стълбите, като Саймън използва по-едрото си тяло, което му даваше предимство, за да накара противника си да понесе по-голямата тежест от падането.

Когато най-после стигнаха подножието, Кранфорд не помръдна. Очите му бяха отворени, но като че ли не му достигаше въздух. Саймън го разтърси грубо.

— Къде е тя?

Колтън застана на прага на входната врата.

— Пламъците идват от най-горния етаж в задната част. Фиц ще доведе пожарната бригада. Аз ще се справя с копелето. Върви, Уинчестър!

— Куинт беше прострелян — извика Саймън. — На площадката е. Погрижи се първо за него, после изпрати някой коняр за доктора. Кранфорд не е във форма да ни причини неприятности.

Саймън се втурна отново нагоре по стълбите, като мислеше единствено за Маги. На площадката видя слугинята ѝ да слиза бързо от горните етажи.

— Милорд! Не мога да вляза в студиото ѝ — каза жената. — Вратата е заключена, а горещината е ужасна.

— Има ли друг начин да се влезе?

— Покривът! — извика настоятелно жената. — Има отвор на покрива!

Саймън тръгна към нея.

— Как да стигна дотам?

— Има врата в горния край на слугинското стълбище. Последвайте ме, милорд.

Като стигна над студиото, Саймън вече беше принуден да сдържа въздуха в дробовете си и примижа, за да вижда през гъстия дим. Паниката му се удвои, когато осъзна, че нито един от двамата не може да мине през тесния отвор. Как щеше да я измъкне, за Бога? Ритна прозореца и извика, за да надвика шума от пожара.

— Маги! Чуваш ли ме? — Не чу отговор и започна да се страхува от най-лошото. Изтича до ръба на покрива и се наведе, за да потърси друг начин да влезе в горящото студио. Изненадан, видя фигура, притисната към стената на съседната къща. Коленете му едва не го предадоха. О, слава богу.

— Маги!

Видя я да мърда устни — знаеше, че креци, но не чуваше нищо заради рева на пожара. Тя започна да му прави знаци да се махне оттам. А той искаше само да стигне до нея.

Отстъпи няколко крачки, набра скорост и скочи на равния покрив на съседната сграда. Щом се приземи, забърза към ръба и се наведе. Тя наклони глава, за да го погледне. Косата ѝ бе разрошена, по лицето и дрехите ѝ имаше сажди, но бе по-красива от всякога. Сърцето му се сви и той извика:

— Пострада ли?

Тя поклати глава, паниката изкриви деликатните ѝ черти.

— Прозорецът е заключен. Не мога да вляза вътре! Побързай, Саймън.

Той се изправи, бързо намери вратата, която водеше навътре, и я изрита с всички сили. Дървото се разцепи и след още няколко здрави удара той се озова вътре. Мина по стълбите, водещи към последния етаж на сградата, и видя Маги през прозореца на една от спалните.

Секунди по-късно отвори прозореца и протегна ръка към нея. Щом краката ѝ стъпиха на пода, Саймън я взе в прегръдките си.

— Мили боже, жено. Изплаши ме...

Тя грубо го отблъсна.

— Няма време за това. Пожар. Разтворители. Експлозия. Мърдай! — Побутна го към коридора.

Саймън я сграбчи за ръката и двамата се втурнаха вън от стаята. Докато вървяха към приземния етаж, викаха: „Пожар!“, за да вдигнат на крак хората, които може би бяха в къщата. Бяха на средата на главното стълбище, когато страшен бумтеж разтърси сградата. Саймън още по-решително я задърпа към улицата.

Минаха като хала през входната врата и излязоха на тротоара. Бе настъпил същински хаос. Сякаш целият Мейфеър се бе струпал на „Чарлс стрийт“, бе пристигнала и пожарната бригада. Някои от мъжете крещяха и раздаваха заповеди, други се опитваха да удържат тълпата. Помпата пръскаше вода към къщата на Маги, но ефектът бе почти никакъв. Пламъците бяха погълнали вътрешността на всички етажи и Саймън трепваше при всеки звук от горящите мебели и греди. Ако не бе мислила така бързо, Маги можеше още да е вътре.

Тя тръгна към къщата, но Саймън я хвана за ръката. Без да обърне внимание на изненадата ѝ, той я стисна здраво в прегръдките

си. Усети, че тялото ѝ трепери.

— Изплаши ме до смърт, Магс — прошепна в покритата ѝ със сажди коса. — Опитай се никога повече да не го правиш.

Тя се засмя уморено и се притисна към него.

— Ще се опитам, Саймън. А сега ме пусни да видя нещата си.

— А аз трябва да се погрижа за Куинт — каза той сериозно.

— Куинт? Защо?

— Кранфорд го простреля.

Тя ахна, обърна се и започна да си пробива път през тълпата, а той я последва. Откриха Тилда и разбраха, че Куинт е отнесен в една от съседните къщи, а докторът е пристигнал преди малко. Той дръпна Маги настрана, преди да отиде да види приятеля си.

— Страхувам се, че къщата ти няма да я бъде. — Избърса с палеца си черно петно от бузата ѝ.

— Страхувам се, че си прав. — Тя повдигна вежда. — Чудя се защо изглеждаш доволен от това.

— Първо, всичко изгубено може да бъде заменено. Важното е, че ти си невредима. И, второ — наведе се към ухото ѝ, — усмихвам се, защото знам къде ще спиш тази нощ.

Жегата опари очите на Маги, въздухът бе толкова горещ, че едва дишаше. Паниката и димът изпълниха дробовете ѝ. Проправи си път до горния етаж, като се опитваше да избягва пламъците, но те напредваха прекалено бързо. Не можеше да се измъкне, сякаш краката ѝ бяха залепнали за пода.

Извика за помощ.

— Маги, събуди се!

Тя се сепна и се събуди, някой нежно разтърсваше рамото ѝ. По челото ѝ се стичаше пот, дишаше тежко и всеки неин мускул бе болезнено напрегнат. Сън, каза си. Беше само сън. Беше оцеляла след пожара, беше жива.

— Маги, добре ли си?

Обърна се и видя херцогиня Колтън.

— Да. Просто лош сън — отвърна с дрезгав глас. Гърлото все още я болеше от саждите и дима. Джулия като че ли разбра и помогна на Маги да отпие вода от чашата на масата.

— Не ми се искаше да те будя — говореше ѝ, — но ти се мяташе и стенеше. Разтревожих се.

Маги преглътна и се отпусна на възглавниците. Ярката слънчева светлина надничаше през непознатите пердета. Верен на думата си, Саймън бе настоял да я заведе в Барет Хаус рано тази сутрин. Пожарът беше затихнал на зазоряване и нямаше какво повече да се направи. Кранфорд, както се оказа, бе умрял при падането по стълбите. Саймън се бе погрижил за полицаите и Куинт, който бе прострелян във врата. Слава Богу, раната се оказа незначителна. Куршумът бе разкъсал меката тъкан, но не бе засегнал нищо жизненоважно.

— Къде е Саймън? — попита тя Джулия.

— Отиде да види някого. Изпрати да ме повикат, за да не си сама.

— Как е Куинт?

— Възстановява се. Очевидно след няколко седмици ще бъде като нов.

— Това е облекчение. Ако някой беше умрял...

— Знам, мила. — Приглади косата на Маги назад от челото ѝ. — Всички се тревожихме ужасно за теб. Искаш ли шоколад? Чай? Препечен хляб? Ще изпратя да донесат каквото поискаш.

— Шоколад и препечен хляб, моля.

Джулия се изправи, отиде до вратата и заговори на някого в коридора. Като се върна, Маги я попита:

— Саймън каза ли ти, че не Кранфорд е сторил това на Кора?

— Да. Което означава, че който и да го е направил, все още може да нарани някого другого.

— Да, точно така. — Маги се протегна и последиците от кошмара започнаха да се разсейват. — Чудя се с кого трябва да се види Саймън толкова рано. Мисля, че трябваше да е още в леглото.

Джулия сведе поглед, без да срещне този на Маги, и приглади полите си.

— Отиде да се види с министъра на вътрешните работи.

— С министъра на вътрешните работи? В този час?

— Искаше да изясни историята с Лемарк. Макар да не виждам как ще успее, без да признае за изнудването и без да предаде фалшификатора, а каза, че няма да направи нито едното от двете.

Маги седна в леглото, стомахът ѝ се сви.

— И какво ще каже?

— Надява се думата му да е достатъчна и след като обещае карикатурите да престанат и Лемарк да не се опитва да вдига масите на въстание, да бъде сложен край на разследването.

— И как ще успее, без да привлече вниманието към отношенията си с Лемарк?

Джулия стисна устни.

— Очевидно е, че не може. Възнамерява да признае, че му е известно кой се крие зад Лемарк. Без да казва името ти, разбира се.

— Какво? Но това е... — Глупаво бе най-слабо казано.

— Да. Казах му, че не е умно — отвърна Джулия, прочела мислите ѝ. — Но той отвърна, че е по-добре подозрението да падне върху него, отколкото върху теб.

Маги затвори очи. О, не. Ако защитеше художник, обвинен в противодържавна дейност, щеше да разруши позициите си в парламента. Господи, дори да забравим за политическата му кариера, щеше да има късмет, ако не повдигне обвинения срещу него.

Трябваше да направи нещо. Умът ѝ трескаво търсеше решение, начин вината да не падне върху плещите на Саймън. Тя бе изцяло на Кранфорд. Щеше да го скрита, ако беше жив. Пое си рязко дъх, защото ѝ хрумна идея.

Кранфорд... Да, в това имаше смисъл. Може би все пак имаше начин да го използва.

С известно усилие седна и отметна завивките.

— Джулия, помогни ми да се облека. Трябва много бързо да отида до магазина на мисис Макгинис.

— Намираме се в неловко положение, Уинчестър.

Хенри Адингтън, виконт Сидмаут, се облегна назад и замислено допря върховете на пръстите си. Наскоро навършил шейсет, в момента Сидмаут заемаше поста министър на вътрешните работи и ръководеше именно министерството, което искаше главата на Лемарк върху поднос.

— Карикатурите са доста опасни.

Саймън бе пропътувал разстоянието до Уайт Лодж, резиденцията на виконта в Ричмънд парк, където бе чакал повече от час с надеждата да се види със Сидмаут. Предпочиташе да е у дома си, в леглото с

Маги, но тази работа с противодържавната дейност бе прекалено важна, за да я отложи.

По-рано тази седмица представители на министерството на вътрешните работи бяха посетили мисис Макгинис и я бяха изплашили в поредния си опит да научат нещо за самоличността на Лемарк. Затова той трябваше да убеди Короната, че не Лемарк е авторът на тези рисунки, както и да ги увери, че са се разправили с човека, отговорен за тях. Може би тогава щяха да спрат разследването.

— И както знаете, приемаме много сериозно опитите за противодържавна дейност, особено след Петерлу. Тези карикатури показват защо Шестте акта са толкова важни за запазването на мира — каза Сидмаут, като имаше предвид законите, които забраняваха измяната и противодържавната дейност.

— Намерението на художника не е било да подтиква към бунт — отвърна спокойно Саймън. — Като оставим това настрана, имам добро основание да изкажа увереността, че ще бъде сложен край на карикатурите от този вид. — Саймън не искаше да се впуска в прекалени подробности, въпреки че зет му едва ли заслужаваше да бъде защитен. Но сестра му и майка му щяха да страдат, ако се разбере за изнудването и фалшификатите, а освен това едно допълнително разследване можеше да стигне до Маги. Ако говореше неясно, щеше да защити всички замесени, така разсъждаваше.

— Намирам това за интересно. Навярно познавате художника?

Тук лесно можеше да се подхлъзне.

— По заобиколен начин. Имаме общи познати.

Сидмаут погали брадичката си.

— Казвате, че намерението на художника не е било такова. А какво е било?

— Какво иска всеки художник? Да постигне слава. Да увеличи продажбите си.

— Готов ли сте да ми кажете името му?

— Не. Дадох дума да пазя това в тайна. Но той обеща да се придържа към по-подходящи теми в бъдеще.

Сидмаут не търсеше този отговор. Загледа през прозореца със смръщени вежди. После каза:

— Много харесвах баща ви, Уинчестър. Той беше добър човек. Знам, че сте поели отговорностите му доста млад и според всички сте

свършили чудесна работа, но тази ситуация ме поставя пред дилема. Виждате ли, обещал съм да предам Лемарк. Да го превърнем в пример. А не мога да го сторя, ако не ми кажете кой е той. — Загледа втренчено Саймън. — Не сте вие, нали?

— Не, наистина — издържа на погледа той. — Не аз съм Лемарк.

— И няма шанс да го предадете?

— Абсолютно никакъв, страхувам се.

— Готов ли сте за последствията от това, че пазите в тайна тази информация от мен?

— Да, сър.

Сидмаут въздъхна.

— Имах такива високи очаквания за вас, Уинчестър. Вашето семейство е помогнало доста за оформянето на законите...

Разговорът им бе прекъснат от почукване на вратата. Влезе икономът и поднесе на Сидмаут писмо върху поднос.

— Току-що го донесоха, милорд. Казаха, че е спешно.

— Извинете ме, Уинчестър. — Сидмаут разкъса плика и очите му станаха кръгли, докато четеше съдържанието. Вдигна поглед към Саймън. — Е, разговорът ни изглежда излишен. Открили са Лемарк.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вратата на трапезарията се отвори с трясък точно когато Маги поставяше ново платно в куфара. Тя вдигна поглед и загледа как обруленият от вятъра — но иначе невероятно красив — граф Уинчестър влиза в стаята. Светлобежавите бричове, високите ботуши и тъмносиньото палто разкриваха стройното му и силно тяло. Сърцето ѝ запърха, после се сви, гърдите ѝ се изпълниха с разкаяние и тъга.

Саймън се разкрачи и постави ръце на хълбоците си.

— Не знам дали да те целуна, или да те напляскам, глупава, глупава жено.

Тя не успя да се сдържи да не измърмори:

— Позволено ли ми е да кажа кое предпочитам?

— Не е забавно, Маги. Едва не получих удар, когато Сидмаут заяви, че са открили Лемарк. Кълна се, новината отне десет години от живота ми.

— Със сигурност мога да си го представя, като се има предвид как се почувствах, когато научих, че си отишъл да защитиш Лемарк пред Короната. Какво си мислеше?

— Мислех си да спася ужасно привлекателното ти задниче, мадам.

— Като захвърлиш положението си в парламента? Не можех да ти позволя да го направиш. Така е за предпочитане. Кранфорд губи, всички останали печелят. Нима не ми повтаряш непрекъснато колко много обичаш да печелиш?

Той не отговори. Вместо това попита:

— Кажи ми как успя да превърнеш Кранфорд в Лемарк?

— Взех някои от работите на Лемарк от магазина на мисис Макгинис и ги занесох в дома му заедно с материали за рисуване. Тъй като съпругата му е в провинцията, а слугите са освободени, мястото приличаше на гробница. Джулия и лейди София ми помогнаха. В случай че се чудиш, способностите на София да отваря ключалки са впечатляващи.

Саймън погледна нагоре.

— Не се чудех, не. Кълна се, вие трите ще ме довършите.

Издиша, прекоси стаята и отиде при нея. Голямата му длан нежно обгърна бузата ѝ, нежността се четеше и в дълбините на яносините му очи.

— Отказа се от Лемарк, след като толкова дълго работи, за да постигнеш успех. Кранфорд ще бъде смятан за един от най-великите художници на нашето време.

— Не. — Тя отстъпи назад, увеличавайки разстоянието между тях. — Ще бъде смятан за радикал. Най-вероятно ще конфискуват всичките му работи и ще ги изгорят, независимо каква е темата им.

— Не мога да стоя и да гледам как унищожават работите ти. Как ще го понесеш?

Ще го понеса, защото те обичам повече, отколкото искам да бъда Лемарк. Насили се да свие рамене и продължи да опакова нови платна.

— Не можеш да направиш нищо, Саймън. Остави нещата така.

Тя не отговори и той най-после забеляза с какво е заета тя.

— Тези материали трябва да заместят онова, което изгуби в пожара?

Маги кимна. Беше помолила слугите на Саймън да ѝ купят някои неща през следобеда, който тя прекара в градската къща на Кранфорд — те щяха да са ѝ достатъчни, докато не се установеше някъде.

Саймън се почеса замислено по врата.

— Тогава защо събираш багажа си, включително материалите и празните платна?

— Не мога да остана тук. — Мразеше тази част. Стегна се и се обърна с лице към него. — Напускам Лондон. Мисля, че е крайно време.

Той остана с отворена уста.

— Напускаш? Да не би да... Страхувам се, че не разбирам. — Приблужи се към нея и кожата му видимо пребледня, когато разбра. — Кажи ми, че не напускаш и мен.

Маги прочисти гърлото си в опит да го облекчи — така стегнато беше.

— Винаги ще има някой друг Кранфорд, някой...

— Не — отвърна рязко той. — Абсолютно не.

— Бъди разумен, Саймън. Някой ще се опита да разкрие самоличността, която се крие под псевдонима ми, независимо какъв ще избира. Заплахата никога няма да изчезне.

— Не използвай псевдоним тогава. Използвай истинското си име или графиня Уинчестър, ако искаш. — Скръсти ръце на гърди, суров и нещастен. — Не бягай от мен, Маги. Няма да ти позволя да си отидеш.

Графиня Уинчестър? Не можеше да говори искрено. Мъж с неговото положение да бъде женен за сензационна художничка би довело само до смущение и срам. Без да се споменава, че тя вече нямаше да има свободата да рисува и скицира каквото ѝ е угодно... нали? Нито един съпруг нямаше да позволи нецензурни политически карикатури и рисувани с креда рисунки на полуголи русалки.

— И ще трябва да рисувам купи с плодове и цветя?

Веждите му се спуснаха ниско над очите, бръчки набраздиха челото му.

— Загрижена си, че ще се опитам да те опитомя и да те превърна в уважавана лейди? — Тя не отговори и той се засмя тихо. — Мила, ако искаш да нарисуваш голи фрески по тавана на „Сейнт Пол“, ще отида и ще говоря с архиепископа. Не мога да съм по-горд с таланта ти. Докато не става въпрос за мен и семейството ми, никога няма да ти кажа какво можеш да правиш и какво — не.

Тя прехапа устна, опитвайки се да реши дали да му повярва или не. Дали я искаше достатъчно, че да излъже? Бе признал, че не обича да губи, този сладкодумен дявол.

— Ако искаш, ще го впиша в брачния договор. „На графинята е позволено да рисува каквото пожелае.“

— Ще го направиш ли?

— Без колебание, ако е необходимо.

Тя изпита прилив на топло облекчение, но после си спомни всичко останало.

— Изкуството ми е най-малкият от проблемите ни. Репутацията ми...

— Пет пари не давам какво казват клюките. Организирай забавите си в Барет Хаус. И ако искаш да напуснеш Лондон, чудесно. Ще живеем в Уинчестър Тауърс или в Париж. За мен няма значение, щом сме заедно.

— Но работата ти в парламента... Не мога да те моля да се откажеш от нея.

— Маги, в случай че си забравила, преди няколко часа, когато отидох да се видя със Сидмаут, бях готов да се откажа от нея. Казвам ти, за мен няма нищо по-важно от теб.

Силата на убедеността му, неговата искреност и непоколебимост се преляха в нея и я изпълни непреодолимо чувство на щастие и любов, което извика сълзи в очите ѝ. Господи, мразеше да плаче. Но у нея се насъбраха толкова много чувства, такава дълбока радост, че не можеше да ги понесе. Преди да се е опомнила, той я пое в обятията си.

— Обичам те, вбесяваща, прелестна жено. Ще направя всичко, което трябва, за да си щастлива. С радост. — Зарови нос в косите ѝ и вдъхна. — Само никога не ме напускай.

Топлината му я обгърна, в тази прегръдка се съдържаха сигурността и приемането, които бе търсила през целия си живот. И тогава тя разбра, че никога не би могла да се откаже от това, от него. Отпусна се, разтопи се в ръцете му. Обгърна го през кръста и усети как и той се отпуска.

— От мен ще излезе ужасна съпруга.

— Няма. Ти ще ме ядосваш, ще бъдеш мила, любяща и силна. Единственото нещо, което никога няма да си, е скучна — което прекрасно ме устройва. Това означава ли, че си съгласна да се омъжиш за мен?

Тя едва не каза „да“, но първо трябваше да изяснят още някои неща. Отдръпна се леко назад и се опита да изглежда сериозна.

— Ще ми построиш ли студио, каквото имах в старата си къща, на най-горния етаж?

— Да. Сега там е само детската стая, която можем да преместим на друг етаж. Какво друго?

— Ще ми позволиш ли да ти нарисувам портрет? — Знаеше коя ще е идеалната поза — една от нощта, в която сам си доставяше удоволствие — и бузите ѝ пламнаха.

Той присви подозрително очи, устните му се изкривиха в лека усмивка.

— Неприличен портрет ли ще бъде, палавнице?

— Ако ще те рисувам, то трябва да е както те виждам.

Той се засмя и погледна нагоре, сякаш тя подлагаше търпението му на изпитание.

— Можеш да ме рисуваш само напълно облечен, Маги.

— Защо? Ще те рисувам само за себе си, обещавам. Никой друг няма да вижда портретите ти.

— Човек никога не знае какво може да се случи с такава картина. Може да се озове в погрешни ръце. Освен това можеш да видиш много по-реалистична и интимна моя версия в спалнята ни, когато пожелаеш.

Тя се опита да покаже подходяща доза разочарование.

— Вече нарушаваш обещанието си да се грижиш да съм щастлива, а още дори не сме женени.

Той я хвана за ръката и започна да я дърпа към вратата.

— Ела в спалнята ми и ще ти покажа колко щастлива мога да те направя. Два пъти, ако ме помолиш мило.

— Саймън — засмя се тя, — навън е още светло.

Той отвори вратата.

— Не си единствената, която може да бъде скандална, милейди.

Издание:

Автор: Джоана Шуп

Заглавие: Графинята блудница

Преводач: Силвия Желева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор на издателството: Вида Делчева

Художник: Ebru Sidar/ Trevillion Images

Коректор: Милена Братаванова

ISBN: 978-954-27-1797-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9494>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.